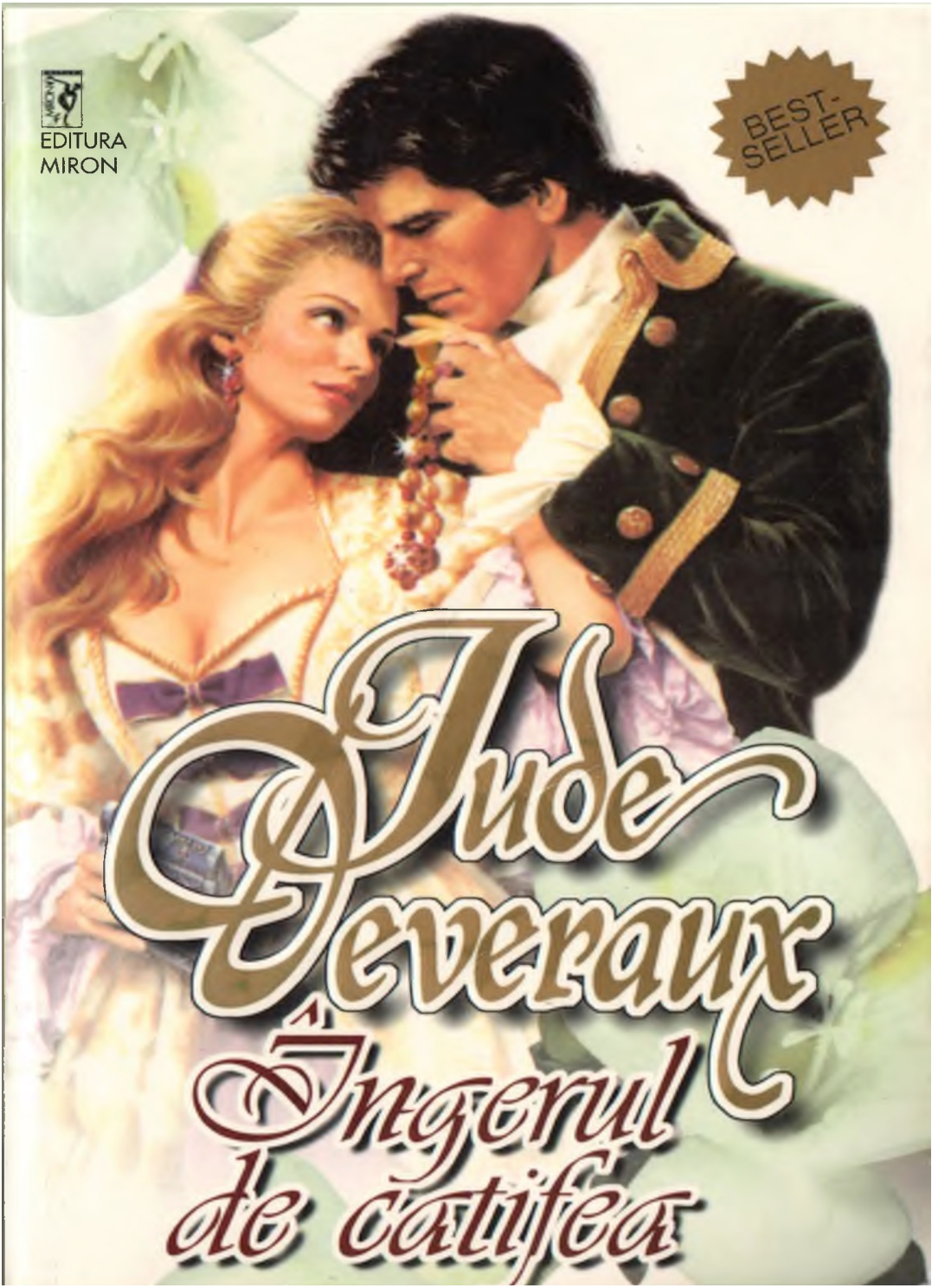
EDITURA
MIRON
BEST-
SELLER
Jude
Deveraux
Îngerul
de catifea

JUDE DEVEREAUX

Îngerul de catifea

Velvet Angel
by Jude Deveraux

© Copyright 1983
by Deveraux Inc.

© Copyright 1995 by Editura MIRON

TRADUCERE DE: Speranța Brătescu
EDITURA: MIRON

Editura
MIRON

ISBN 973-95056-3-2

CAPITOLUL 1

În sudul Angliei, august 1502

Elizabeth Chatworth stătea pe marginea râpei abrupte, privind spre lanurile înalte de orz. Dedesubt, oamenii, care păreau mult mai mici, purtau coase pe umăr, unii călăreau, altul mâna o turmă de vaci.

Dar Elizabeth nu vedea oamenii, pentru că bărbia îi era ţintuită mai sus decât era normal şi legătura era atât de strânsă, încât nimic nu putea să o desfacă. O pală de vânt încerca să o îndepărteze de mărginea râpei, dar ea îşi încrucişă picioarele şi refuză să se mişte. După tot ce suferise azi şi după tot ce îndura chiar acum, niciun vânt nu va putea să o înfrângă.

Ochii ei verzi nu erau înlăcrimaţi, dar simţea un nod în gât şi clocotea de furie. Un muşchi de pe faţă i se contracta şi i se relaxa în timp ce respira adânc, încercând să-şi potolească bătăile inimii.

O altă pală de vânt îi dădu părul ei lung şi Blond pe spate şi, fără ca Elizabeth să observe, o ultimă perlă se desprinse şi căzu de-a lungul rochiei sfâşiate, a cărei mătase roşie era acum

murdară. Rochia superbă pe care o purtase la nunta prietenei ei era acum zdrenţuită, părul ei ca mierea era încâlcit, faţa îi era mânjită şi mâinile îi erau legate la spate, cu cruzime.

Elizabeth îşi ridică ochii spre cer şi nu clipi în lumina puternică a zilei. Toată viaţa i se spusese că arată ca un înger, dar niciodată nu fusese atât de delicată, nu semănase atât de mult cu o fiinţă celestă ca acum, cu părul ei lung, înfăşurat în jurul ei ca o pelerină de mătase şi cu rochia sfâşiată, care o făcea să arate ca o martiră creştină.

Dar Elizabeth nu se gândea nicicum la lucruri plăcute sau la iertare.

— Voi lupta până la moarte, murmură ea, privind spre cer şi ochii i se închiseră la culoare. Semănau cu două smaralde privite într-o noapte cu lună plină. Niciun bărbat nu mă va înfrânge. Niciun bărbat nu mă va face să mă supun.

— Vorbeşti cu Dumnezeu? se auzi din spatele ei vocea celui care o ţinea captivă.

Încet, de parcă ar fi avut timp destul, Elizabeth se întoarse spre el şi răceala din ochii ei îl făcu să se dea un pas înapoi. Era un ticălos, ca şi stăpânul lui, Pagnell de Waldenham, dar el era şi laş atunci când stăpânul său nu era de faţă.

John râse nervos, apoi păşi îndrăzneţ şi o apucă pe Elizabeth de braţ.

— Oi fi tu mare doamnă, dar acum eu sunt

stăpânul tău.

Ea îl privi fix, nelăsând să se vadă cât de mult o durea – la urma urmei suferise destul toată viaţa – şi fizic şi mental.

— Nu vei fi niciodată stăpân, spuse ea calm.

Pentru o clipă mâna lui John îşi slăbi strânsoarea pe braţul ei, dar în clipa următoare o trase spre el, apoi o împinse brutal.

Elizabeth aproape că-şi pierdu echilibrul, dar se concentră şi reuşi să Stea dreaptă şi începu să meargă.

— Orice bărbat e stăpânul unei femei, spuse John din spatele ei. Numai că femei ca tine n-au învăţat încă acest lucru. Îţi trebuie un bărbat ca lumea care să se arunce peste tine şi să te înveţe cine ţi-e stăpânul. Şi din câte am auzit, Miles Montgomery ăsta e exact ce-ţi trebuie.

La numele Montgomery, Elizabeth se împiedică şi căzu în genunchi.

John râse tare ca şi cum ar fi obţinut o victorie importantă. Stătea lângă ea privind cu insolenţă cum încerca să se ridice, picioarele i se încurcau în rochie şi mâinile legate o împiedicau.

— Te excită numele Montgomery, nu? o înţepă el, ridicând-o. Îi atinse în treacăt obrazul alb, cu pielea ca de satin, şi-i trecu un deget murdar peste buzele delicate. Cum poate o femeie încântătoare ca tine să fie atât de scorpie? Noi doi am putea să fim drăguţi unul cu altul şi

lordul Pagnell nu va afla. Ce contează cine e primul? Montgomery te va dezvirgina oricum, aşa că nu mai contează o zi în plus sau în minus, nu?

Elizabeth îşi adună saliva din gură şi-l scuipă drept în faţă. Trupul o durea şi mâna lui era gata să o plesnească, dar ea se feri şi o luă la fugă. Nu putea să alerge repede din cauza mâinilor legate şi John o prinse cu uşurinţă, apucând-o de ce mai rămăsese din fusta ei şi trântind-o la pământ, cu faţa în jos.

— Târfă împuţită! gâfâi el, întorcând-o cu faţa în sus şi urcându-se pe ea. O să miro plăteşti! Am încercat să mă port frumos cu tine, dar meriţi să fii bătută.

Mâinile şi braţele îi erau prinse dedesubt şi, deşi încercă să se abţină, durerea îi aduse lacrimi în ochi.

— Dar n-o să mă baţi, nu-i aşa? spuse ea încrezătoare. Pagnell o să afle ce-ai făcut şi o să te bată el pe tine. Bărbaţii ca tine nu riscă niciodată să păţească ceva care să le rănească preţioasele făpturi.

John îşi puse mâinile pe sânii ei şi buzele peste buzele ei, apăsându-şi gura de a ei, dar Elizabeth nu arăta nicio emoţie. Dezgustat, se îndepărtă de ea şi o luă spre locul unde erau caii.

Elizabeth se ridică şi încercă să se calmeze. Se pricepea să nu dezvăluie ce simţea şi acum voia

să-şi cruţe puterile pentru ce urma.

Montgomery!

Numele îi răsuna în urechi. Acest nume părea să fie cauza tuturor spaimelor şi ororilor din viaţa ei. Un Montgomery o făcuse pe cumnata ei să-şi piardă frumuseţea şi, odată cu ea, îşi cam pierduse şi minţile. Un Montgomery fusese cauza dizgraţiei în care căzuse fratele ei mai mare şi cauza dispariţiei fratelui ei Brian. Şi tot un Montgomery fusese, indirect, cauza capturării ei.

Elizabeth se afla la nunta unei prietene, când, din întâmplare, auzise cum un om îngrozitor pe care-l ştia de-o viaţă, Pagnell, încerca să-şi convingă rudele sale corupte să judece o micuţă cântăreaţă ca vrăjitoare. Când Elizabeth a încercat s-o salveze, Pagnell le-a prins pe amândouă şi, ca o glumă, a hotărât să o predea inamicului ei, un Montgomery. Poate că lucrurile n-ar fi stat aşa dacă micuţa cântăreaţă n-ar fi spus cu generozitate, dar nu cu prea multă inteligenţă, că ea era într-un fel rudă cu un Montgomery.

Pagnell o legase pe Elizabeth şi-i pusese un căluş, o înfăşurase într-o bucată de pânză murdară şi-i ordonase omului său, John, să i-o ducă renumitului afemeiat, satirului cu sânge fierbinte, lui Miles Montgomery. Dintre cei patru Montgomery, Elizabeth ştia că mezinul, care avea doar douăzeci de ani, cu numai doi ani mai

mare decât ea, era şi cel mai rău. Chiar şi în mănăstirea în care îşi petrecuse ultimii şapte ani auzise diverse poveşti despre Miles Montgomery.

Auzise că-şi vânduse sufletul diavolului când avea şaisprezece ani şi de aceea avea o putere drăcească asupra femeilor. Elizabeth a râs când a auzit povestea, dar n-a spus de ce râdea. Se gândea că Miles Montgomery semăna foarte mult cu fratele ei mort, Edmund, care aducea cu sila femeile în patul lui. Păcat, că sămânţa acestui Montgomery era atât de fertilă, pentru că umbla zvonul că ar avea o sută de bastarzi.

Cu trei ani în urmă, o tânără, Bridget, părăsise mănăstirea unde Elizabeth locuia adesea şi se dusese să muncească la vechiul castel Montgomery. Era o fată frumoasă, cu ochi mari, negri, şi şolduri unduitoare. Spre dezgustul lui Elizabeth, celelalte fete se purtau de parcă fata s-ar fi dus la nuntă, să se mărite sau să fie sacrificată. Cu o zi înainte ca Bridget să plece, maica stareţă a stat de vorbă cu ea două ore şi la slujba de seară ochii fetei erau roşii de plâns.

După unsprezece luni, un cântăreţ ambulant le-a adus vestea că Bridget a născut un băiat sănătos pe care l-a botezat James Montgomery. Era de la sine înţeles că Miles era tatăl.

Elizabeth s-a rugat şi ea împreună cu celelalte pentru păcatele fetei. În sinea ei i-a blestemat toţi bărbaţii care erau ca fratele ei, Edmund şi ca

Miles Montgomery – bărbaţi răi, care credeau că femeile nu au suflet, care nu pregetau să le bată şi să le violeze, să le forţeze să facă tot felul de lucruri îngrozitoare.

Nu mai avu timp să-şi urmeze şirul gândurilor; John o apucă de păr şi o ridică în picioare.

— Gata cu rugăciunile, îi spuse el. Montgomery şi-a aşezat tabăra şi e timpul să-şi vadă viitoarea… zâmbi… mamă a următorului său bastard.

Râse tare când Elizabeth i se împotrivi şi când ea îşi dădu seama că îi place s-o vadă cum se zbate, se opri şi-l privi cu indiferenţă.

— Vrăjitoareo! ţipă el. O să vedem dacă diavolul de Montgomery o să poată stăpâni îngerul din tine, sau o să descopere că ai o inimă la fel de neagră ca a lui.

Zâmbind, cu mâna în părul ei, scoase un pumnal ascuţit şi i-l puse la gât. Ea nu clipi când simţi răceala fierului pe piele şi zâmbetul lui se transformă în rânjet.

— Uneori bărbaţii din familia Montgomery fac greşeala să discute cu femeile în loc să le folosească aşa cum a dat Dumnezeu. Vreau să fiu sigur că ăsta nu va face aşa ceva.

Încet, făcu să alunece vârful lamei de-a lungul gâtului ei până la decolteul pătrat al rochiei ei sfâşiate.

Ea îşi ţinu respiraţia, privindu-l în ochi,

stăpânindu-şi furia, şi stând foarte liniştită. N-o să-i dea prilejul să-şi folosească pumnalul.

John nu-i tăie pielea, dar lama cuţitului sfâşie partea din faţă a rochiei şi corsetul de dedesubt. Când dădu la iveală sânii ei plini, o privi din nou.

— Aveai ce ascunde, Elizabeth, şopti el.

Ea pufni şi-şi întoarse privirea. Era adevărat că se îmbrăca simplu, făcând ca sânii să-i apară plaţi şi mijlocul îngroşat. Şi aşa faţa ei atrăgea mai mulţi bărbaţi decât ar fi vrut, dar n-avea ce face, în afară de a-şi acoperi părul.

Pe Johnnu-l interesa faţa ei; el se concentra să-i îndepărteze resturile rochiei. Văzuse puţine femei goale şi niciuna care să fie atât de frumoasă ca Elizabeth Chatworth sau care să aibă rangul ei.

Elizabeth stătea dreaptă de parcă ar fi avut coloana vertebrală din oţel şi când hainele îi căzură şi pielea ei simţi din plin soarele cald de august, ştia că ăsta era cel mai dureros lucru pe care-l suferise vreodată.

O înjurătură a lui John, rostită cu toată puterea, o făcu să tresară.

— La dracu’ cu Pagnell!

Elizabeth făcu un pas înapoi, încercând să pară demnă şi când privi spre John, văzu că avea practic spume la gură.

— Dacă mă atingi eşti un om mort, spuse ea cu voce tare. Dacă mă omori, Pagnell îţi va tăia

capul şi dacă nu mă omori o să am grijă să afle ce mi-ai făcut. Şi uiţi de răzbunarea fratelui meu? Merită să-ţi rişti viaţa doar ca să te culci cu orice femeie?

Dură o clipă până să-l convingă şi o privi fix.

— Sper ca Montgomery să se poarte mizerabil cu tine, spuse el cu ură şi se duse să ia covorul care atârna pe spatele calului său. Fără să se uite la ea, îl desfăşură pe pământ.

— Întinde-te, îi comandă el, privind în jos. Şi te avertizez, femeie, că, dacă nu mă asculţi, o să uit de Pagnell şi de Montgomery şi de răzbunarea fratelui tău.

Ascultătoare, Elizabeth se întinse pe covor. Perii aspri îi răzuiau pielea şi când John îngenunche deasupra ei, îşi ţinu respiraţia.

Brutal, o împinse pe burtă, îi tăie legăturile de la mâini şi înainte să poată face vreo mişcare, aruncă marginea covorului peste ea şi o rulă în el. Nu se mai gândea la nimic. Singura ei preocupare era să respire.

I se păru o eternitate de când stătea nemişcată, încercând să-şi dea capul pe spate pentru a avea mai mult aer. În cele din urmă fu mişcată, ridicată, trebuia să se lupte ca să poată respira şi când fu aruncată pe spatele calului, crezu că se va sufoca.

Cuvintele lui John era înăbuşite de covor:

— Următorul om pe care-l vei vedea va fi Miles

Montgomery. Gândeşte-te la asta până vom ajunge. El nu va fi atât de blând cu tine cum am fost eu.

Într-un fel, cuvintele lui îi făcură bine pentru că, gândindu-se la Miles Montgomery, la modul lui diavolesc de a se purta, nu se mai chinuia să respire. Şi când calul o clătina, blestema familia Montgomery,. Casa lor, îi blestema pe toţi slujitorii lor şi se ruga pentru copiii Montgomery care erau nevinovaţi şi care făceau parte din clanul lor imoral.

Cortul lui Miles Montgomery era superb: din brocart verde închis tivit cu aur, leoparzii familiei Montgomery erau cusuţi cu fir de aur de-a lungul marginii acoperişului, fanioane fluturau în vârf. Înăuntru, pereţii erau acoperiţi cu mătase verde deschis. Erau câteva scaune care se strângeau, tapiţate cu brocart albastru cu auriu, o masă mare pe care erau sculptaţi leoparzii familiei Montgomery şi, în partea opusă, două paturi de campanie, dintre care unul foarte lung, şi amândouă erau acoperite cu piei de vulpe cu părul lung şi roşu.

Patru bărbaţi stăteau în jurul mesei; doi dintre ei erau îmbrăcaţi în uniformele bogate ale cavalerilor Montgomery. Atenţia celorlalţi doi era îndreptată către unul din slujitori.

— Zice că are un dar pentru domnia voastră, milord, spunea cavalerul omului tăcut din faţa

lui. Ar putea să fie o capcană. Ce-ar putea să aibă lordul Pagnell pe care să-l vreţi dumneavoastră?

Miles Montgomery ridică din sprânceana sa dreaptă de culoare neagră şi fu suficient ca omul său să dea înapoi. Uneori oamenii care erau de puţină vreme în serviciul lui credeau că, dacă stăpânul lor era atât de tânăr, puteau să-şi îngăduie unele libertăţi.

— Ar putea să fie un om rulat în covorul acela? întrebă bărbatul de lângă Miles.

Servitorul îşi dădu capul pe spate pentru a se uita în sus la Sir Guy.

— Poate unul foarte mic.

Sir Guy îl privi pe Miles şi se înţeleseră din priviri.

— Lasă-l să între împreună cu darul lui, spuse Sir Guy. Îl vom întâmpina cu spadele trase.

Cavalerul plecă şi se întoarse peste câteva minute cu spada aţintită spre spatele celui care căra covorul. Obraznic, rânjind, John îşi aruncă povara pe pământ şi-i dădu un picior, derulând covorul până la picioarele lui Miles Montgomery.

Când covorul se derulă până la capăt, patru figuri uluite priveau cu gura căscată la ce zăcea în faţa lor: o femeie goală, cu ochii închişi, cu gene lungi care-i atingeau obrajii de o culoare delicată, cu părul lung, de culoarea mierii, înfăşurat în jurul ei acoperindu-i mijlocul şi

şoldurile. Avea sâni superb conturaţi, un mijloc subţire şi picioare foarte lungi. Şi faţa ei era atât de frumoasă, ceva ce oamenii pot vedea numai în rai

— Delicată, eterică, de parcă n-ar fi fost din această lume.

Zâmbind triumfător, John se strecură neobservat afară din cort.

Elizabeth, pe jumătate sufocată din cauza lipsei de aer, deschise încet ochii şi văzu patru bărbaţi care stăteau deasupra ei, cu spadele trase din teacă, dar îndreptate spre pământ. Doi dintre ei erau servitori şi nu se mai uită la ei. Al treilea era un uriaş de peste doi metri, cu părul cărunt, de un gri argintiu, cu o cicatrice în diagonală, de-a lungul obrazului. Deşi omul te înfricoşa într-adevăr, îşi dădu seama că nu el era stăpânul.

În spatele uriaşului era un alt bărbat îmbrăcat în veşminte bogate de satin, albastru închis. Elizabeth era obişnuită să vadă bărbaţi puternici şi chipeşi, dar cel din faţa ei radia forţă, o vigoare neobişnuită şi ea îl privea fix. Ochii celorlalţi bărbaţi erau aţintiţi asupra trupului ei, dar bărbatul acesta se întoarse şi ea îl văzu pentru prima oară pe Miles Montgomery şi-şi încrucişă privirea cu a lui.

Era un bărbat frumos, foarte frumos, cu ochii de un gri închis sub sprâncenele stufoase, arcuite; avea un nas subţire, cu nările puţin

umflate şi o gură plină, senzuală.

Pericol! fu primul gând a lui Elizabeth. Omul acesta era primejdios pentru femei, ca şi pentru bărbaţi.

Nu se mai uită la el şi în câteva secunde se ridică şi înşfăcă o piele de vulpe de pe unul din paturile de lângă ea şi o toporişcă de pe masă.

— Îl voi omorî pe primul care se apropie de mine, spuse ea, ţinând toporul într-o mână, în timp ce îşi aruncă pielea pe un umăr, lăsându-l pe celălalt dezgolit, ca şi unul dintre picioare care se vedea de sus până jos.

Uriaşul făcu un pas spre ea şi ea ridică toporul, cu amândouă mâinile pe mâner.

— Ştiu să-l folosesc, îl ameninţă ea, privindu-l fără frică.

Cei doi cavaleri făcură un pas spre ea şi Elizabeth se dădu înapoi, uitându-se de la unul la altul. Atingea marginea patului şi nu mai avea unde să se retragă. Unul dintre cavaleri îi zâmbi şi ea mârâi spre el în semn de răspuns.

— Lăsaţi-ne singuri.

Cuvintele fuseseră rostite calm, cu o voce joasă, dar era un ordin şi toţi se uitară la Montgomery.

Uriaşul o mai privi o dată pe Elizabeth, apoi făcu un semn spre cei doi cavaleri şi toţi trei părăsiră cortul.

Elizabeth strânse şi mai tare toporul; avea deja

încheieturile albite de efort şi îl ţintea pe Miles Montgomery.

— Te voi omorî, spuse ea printre dinţi. Să nu crezi că dacă sunt femeie nu pot să tai un bărbat în bucăţi. Mi-ar plăcea să vărs sângele unui Montgomery.

Miles nu se mişcă de la locul lui de lângă masă, dar o urmărea. După o clipă îşi ridică spada şi Elizabeth îşi ţinu respiraţia, pregătindu-se de luptă. Foarte încet el îşi puse spada pe masă şi se întoarse într-o parte arătându-şi profilul. Tot încet îşi desprinse de la brâu şi pumnalul cu pietre preţioase şi-l puse pe masă, lângă spadă.

Se întoarse din nou spre ea; faţa lui nu lăsa să se vadă ce gândea, ochii lui nu spuneau nimic şi făcu un pas spre ea.

Elizabeth ridică toporul cel greu pentru a fi pregătită. Va lupta până la moarte, pentru că moartea era de preferat în locul bătăii şi violului pe care acest om diabolic le pusese la cale.

Miles se aşeză pe un scaun, nu departe de ea; nu vorbea, o privea doar.

Aşa deci! Nu credea că o femeie poate fi un adversar periculos, se dezarmase şi stătea jos, în timp ce ea ţinea o armă mortală deasupra capului lui. Cu o săritură se repezi spre el şi roti toporul spre gâtul lui.

Fără efort, el îl apucă cu mâna dreaptă, îl ţinu cu uşurinţă şi o privi fix în timp ce stătea

aproape de el. Pentru o secundă rămase paralizată, hipnotizată de ochii lui. Părea că vrea să afle ceva de la ea, parcă o întreba ceva din priviri. Ea smuci toporul din mâna lui şi fu cât pe aici să cadă când el îi dădu drumul să cadă de bunăvoie. Se prinse de marginea mesei.

— Să te ia dracu'! zise ea, abia respirând. Fie ca Dumnezeu şi toţi îngerii să blesteme ziua în care s-a născut un Montgomery! Fie ca tu şi toţi urmaşii tăi să putreziţi în iad pentru totdeauna.

Ea ridicase vocea, aproape că ţipa şi auzi mişcare afară.

Miles stătea tot acolo, urmărind-o tăcut şi Elizabeth simţi că sângele începe să-i clocotească. Când văzu că încep să-i tremure mâinile, îşi dădu seama că trebuie să se calmeze. Unde era detaşarea pe care şi-o impusese de ani de zile?

Dacă el putea să rămână calm, atunci şi ea putea. Ascultă cu atenţie şi, dacă presupunerea ei era corectă, zgomotele de afară erau făcute de nişte oameni care plecau. Poate că dacă ar putea să treacă pe lângă bărbatul acesta, ar putea să scape şi să se întoarcă acasă la fratele ei.

Cu ochii la Miles începu să meargă cu spatele în jurul lui, încercând să ajungă la ieşirea din cort. Încet, el se întoarse pe scaun şi o urmări. Auzi afară nechezatul unui cal şi se rugă să poată ieşi ca să se poată elibera.

Deşi nu-l pierduse din ochi pe Miles, nu-l văzuse mişcându-se. El stătea relaxat pe scaun şi, în clipa următoare, tocmai când ea atinsese deschizătura, el fu lângă ea, ţinând-o de încheietura mâinii. Ea îndreptă toporul spre umărul lui, dar o apucă şi de cealaltă încheietură şi o ţinu strâns.

Ea stătea nemişcată, era prizoniera lui, dar el nu o strângea cu brutalitate şi ea îl privea cu ochii mari; El era atât de aproape, încât îi simţea răsuflarea pe frunte. Se uita la ea şi părea că aşteaptă ceva, era mirat.

Cu o privire la fel de rece ca smaraldele cu care semănau ochii ei, ea îl înfruntă.

— Şi acum ce urmează? întrebă ea cu o voce încărcată de ură. Mai întâi mă baţi sau mă violezi? Sau poate amândouă în acelaşi timp? Sunt virgină şi am auzit că prima oară doare cel mai tare. Fără îndoială că durerea mea îţi va mări plăcerea.

Pentru o clipă ochii lui se îngustară de uimire. Era prima reacţie care se putea citi pe faţa lui. O privi atât de intens cu ochii lui gri, încât ea întoarse capul.

— Pot să îndur suferinţa, spuse ea cu voce joasă, dar dacă aştepţi să te implor să mă cruţi, n-ai nicio şansă.

Îi dădu drumul mâinii cu care ea ţinea marginea cortului şi îi luă în palmă obrazul

stâng, întorcându-i cu blândeţe capul.

Ea pufni la atingerea lui; nu o suporta.

— Cine eşti? şopti el.

Ea se crispă şi mai mult şi, cu ură, îi răspunse:

— Sunt duşmanul tău. Sunt Elizabeth Chatworth.

Pe faţa lui trecu o umbră. După o vreme îşi luă mâna de pe obrazul ei, se dădu înapoi cu un pas şi-i eliberă şi cealaltă mână".

— Poţi să păstrezi toporul dacă te face să te simţi mai în siguranţă, dar nu te pot lăsa să pleci.

Ca şi cum nu i-ar mai fi acordat nicio atenţie, se întoarse cu spatele şi se duse spre mijlocul cortului.

Imediat Elizabeth ieşi din cort, dar tot atât de repede Miles fu lângă ea, ţinând-o din nou de încheietura mâinii..

— Nu te pot lăsa să pleci, repetă el, de data asta mai hotărât. Se uită la picioarele ei goale. Nu eşti îmbrăcată ca să poţi pleca. Vino înăuntru şi voi trimite nişte oameni să-ţi caute haine.

Ea se smuci de lângă el. Soarele apunea şi în lumina lui, el părea şi mai brunet.

— Nu vreau haine de la tine. Nu vreau nimic de la niciun Montgomery. Fratele meu va…

Se întrerupse când văzu cum se uită la ea.

— Nu mai pomeni numele fratelui tău în faţa mea. El mi-a ucis sora.

Miles o luă din nou de mână şi o trase uşor.

— Acum insist să intri. Oamenii mei se vor întoarce în curând şi nu cred c-ar trebui să te vadă îmbrăcată aşa.

Ea nu cedă.

— Ce contează? Bărbaţii ca tine aruncă femeile captive cavalerilor lor după ce au terminat cu ele, nu-i aşa?

Nu era sigură, dar i se păru că zărise o umbră de zâmbet pe faţa lui.

— Elizabeth, începu el, apoi se opri. Hâi înăuntru şi vorbim acolo. Se întoarse spre copacii din apropiere.

— Guy! strigă el cu putere, făcând-o să tresară.

Imediat uriaşul apăru în luminiş. După ce-i aruncă o privire întunecată lui Elizabeth, se uită la Miles.

— Trimite pe cineva în sat să găsească nişte haine potrivite pentru o femeie. Nu contează cât dă pe ele.

Tonul lui Miles era diferit de cel cu care-i vorbea ei.

— Trimite-mă şi pe mine cu el, spuse Elizabeth repede. Voi vorbi cu fratele meu şi va fi recunoscător că m-ai eliberat şi că n-am păţit nimic, iar lupta dintre familiile Chatworth şi Montgometry va lua sfârşit.

Miles se întoarse spre ea şi o privi cu răceală.

— Nu mă implora, Elizabeth.

Fără să se gândească, urlând de furie, ea ridică din nou toporul şi dădu să-l lovească în cap. Cu o singură mişcare precisă el îi luă toporul din mână, îl aruncă şi o luă în braţe.

Ea nu voia să-i dea satisfacţia de a se zbate şi rămase nemişcată, dezgustată de atingerea hainelor lui pe pielea ei goală. Blana de vulpe o acoperea doar pe jumătate şi piciorul dinspre el era gol.

El o duse în cort şi o aşează cu blândeţe pe unul din paturi.

— De ce-ţi faci probleme cu hainele mele? şuieră ea. Poate că ar trebui să te împerechezi pe câmp ca un animal ce eşti.

El se îndreptă spre masă, cu spatele la ea şi turnă vin în două pahare, dintr-o cană de argint.

— Elizabeth, zise el, dacă tot insişti să fac dragoste cu tine, s-ar putea să mă las ispitit. Se întoarse, se apropie de ea şi se aşează pe un scaun. Ai avut o zi lungă şi probabil că ţi-e foame şi sete. Îi dădu un pahar cu vin.

Elizabeth îl vărsă şi vinul pătă unul din covoarele luxoase care erau puse pe jos.

Miles o privi calm şi îşi bău vinul.

— Şi acum, Elizabeth, ce-o să mă fac eu cu tine?

CAPITOLUL 2

Elizabeth stătea pe pat, cu picioarele acoperite; mâi avea doar un umăr dezgolit; şi refuza să se uite la Miles Montgomery. Nu se va coborî să se certe cu el, pentru că el ar fi considerat că-l imploră să-i dea drumul.

După ce tăcu o vreme, Miles se ridică şi ieşi din cort, ţinând cu mâna pânza care acoperea intrarea. Îl auzi comandând un lighean cu apă fierbinte.

Elizabeth nu profită de absenţa lui, dar se gândi că ar putea să scape când el va adormi. Poate că era mai bine să aştepte până când va avea nişte haine ca lumea.

Miles nu-i lăsă pe oamenii lui să între cu apa, ci o aduse chiar el şi o puse lângă pat.

— Apa este pentru tine, Elizabeth. M-am gândit că poate vrei să te speli.

Ea îşi ţinea mâinile încrucişate pe piept şi-şi în toarse capul.

— Nu vreau nimic de la tine.

— Elizabeth, spuse el şi vocea îi trăda exasperarea. Se aşează lângă ea şi îi luă mâinile într-ale lui. Aşteptă răbdător să-şi întoarcă privirea încărcată de furie spre el. N-o să-ţi fac niciun rău, continuă el blând. N-am bătut niciodată o femeie şi n-o s-o fac nici acum. Nu te pot lăsa să încaleci aproape dezbrăcată pe un cal şi să străbaţi toată ţara. N-ar dura nicio oră până ce ai fi atacată de hoarde de vagabonzi.

— Să înţeleg că tu eşti mai bun? Mâinile ei le strânseră pe ale lui şi îl privi mai liniştită. Mă vei reda fratelui meu?

Miles se uită la ea cu-o intensitate care aproape că o speria.

— O să… mă gândesc la asta.

Îşi smulse mâinile dintr-ale lui şi întoarse capul.

— La ce m-aş putea aştepta de la un Montgomery?

Lasă-mă în pace!

Miles se ridică.

— Se răceşte apa.

Ea îl privi zâmbind uşor.

— De ce să mă spăl? Pentru tine? îţi plac femeile curate şi bine mirositoare? Dacă-i aşa, atunci nu mă voi spăla niciodată! O să fiu atât de murdară, încât o să arăt ca o sclavă nubiană şi o să am părut plin de păduchi şi de alte târâtoare care-ţi vor murdări hainele tale frumoase.

Miles se uită un minut la ea, apoi îi spuse:

— Cortul e înconjurat de oamenii mei şi eu voi fi afară. Dacă încerci să fugi îmi vei fi adusă înapoi.

După ce-i zise asta, o lăsă singură.

Miles ştia că Sir Guy îl aştepta afară. Miles îi făcu un semn şi uriaşul îl urmă printre copaci.

— Am trimis doi oameni după haine, spuse Sir Guy.

Când tatăl lui Miles murise, Miles avea nouă ani şi dorinţa tatălui său fusese ca Sir Guy să aibă grijă de băiat, căci acesta se simţea uneori străin faţă de familia sa. Miles nu era prea vorbăreţ şi cu Sir Guy comunica mai mult.

— Cine e? întrebă Sir Guy, sprijinindu-şi mâna de trunchiul unui stejar enorm.

— Elizabeth Chatworth.

Sir Guy dădu din cap. Lumina lunii arunca umbre ciudate pe cicatricea care-i brăzda chipul.

— M-am gândit eu. Lordul Pagnell are un asemenea simţ al umorului, încât ar trimite o Chatworth unui Montgomery. Tăcu urmărindu-l pe Miles minute în şir. L-o dăm înapoi fratelui ei, mâine?

Miles se îndepărtă de el.

— Ce ştii de fratele ei Edmund Chatworth?

Sir Guy scuipă înainte de a răspunde.

— Faţă de Chatworth, Pagnell este un sfânt. Lui Chatworth îi plăcea să tortureze femeile. Obişnuia să le lege şi să le violeze. În noaptea în care a fost omorât

— Binecuvântat fie cel care a făcut-o – o tânără şi-a tăiat venele în camera lui.

Sir Guy îl vedea pe Miles cum îşi încleşta şi îşi descleşta pumnii şi îi păru rău că îi spusese. Mai mult decât orice pe lume, Miles iubea femeile. De sute de ori Guy a trebuit să-l oprească să omoare vreun bărbat care îi făcuse rău unei

femei. Când era doar un băiat, se repezea la cei mai mari ca el şi, când se înfuria, numai Guy putea să-l reţină. Anul trecut, Guy nu reuşise să-l oprească şi omorâse un bărbat care-şi pocnise nevasta rea de gură. Regele era cât pe aci să nu-l ierte pentru această faptă.

— Fratele ei, Roger, nu e ca Edmund, zise Sir Guy.

Miles se răsuci spre el, privindu-l crunt:

— Roger Chatworth mi-a violat sora şi a făcut-o să se sinucidă. Ai uitat?

Guy ştia că, dacă voia să-l calmeze, cel mai bine era să nu spună nimic despre ce îl înfuriase.

— Ce vrei să faci cu fata?

Miles îşi întoarse capul şi mângâie trunchiul unui copac.

— Ştii că urăşte numele Montgomery? Noi nu am fost cu nimic de vină, nu noi am provocat războiul dintre familiile Chatworth şi Montgomery, şi totuşi ea ne urăşte. Îl privi pe Sir Guy. Şi se pare că mă urăşte mai mult pe mine. Atingerea mea. Îi provoacă repulsie. Se şterge dacă o ating, de parcă aş murdări-o.

Sir Guy rămase cu gura căscată şi, când o închise, aproape că râdea. Dacă se putea spune aşa ceva, femeile îl iubeau pe Miles mai mult decât le iubea el pe ele. Când era copil, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului înconjurat de fete, ceea ce fusese un alt motiv

pentru care Miles îi fusese încredinţat lui Sir Guy pentru a fi sigur că va deveni un bărbat adevărat. Dar Guy ştiuse de la început că nu trebuie să se îndoiască de bărbăţia lui Miles. Pur şi simplu îi plăceau femeile. Era un capriciu al lui, ca şi cum ar fi ţinut la un cal bun sau la o spadă ascuţită. Uneori comportarea anormală a lui Miles de a trata femeile cu o deosebită blândeţe îl deranja; de exemplu îi ameninţa cu moartea pe cei care violau după ce câştigau o bătălie, dar, pe de-a-ntregul, Sir Guy învăţase să-i accepte ciudăţeniile – era altfel decât ceilalţi.

Dar Sir Guy nu auzise niciodată, dar niciodată de o femeie care să nu vrea să-şi dea şi viaţa pentru Miles. Tinere, bătrâne, de vârstă mijlocie, chiar şi fetiţele se agăţau de gâtul lui. Şi Elizabeth Chatworth era scârbită de atingerea lui!

Sir Guy încercă să înţeleagă ce însemna asta. Poate că e ca atunci când pierzi pentru prima oară o bătălie, îşi puse palma sa uriaşă pe umărul lui Miles.

— Toţi pierdem din când în când. Asta nu înseamnă că eşti mai puţin bărbat. Poate că fata îi urăşte pe toţi bărbaţii. Dacă l-a avut ca exemplu pe fratele ei…

Miles îi dădu mâna la o parte.

— A fost rănită! Rănită adânc! Nu, numai trupul i-a fost rănit, că e toată numai vânătăi şi

zgârieturi, dar şi-a construit în jurul ei un zid de ură şi furie.

Sir Guy simţi că alunecă pe un teren primejdios.

— Fata asta e de familie nobilă, spuse el încet. Nu poţi s-o ţii prizonieră. Regele l-a proscris pe fratele tău. Nu trebuie să-l provoci şi tu. Trebuie să o redai pe lady Elizabeth fratelui ei.;

— Să i-o redau, să o duc înapoi într-un loc unde femeile sunt torturate? Acolo a învăţat să urască. Şi dacă i-o dau înapoi, ce va crede ea despre familia Montgomery? O să înţeleagă că noi nu suntem răi, aşa cum este fratele ei?

— Doar nu vrei s-o ţii aici! Sir Guy era enervat.

Miles păru că se gândeşte puţin.

— Vor trece mai multe zile până când se va afla că e aici. Poate că în acest timp îi voi arăta…

— Şi fraţii tăi? îl întrebă Sir Guy. Te aşteaptă acasă. Nu va trece mult până ce Gavin va afla că o ţii prizonieră pe Elizabeth Chatworth. Făcu o pauză, coborând vocea. Fata va gândi numai de bine despre familia Montgomery dacă o laşi să plece fără să păţească nimic.

Ochii lui Miles scânteiară.

— Cred că Elizabeth va spune că m-a forţat să o eliberez, că m-a ameninţat cu un topor. Zâmbi uşor. M-am hotărât. O voi ţine un timp, cât să-i arăt că un Montgomery nu e ca fratele ei mort. Şi acum trebuie să mă întorc, zâmbetul i se lărgi

pe faţă, şi să o îmbăiez pe micuţa mea captivă. Haide, Guy, nu mă privi în felul ăsta. E numai pentru câteva zile.

Sir Guy rămase tăcut şi-şi urmă tânărul stăpân înapoi, în tabără, dar se întrebă dacă Elizabeth Chatworth putea fi cucerită doar în câteva zile.

În clipa când Elizabeth fu sigură că Miles a plecat, se duse în cealaltă parte a cortului şi, ridicând materialul gros, văzu picioarele oamenilor de afară. Verifică în mai multe locuri şi nu găsi niciun loc liber între picioarele gărzilor, stăteau ca şi cum s-ar fi ţinut de mâini ca să se apere de o femeie.

Tocmai se scărpina în cap când Miles se întoarse cu două găleţi de apă fierbinte. Imediat îşi îndreptă spatele și-și încrucişă braţele peste piept. Nu se uită la el nici când se aşează lângă ea pe pat.

Dar când îi luă mâna şi începu să i-o spele cu o cârpă moale, săpunită, îl privi drept în ochi. După o clipă de uimire, îşi smulse mâna. El îi luă obrazul în palmă şi începu să o spele pe faţă.

— O să te simţi mult mai bine când vei fi curată, spuse el blând.

Îi dădu peste mână.

— Nu suport să mă atingi! Lasă-mă în pace!

El îi cuprinse din nou faţa în palme şi continuă să o spele.

— Eşti o femeie frumoasă, Elizabeth, şi ar

trebui să fii mândră de asta.

Elizabeth se uită la el şi-şi spuse că dacă nu l-ar fi urât dinainte pe Miles Montgomery, sigur ar fi început să-l urască acum. Se vedea că era obişnuit ca femeile să-i cadă la picioare. Credea că nu trebuie decât să le atingă obrazul şi ele se vor topi de dorinţă. E adevărat că era chipeş şi că avea o voce plăcută, dar şi alţi bărbaţi, chiar mai frumoşi şi cu mai multă experienţă, încercaseră să o seducă pe Elizabeth, dar nu reuşiseră. Îl privi cu ochi galeşi şi, când văzu o umbră de satisfacţie pe faţa lui, zâmbi şi îşi înfipse dinţii în mâna lui. Miles fu atât de uimit, încât nu reacţionă imediat. O apucă de fălci, îi simţea degetele în muşchi şi fu nevoită să-i dea drumul. El îşi ridică mâna, încă uimit, cercetând urmele pe care i le lăsase. Când se uită la ea văzu privirea ei triumfătoare.

— Crezi că sunt proastă? îl întrebă ea. Crezi că nu ştiu ce încerci să faci? Vrei să îmblânzeşti tigroaica şi, când o să mănânc din palma ta, o să mă înapoiezi fratelui meu, însărcinată cu vreun alt bastard de-al tău. Va fi o mare victorie de-a ta, ca Montgomery şi ca bărbat.

El o ţintui cu privirea.

— Eşti o femeie deşteaptă, Elizabeth. Poate că vreau să-ţi dovedesc că bărbaţii sunt în stare şi de altceva în afară de brutalitate.

— Şi cum îmi vei arăta lucrul ăsta? Mă vei ţine

prizonieră? Mă vei forţa să-ţi suport atingerile? Vezi că nu mă topesc de plăcere de câte ori de apropii de mine. Nu vrei să-ţi recunoşti înfrângerea? Lui Pagnell îi place violul şi violenţa. Pe tine ce te excită? Vânătoarea? Şi, după ce te culci cu o femeie, o laşi deoparte, ca pe o cârpă?

Vedea că nu poate să-i răspundă la întrebări şi o dezgusta că altele îi cedaseră atât de uşor.

— Un bărbat nu poate să facă măcar o dată ceva drăguţ. Trimite-mă fratelui meu!

— Nu! strigă Miles, în timp ce ochii i se îngustau. Nicio femeie nu-l făcuse să se înfurie. Întoarce-te, Elizabeth. O să te spăl pe cap.

Ea îl privi cu răceală.

— Şi dacă mă împotrivesc, ce vei face, o să mă baţi?

— S-ar putea.

O înşfăcă de umăr şi o ţintui de pat, cu părul ei lung atârnându-i peste margine.

Elizabeth nu spuse nimic în timp ce el îi săpuni şi îi dăţi părul şi se întrebă dacă nu cumva a depăşit măsura. Dar modul lui de a se purta o înfuria. Era atât de calm, atât de sigur de el, voia să-l facă să-şi piardă cumpătul. Văzuse că nu trebuie decât să facă un semn şi oamenii lui îl ascultă. Şi femeile i se supuneau tot atât de uşor?

Poate că nu era bine să-l înfurie. Poate că o să-i

dea drumul dacă se va preface că s-a îndrăgostit nebuneşte de el. Dacă va plânge pe umărul lui, poate va face ce-i va cere, dar nu se va ruga de el. Şi aşa ar fi un chin dacă se va hotărî să-i accepte mângâierile.

Miles o pieptănă cu un pieptene de fildeş şi, când termină, ieşi din cort şi se întoarse în câteva clipe cu o încântătoare rochie roşie din lână şi mătase şi cu lenjerie fină.

— Poţi să-ţi termini baia sau nu, cum vrei, spuse el, dar îţi sugerez să te îmbraci. Şi o lăsă singură.

Elizabeth se spălă, în grabă, tresărind când îşi atingea vânătăile, dar. Nu le luă în seamă. Se bucura de haine pentru că îi ofereau mai multă libertate ca să-şi ducă la bun sfârşit planurile de scăpare.

Miles se întoarse cu o tavă încărcată cu mâncare şi aprinse lumânări în cortul în care se făcuse întuneric.

— Am adus câte puţin din toate, pentru că nu ştiam ce-ţi place.

Ea nu se învrednici să-i răspundă.

— Îţi place rochia?

Se uita fix la ea, dar ea privea într-o parte. Rochia era scumpă, brodată cu fir de aur. Multe femei şi-ar fi dorit-o, dar Elizabeth părea să nu observe diferenţa dintre mătase şi postav.

— Se răceşte mâncarea. Hai să mănânci la

masă, cu mine.

Se uită la el.

— N-am de gând să mănânc nimic de la tine.

Miles dădu să vorbească, dar nu răspunse la provocarea ei.

— Când o să ţi se facă foame, mâncarea va fi tot aici.

Elizabeth stătea pe pat cu picioarele întinse; cu mâinile în poală şi se concentra asupra sfeşnicului care susţinea lumânările şi care se afla în faţa ei. Mâine va găsi o cale de scăpare.

Încerca să ignore mirosul mâncării din care se înfrupta Miles. Se întinse şi se strădui să se relaxeze. Mâine va trebui să fie puternică. Zbuciumul din timpul zilei o făcu să adoarmă repede.

Elizabeth se trezi în miez de noapte şi se încordă dintr-o dată, simţindu-se în primejdie, dar era prea somnoroasă pentru a-şi aduce aminte. După câteva minute, mintea i se limpezi şi-şi mişcă încet capul ca să se uite la Miles care dormea în celălalt pat din cort, în partea opusă.

De când era copil, trăind într-o casă în care se petreceau nenumărate orori, învăţase să se mişte fără să se facă auzită. Cu grijă, nelăsându-şi rochia să foşnească, se strecură în vârful picioarelor până în spatele cortului. Fără îndoială că erau gărzi de jur împrejur, dar acolo poate nu erau atât de vigilente.

Dură destul până să poată ridica marginea cortului ca să se poată strecura pe sub ea. Se întinse şi se rostogoli, nu dintr-odată, ci centimetru cu centimetru. Una din gărzi trecu pe lângă ea, dar se prinse de un tufiş şi se ascunse după el. Când garda era cu spatele, alergă spre pădure, folosindu-se de toate umbrele. Numai după ani întregi în care făcuse aşa ceva, în care trebuia să se ferească de fratele său Edmund şi de „prietenii" lui, reuşea să se strecoare atât de uşor. Roger o tachina, îi spunea că ar fi un spion perfect.

Când ajunse în pădure, se opri să respire şi încercă să-şi potolească bătăile inimii. Nu era ceva neobişnuit pentru ea să se afle în pădure noaptea şi începu să meargă liniştită. Era uimitor cât de puţin zgomot putea să facă.

Când răsări soarele, Elizabeth mergea de aproape două ore şi începuse să obosească. Nu mâncase de douăzeci şi patru de ore şi nu mai avea putere. Îşi târa picioarele, fusta i se agăţa de tufe, crengile i se încâlceau în păr.

După o oră tremura de oboseală. Se aşeză pe un buştean şi încercă să-şi adune forţele. Era de înţeles de ce nu mai avea pic de putere; nici nu mâncase şi chinul zilei care trecuse o istovise. Se gândi să se odihnească. Ştia că dacă nu va dormi, nu va fi în stare să meargă mai departe.

Epuizată, se întinse pe jos, nebăgând în seamă

micile vietăţi care fojgăiau pe sub buştean; nu era pentru prima oară când îşi petrecea noaptea în pădure. Vru să se acopere cu frunze, dar căzu într-un somn adânc.

Se trezi când simţi o împunsătură în coaste. Un om înalt, solid, cu un dinte lipsă, îmbrăcat în zdrenţe, rânjea la ea. Alţi doi bărbaţi stăteau în spatele lui.

— Ţi-am zis. Eu că nu e moartă, spuse bărbatul solid, înşfăcând-o de braţ şi ridicând-o în picioare.

— Ce doamnă drăguţă, adăugă unul din ceilalţi doi, punând o mână pe umărul ei.

Ea dădu să plece, dar el nu-şi luă mâna de pe ea, şi îi sfâşie rochia, dezgolindu-i umărul.

— Eu primul! gâfâi al treilea bărbat.

— E o doamnă adevărată, zise cel mai solid, cu mâna pe umărul ei gol.

— Sunt Elizabeth Chatworth şi dacă-mi faceţi vreun rău contele de Bayham o să vă taie capul.

— Un conte mi-a luat şi mie ferma, zise unul din ei. Soţia şi fiica au murit de frig în iarnă. Au îngheţat.

Se uita urât la ea. Ea ar fi vrut să se dea înapoi, dar buşteanul o împiedica.

Bărbatul cel solid îşi duse mâna la gâtul ei.

— Îmi place ca femeile să mă implore.

— Majoritatea bărbaţilor preferă acest lucru, spuse ea cu răceală şi omul clipi surprins.

— Ea naibii, Bill, zise unul dintre ceilalţi. Lasă-mă pe mine primul.

Deodată, se schimbă brusc la faţă. Gemu într-un fel ciudat şi căzu în faţa lui Elizabeth. Liniştită, ea păşi peste corpul căzut şi aruncă o privire spre săgeata care-l lovise în spate. Ceilalţi doi căscau gura la tovarăşul lor mort şi ea îşi ridică fusta şi sări peste buştean.

Din pădure ieşi Miles. O apucă de braţ şi chipul lui o făcu să-şi ţină răsuflarea. Faţa îi era schimonosită de furie, buzele i se uniseră într-o singură linie, avea ochii întunecaţi, sprâncenele încruntate şi nările îi fremătau.

— Rămâi aici! îi ordonă el.

Se supuse pentru o clipă şi, datorită acestei întârzieri, văzu de ce îşi câştigase Miles Montgomery pintenii, pe câmpul de bătaie, înainte de a împlini optsprezece ani. Bărbaţii din faţa lui erau înarmaţi. Unul avea o bilă cu ţepi de metal care atârna de un lanţ şi o roti spre capul lui Miles. El se feri cu pricepere în timp ce-şi avânta spada spre cel de-al doilea.

În câteva secunde terminase cu amândoi, fără să se ostenească prea tare. Nu-i venea să creadă că acelaşi bărbat îi spălase părul cu atâta grijă.

Elizabeth nu mai pierdu timpul remarcând calităţile duşmanului ei, ci o luă la fugă de la locul luptei. Ştia că Miles o va ajunge, dar spera să-l păcălească. Se agăţă de prima creangă care

atârna mai jos şi se căţără într-un copac.

După câteva clipe, Miles se opri sub copacul în care se urcase ea. Avea sânge pe tunica de catifea şi spada, trasă din teacă, era şi ea pătată de sânge. Ca un urs încolţit, privea într-o parte şi într-alta, apoi se opri şi ascultă.

Elizabeth îşi ţinu respiraţia şi nu făcu niciun zgomot. Într-o clipă Miles privi în sus spre ea.

— Coboară de acolo, Elizabeth, zise el cu o voce sumbră.

Odată, când avea treisprezece ani, păţise exact acelaşi lucru. Atunci îşi dăduse drumul din copac chiar deasupra omului îngrozitor care o urmărea, îl trântise la pământ şi până să-şi revină el ea era departe. Fără să mai stea pe gânduri se lăsă să cadă deasupra lui Miles.

Dar el nu-şi pierdu echilibrul. În loc de asta o ţinea strâns în braţe.

— Bărbaţii aceia ar fi putut să te omoare, zise el, părând să nu observe că a încercat să-l doboare. Cum te-ai strecurat pe lângă gărzi?

— Dă-mi drumul! îi ceru ea, zbătându-se, dar el nu o lăsă.

— De ce nu m-ai ascultat când ţi-am spus să mă aştepţi?

Întrebarea o făcu să înceteze să se mai zbată.

— Dacă unul din monştrii ăia mi-ar fi comandat să-l aştept, crezi că aş fi făcut-o? Ce diferenţă e între ei şi tine?

Furia se citea în ochii lui.

— Să te ia naiba, Elizabeth! Vrei să spui că sunt la fel ca ticăloşii ăia? Ţi-am făcut eu vreun rău?

— Deci ai găsit-o, se auzi vocea puţin amuzată a lui Sir Guy. Eu sunt Sir Guy Linacre, milady.

Elizabeth dădu din cap spre Sir Guy şi-l împinse cu putere pe Miles.

— Ai terminat sau o să mă brutalizezi în continuare? se răsti ea la Miles.

Miles îi dădu drumul brusc, încât ea era cât pe aici să cadă. Mişcarea bruscă era prea mult pentru stomacul ei gol. Îşi duse mâna la frunte şi dintr-odată văzu negru pe dinaintea ochilor şi întinse mâna să se sprijine de ceva. Sir Guy o prinse şi o luă în braţe.

— Nu mă atinge, şopti ea, pe jumătate leşinată.

În timp ce Miles o luă în braţe, îi spuse lui Sir Guy:

— Cel puţin nu mă respinge numai pe mine.

Când Elizabeth deschise ochii, o privi dezgustat.

— De când n-ai mâncat?

— De mult, dar asta nu mă face să fiu bucuroasă că m-ai găsit.

Când auzi acest lucru Miles râse, nu cu jumătate de gură, râse din tot sufletul şi, înainte ca ea să poată spune ceva, se aplecă şi o sărută cu zgomot pe buze.

— Eşti cu adevărat unică, Elizabeth.

Ea îşi şterse buzele cu dosul mâinii atât de tare, de parcă ar fi vrut să-şi ia şi pielea de pe ele.

— Lasă-mă jos! Pot să merg şi singură.

— Să te las să fugi din nou? Nu, cred că de data asta te voi ţine legată de mine.

Miles o urcă pe cal, în faţa lui, şi împreună călăriră spre tabără.

CAPITOLUL 3

Elizabeth fu surprinsă să vadă că tabăra fusese strânsă şi catârii erau încărcaţi gata de plecare. Elizabeth voia să întrebe unde o ducea, dar se ţinea dreaptă în şa, încercând să-l atingă pe Miles cât mai puţin, refuzând să-i vorbească.

El trecu pe lângă oamenii care aşteptau şi intră în pădure, cu Sir Guy în spatele lui. Printre copaci fusese pusă o masă de lemn pe care se vedeau mai multe vase care abureau. Un bărbat scund, în vârstă, făcu un semn cu capul spre ele, dar plecă dură ce se uită la Miles.

El descălecă şi întinse braţele să o ajute, dar ea nu-l băgă în seamă şi coborî fără să aibă nevoie de ajutor. Totuşi se lăsă încet la pământ, ca să nu mai leşine în felul ridicol în care o mai făcuse.

— Bucătarul ne-a pregătit masa, spuse Miles, îi luă mâna şi o conduse spre ea.

Ea se smuci şi aruncă o privire spre mâncare. Prepeliţe rumenite erau aşezate pe un pat de orez, înconjurate de un sos de smântână. Pe o farfurie erau stridii crude. Pe felii de pâine dospită erau felii de ouă fierte, cu sos de şofran, felii de şuncă, icre. Se mai aflau pe masă un peşte umplut cu ceapă şi nuci, pere timpurii, tarte cu cremă şi o plăcintă cu mure.

După ce le privi cu uimire, Elizabeth se întoarse.

— Călătoreşti bine.

Miles o prinse de braţ şi când o întoarse spre el, ea ameţi din nou şi se aşează pe un scaun.

— Mâncarea este pentru tine, spuse el. Nu te voi lăsa să flămânzeşti în continuare.

— Şi ce o să faci? întrebă ea aspru. O să mă pui să stau pe cărbuni încinşi? Sau ai alte metode prin care le forţezi pe femei să facă tot ce vrei tu?

Miles se încruntă şi sprâncenele i se uniră. O înşfăcă de braţ şi o ridică în picioare, în faţa lui.

— Da, am propriul meu fel de a pedepsi.

Elizabeth nu-i mai văzuse privirea pe care o avea acum, ochii îi erau cenuşii, dar un foc nestins ardea în ei. Aplecându-se, o sărută pe gât, neluând în seamă faptul că ea se încordă şi încercă să scape din strânsoare.

— Ştii ce dorinţe poţi isca, Elizabeth? murmură

el, cu faţa îngropată în gâtul ei. Buzele lui abia o atingeau, cât să o facă să se înfioare, mâna lui dreaptă o mângâia pe umărul lăsat gol de rochia ruptă. Degetele lui pătrunseră uşor pe sub pânză şi-i mângâiară sfârcul, în timp ce dinţii lui îi atinseră uşor lobul urechii.

— Aş vrea să fac dragoste cu tine, Elizabeth, şopti el, cu o voce atât de joasă, încât ea mai mult simţi decât auzi ce spusese. Aş vrea să topesc zidul de gheaţă din jurul tău. Aş vrea să ating şi să mângâi fiecare parte a corpului tău, să te privesc şi aş vrea să mă priveşti cu toată dorinţa pe care o am eu pentru tine.

Elizabeth stătuse nemişcată şi, ca de obicei, nu simţise nimic deosebit când Miles o atinsese, Nu o dezgusta ca persoană, respiraţia lui mirosea frumos şi nu o brutaliza, dar nu simţise sângele înfierbântându-i-se, aşa cum auzise de la alte fete din mănăstire care-i povestiseră despre asta.

— Dacă jur să mănânc, o să mă laşi în pace? întrebă ea cu răceală.

Miles se trase înapoi, o privi o clipă şi Elizabeth se pregăti, pentru o izbucnire. Toţi bărbaţii care vedeau că nu era atinsă în niciun fel de mângâierile lor o înjurau.

Miles îi zâmbi în tăcere, îi mângâie obrazul încă o dată şi-i dădu braţul ca să o conducă la masă. Ea nu-i luă braţul, merse spre masă singură, nelăsându-l pe Miles să-i vadă uimirea.

O servi chiar el, îi dă ea bucăţele alese pe o farfurie de argint frumos ornată şi zâmbi când ea luă prima înghiţitură.

— Şi acum te feliciţi că ai reuşit să mă faci să nu mor de foame, spuse ea. Fratele meu îţi va mulţumi dacă mă vei preda în bună stare.

— Încă nu i te voi reda, spuse Miles încet.

Elizabeth nu lăsă să se vadă cât de supărată era, ci continuă să mănânce.

— Roger o să-ţi plătească ce sumă vei cere.

— Nu iau bani de la ucigaşul surorii mele, zise Miles cu o voce răguşită.

Ea aruncă piciorul de prepeliţă pe care-l mânca, înapoi pe farfurie.

— Ai mai spus asta. Nu ştiu nimic de sora ta.

Miles se întoarse spre ea cu ochii oţeliţi.

— Roger Chatworth a încercat s-o ia pe femeia care-i fusese promisă în căsătorie fratelui meu Stephen şi, când Stephen a luptat pentru mireasa lui, fratele tău l-a atacat pe la spate.

— Nu! ţipă Elizabeth, ridicându-se în picioare.

— Stephen l-a înfrânt pe Chatworth, dar nu l-a omorât şi, drept răsplată, Chatworth a răpit-o pe sora mea şi, după aceea, şi pe mireasa lui Stephen. Mi-a violat sora şi, de groază, ea s-a aruncat pe geam.

— Nu! Nu! Nu! ţipă Elizabeth, ducându-şi mâinile la urechi.

Miles se ridică şi el, o apucă de mâini şi i le

ţinu.

— Fratele tău, Brian, o iubea pe sora mea şi când ea s-a omorât, i-a dat drumul cumnatei mele şi ne-a adus trupul surorii noastre.

— Eşti un mincinos! Eşti un diavol! Dă-mi drumul!

Miles o trase şi mai aproape; o ţinea în braţe.

— Nu e plăcut să auzi că cineva pe care-l iubeşti a făcut atât de mult rău.

Elizabeth avea multă experienţă, ştia cum să scape de bărbaţi, iar Miles n-avea niciun pic de experienţă, nu ştia cum să se poarte cu femeile care-l respingeau. Ea îl lovi repede cu genunchiul între picioare şi el îi dădu drumul imediat.

— Să te ia naiba, Elizabeth, gemu el, ţinându-se de masă, ducându-şi mâinile, făcute căuş, la locul în care fusese lovit.

— Să te ia naiba, Montgomery, îi răspunse ea şi luă o cană de vin şi-o aruncă spre el, vrând s-o ia la fugă.

El se feri de cană şi o apucă de braţ, cu o singură mişcare.

— N-o să te las să scapi, spuse el, trăgând-o spre el. Am de gând să-ţi arăt că familia Montgomery nu este vinovată cu nimic în războiul ăsta şi ţi-o voi dovedi chiar de-ar fi să mor.

— Ideea morţii tale e primul lucru plăcut pe

care l-am auzit de câteva zile.

Pentru o clipă Miles închise ochii, ca şi cum s-ar fi rugat pentru ajutor. Părea că se liniştise când o privi din nou.

— Acum, dacă ai terminat de mâncat, trebuie să plecăm. Mergem în Scoţia.

— În… începu ea, dar el îi puse un deget pe buze.

— Da, îngerul meu, vocea lui era sarcastică, ne vom petrece timpul cu fratele meu şi cu soţia lui. Vreau să-mi cunoşti familia.

— Ştiu destule despre familia ta…

De data asta Miles o sărută şi, chiar dacă ea nu reacţionă în niciun fel, când se întoarse tăcu din gură.

Călăriră ore în şir în trap uşor. Catârii încărcaţi cu mobilă, haine, mâncare, armuri, arme, făceau ca înaintarea să fie dificilă.

Lui Elizabeth i se dăduse un cal, dar avea o frânghie legată de şa, care o ţinea aproape de calul lui Miles. De două ori el încercase să însăileze o conversaţie, dar ea refuză să vorbească. Era preocupată să se gândească, deşi nu voia, la ce-i spusese Miles despre fratele ei.

În ultimii doi ani, avusese veşti de la familia ei prin scrisorile lui Roger şi de la cântăreţii ambulanţi. Desigur, cântăreţii ştiau că e o Chatworth şi nu afla prea multe lucruri de la ei.

Dar cu marea familie Montgomery lucrurile

stăteau altfel. Era subiectul multor cântece şi se spuneau multe pe seama ei. Cel mai mare dintre fraţi, Gavin, o părăsise pe frumoasa Alice Valence şi ea s-a răzbunat măritându-se pu fratele lui Elizabeth, Edmund.

Elizabeth îl implorase pe Roger să oprească această căsătorie, spunându-i că biata femeie nu merită să fie înlănţuită de ticălosul de Edmund. Roger i-a spus că nu putea să facă nimic pentru a împiedica nunta. După câteva luni Gavin Montgomery s-a însurat cu moştenitoarea familiei Revedoune, care era putred de bogată şi după ce Edmund a fost omorât, moştenitoarea geloasă i-a turnat lui Alice Chatworth ulei încins pe faţă. Elizabeth îi scrisese de la mănăstire fratelui ei Roger şi-l rugase să aibă grijă de văduvă şi el fusese de acord.

La niciun an de la asta, Roger îi scrisese că moştenitoarea scoţiană Bronwyn Macarran ceruse să i se dea voie să se mărite cu Roger, dar Stephen Montgomery o forţa pe biata femeie să devină soţia lui. Roger îl provocase pe Stephen, încercând s-o protejeze pe femeie şi, în timpul luptei, Montgomery făcuse să pară că Roger l-a atacat pe la spate. Pentru asta, Roger a fost proscris.

Nu ştia sigur de ce Brian plecase de acasă; Roger nu-i spusese niciodată. Dar era sigură că tot din cauza familiei Montgomery. Brian era

sensibil şi blând. Poate că n-a mai putut să suporte toate ororile care se petreceau în familie din cauza unora ca Montgomery. Dar indiferent din ce motiv" ar fi plecat Brian, asta nu avea de-a face cu minciunile pe care le auzise astăzi. Se îndoia că Roger ştia măcar că în familia Montgomery fusese şi o soră.

Cât călăriră ea încercase să-şi prindă cumva umărul sfâşiat al rochiei de gulerul înalt. Când făcură popas, fu uimită să vadă că se întunecase. Se gândise la ale ei ore întregi. În faţa lor era un han, pe jumătate acoperit cu scânduri de lemn, vechi, dar se vedea că-i mergea bine. Hangiul stătea în uşă, zâmbindu-le în semn de bun-venit.

Miles veni lângă ea.

— Elizabeth, – întinse mâinile s-o ajute să coboare – nu te face de râs refuzându-mă, zise el cu o sclipire jucăuşă în ochi, privind piciorul ei ridicat.

Elizabeth se gândi o clipă, apoi îl lăsă s-o ajute să coboare, dar se îndepărtă de el îndată ce păşi pe pământ. Doi din oamenii lui intrară primii în han şi Miles o luă de braţ.

— Am ceva pentru tine.

Privind-o cu atenţie, scoase o broşă de aur încântătoare, lucrată în filigran, şi care reprezenta un pelican cu ciocul sub aripă, stând pe un suport de diamante.

Elizabeth nici nu se clinti la vederea ei.

— N-o vreau.

Exasperat, Miles îi prinse umărul rupt al rochiei cu broşa.

— Hai să intrăm, Elizabeth, zise el calm.

Fără îndoială că hangiul îi aştepta. Înăuntru era o activitate neîntreruptă. Elizabeth stătea într-o parte în timp ce Miles vorbea cu Sir Guy şi hangiul aştepta să le ia comanda.

Era o cameră mare cu mese şi scaune şi cu un cămin impunător într-o parte. Elizabeth îi privi pentru prima oară pe oamenii lui Miles. Erau cam doisprezece şi nu-i dădeau stăpânului bătaie de cap. Acum umblau prin încăpere, deschideau uşile, căutând să vadă dacă nu era nici" o primejdie cât de mică. Oare Miles Montgomery avea atâţia duşmani încât trebuia să se îngrijoreze, sau era doar precaut?

O tânără servitoare îi făcu o reverenţă lui Miles şi el îi zâmbi din colţul gurii. Elizabeth urmări curioasă cum tânăra roşi şi se fâstâci sub privirea lui Miles.

— Da, milord, spuse ea, înclinându-se. Sper să vă placă ce v-am gătit.

— Cred că o să-mi placă, spuse Miles, convins că se va simţi bine.

Fata roşi din nou şi se întoarse la bucătărie.

— Ţi-e foame, Elizabeth? o întrebă el, uitându-se la ea.

— Nu de ce ţi-e ţie acum. Făcu un semn spre

fata care pleca.

— Aş vrea să fie gelozie în vorbele tale. Dar eu am răbdare, adăugă el cu un zâmbet şi o împinse uşor spre masă, înainte ca ea să poată să răspundă.

Miles şi cu ea stăteau la o măsuţă, separată de ceilalţi, dar în aceeaşi încăpere cu oamenii lui. Li se aduseră mai multe feluri, dar Elizabeth abia ciugulea.

— Nu prea ai poftă de mâncare.

— Dacă ai fi ţinut prizonier, te-ai înfrupta din mâncarea celui care te ţine cu forţa?

— Probabil că m-aş gândi tot timpul cum să-l omor, răspunse el sincer.

Elizabeth îl privi tăcută şi Miles îşi îndreptă atenţia spre mâncare.

Pe la jumătatea mesei lungi, tăcute, Miles o apucă de mână pe una din servitoarele care aduseseră păstrăvi proaspeţi la masă. Elizabeth se uită cu uimire şi văzu că mâinile fetei erau zgâriate şi rănite.

— Cum te-ai rănit? o întrebă Miles blând.

— În tufele de mure, milord, răspunse ea, pe jumătate speriată, pe jumătate mirată de atenţia lui Miles.

— Jupâne! strigă Miles. Vezi ca mâinile fetei să fie oblojite şi să nu le bage în apă până când nu se vindecă.

— Dar, milord… protestă hangiul. E o

servitoare de la bucătărie. A servit în seara asta pentru că fata cealaltă a făcut vărsat de vânt.

Sir Guy se ridică încet din capătul celeilalte mese şi fu de ajuns ca hangiul să-i vadă statura, că făcu un pas înapoi.

— Vino, fato, spuse jupânul furios.

— Mul… mulţumesc, milord, zise ea şi făcu o reverenţă când ieşi din încăpere.

Elizabeth îşi tăie o felie de brânză franţuzească.

— Sir Guy a luat apărarea fetei de dragul tău sau de dragul lui?

Expresia lui Miles se schimbă de la surprindere la veselie. Îi luă mâna şi-i sărută podul palmei.

— Lui Guy nu-i plac luptele cu servitoarele de la bucătărie.

— Dar ţie îţi plac?

Zâmbind, ridică din umeri.

— Eu prefer să evit orice fel de lupte. Sunt un om paşnic.

— Dar te-ai fi bătut cu un hangiu gras şi nesuferit pentru mâinile unei fete oarecare. Era o remarcă.

— Eu nu o consider o fată oarecare. Acum – schimbă el subiectul – trebuie să fii obosită. Ai vrea să te retragi?

Oamenii lui se înclinară urându-i noapte bună şi ea le răspunse, urmându-i pe Miles şi pe hangiu pe scările care duceau spre o singură

cameră, cu un singur pat care-i aştepta.

— Aşa deci! Ai aşteptat până acum ca să mă aduci în patul tău, spuse ea când rămaseră singuri. Probabil că pereţii cortului erau prea subţiri ca să îmi înăbuşe ţipetele.

— Elizabeth, zise el, luându-i mâna. Eu voi dormi pe pervazul ferestrei şi tu în pat. Nu pot să te las singură în camera asta pentru că ai găsi o cale să pleci.

— Adică să scap de aici.

— Bine, fie cum vrei tu, să scapi. Acum vino încoace. Vreau să stăm de vorbă.

O duse spre pervaz, se aşeză şi o trase lângă el. Când o luă în braţe, cu faţa în spatele ei, ea începu să se împotrivească.

— Relaxează-te, Elizabeth. O să te ţin de mijloc şi n-o să-ţi fac altceva, dar nu te las să pleci până când nu te linişteşti şi nu stai de vorbă cu mine.

— Putem să vorbim şi dacă stau în picioare, departe de tine.

— Dar nu mă pot abţine să nu te ating, spuse el cu căldură. Vreau să te mângâi tot timpul, să te vindec de rănile tale.

— Nu sunt rănită.

Ea îi împinse mâinile care o ţineau lângă el. Era un bărbat puternic,. Înalt şi avea un spate lat; se simţea ocrotită la pieptul lui.

— Eşti rănită, Elizabeth, mai mult decât îţi dai tu seama.

— A, da, acum înţeleg. Ceva nu e în regulă cu mine pentru că nu mă topesc de plăcere când te apropii de mine.

Miles chicoti şi o sărută pe gât.

— Cred că merit asta. Dacă nu stai locului o să te sărut şi mai mult. Încordarea ei bruscă îl făcu să tresară. Vreau să-mi spui ce-ţi place. Mâncarea nu te interesează. Nici rochiile frumoase. Aurul şi diamantele nu-ţi încântă privirea. La bărbaţi nici nu te uiţi. Care este slăbiciunea ta?

— Slăbiciunea mea? întrebă ea gânditoare.

El o mângâie pe păr, la tâmple şi, deşi nu voia, începu să se relaxeze. Ultimele două zile pline de furie şi de încordare o storseseră de vlagă. Picioarele lui lungi erau întinse pe marginea ferestrei şi ea stătea între ele.

— Care e slăbiciunea ta, Montgomery?

— Femeile, murmură el, neluând în seamă prea mult întrebarea. Spune-mi despre tine.

Muşchii gâtului i se relaxau şi se sprijini de el. Nu era rău să se simtă în siguranţă în braţele cuiva atât de puternic, fără ca bărbatul să se repeadă la ea, să-i sfâşie hainele, să o lovească.

— Locuiesc cu cei doi fraţi ai mei pe care îi iubesc şi care mă iubesc. Nu sunt nici pe departe săracă şi nu trebuie decât să spun că-mi place, o rochie sau o bijuterie, că fratele meu Roger mi-o ia imediat.

— Şi… Roger… — se opri la numele lui – e bun cu tine?

— Mă apără.

Ea zâmbi şi închise ochi. Miles îi masa muşchii încordaţi ai gâtului.

— Roger ne-a apărat întotdeauna pe Brian şi pe mine.

— De cine v-a apărat?

De Edmund, era cât pe aici să spună, dar se opri. Deschise ochii şi se ridică.

— De bărbaţi! zise ea, scuipând cuvintele. Bărbaţilor le-a plăcut întotdeauna de mine, dar Roger m-a ţinut departe de ei.

El o prinse de mâini.

— Ştii multe trucuri ca să-i respingi pe bărbaţi şi te-ai înconjurat de un zid de oţel. Se vede clar că eşti o femeie pasionată, deci ce te-a făcut să-ţi înăbuşi pasiunea? Poate că Roger n-a fost întotdeauna aproape ca să te apere.

Elizabeth nu-i răspunse şi-i păru rău că avusese atât de multă încredere în el. După o vreme, Miles oftă zgomotos şi-i dădu drumul. Imediat plecă de lângă el.

— Du-te şi culcă-te, spuse el obosit, ridicându-se şi întorcându-i spatele.

Elizabeth n-avea încredere în cuvântul lui, că n-o să doarmă cu ea, dar nu voia să-l provoace. Nu-şi dădu jos decât pantofii uşori de piele şi se strecură în patul mare.

Miles suflă în lumânare şi rămase câteva clipe în dreptul ferestrei, în lumina lunii.

Când Elizabeth nu mai auzi niciun zgomot din locul în care stătea, se întoarse pe spate să se uite la el. Era încordată şi aştepta să vadă ce va urma. Îşi dădu seama că se dezbrăca şi îşi ţinu respiraţia când îl văzu gol. Dar Miles ridică pătura uşoară de pe marginea ferestrei şi se întinse, sau cel puţin încercă să se întindă. Înjură când picioarele îi loviră oblonul.

După câteva minute, Elizabeth înţelese că Miles Montgomery nu avea de gând s-o siluiască. Dar bănuia că se va repezi la ea de îndată ce ea va adormi. Adormi uşor, dar se trezea la cel mai mic zgomot. Când Miles se răsuci în patul lui strâmt, o trezi şi pentru o clipă se sperie, dar se linişti când îi auzi respiraţia calmă şi adormi, până când următorul zgomot o trezi din nou.

CAPITOLUL 4

— N-ai dormit bine? — o întrebă Miles a doua zi dimineaţă, în timp ce se îmbrăca. Purta pantaloni mulaţi pe picior şi o jachetă brodată care îi ajungea până la coapse.

— Nu dorm niciodată bine în prezenţa duşmanilor mei, îi replică ea.

El chicoti, îi dădu mâinile la o parte şi-i împleti părul, legându-i coada cu o fundă. Când termină,

o sărută pe gât şi ea sări în lături, ştergându-se cu mâna.

El îi întinse mâna.

— Ştiu că eşti tristă că nu vom mai fi singuri, dar oamenii mei aşteaptă jos.

Ea nu-i luă în seamă mâna întinsă şi ieşi din cameră înaintea lui. Era încă foarte devreme, soarele se profila ca un glob de aur la orizont. Miles murmură că o masă îi va aştepta pe drum, după ce vor călări câteva ore.

Miles şi Elizabeth stăteau împreună în pridvorul din faţa hanului şi Sir Guy era cu ei; cavalerii lui Miles aşteptau cu caii şi catârii în faţa lor.

— Totul este pregătit? îl întrebă Miles, pe uriaş. Hangiul şi-a primit plata?

Înainte ca Sir Guy să poată răspunde, o fetiţă de vreo patru ani, îmbrăcată în zdrenţe, ieşi în fugă din han, încercând să-l ocolească pe Miles şi căzu pe cele două trepte. Imediat Miles îngenunche şi luă copila în braţe.

— Şştt, puişor, şopti el, ridicându-se în picioare, cu copilul de gât.

Pentru Sir Guy şi pentru oamenii lui aceasta eră o imagine obişnuită şi ei aşteptau răbdători, cu un aer plictisit, în timp ce Miles o liniştea pe fetiţă. Lui Elizabeth nu-i păsa de Miles. Ea se gândea numai la copila care se lovise. Întinse mâna şi o mângâie pe cap.

Fetiţa îşi întoarse capul spre ea şi o privi cu ochii înroşiţi de plâns. Îşi ridică braţele şi se întinse spre Elizabeth să o ia în braţe.

Era greu de spus cine era cel mai uimit dintre ei: Miles, Sir Guy sau servitorii. Miles rămase cu gura căscată şi, pentru o clipă, mândria lui suferi o înfrângere.

— Taci, şştt... spuse Elizabeth cu o voce atât de blândă cum Miles nu mai auzise înainte. Dacă n-o să mai plângi, Sir Guy o să te ia în spate.

Miles tuşi ca să nu izbucnească în râs. Mulţi oameni, şi mai ales femeile, erau înfricoşate de statura lui şi de cicatricea oribilă de pe faţă. Nu mai întâlnise pe nimeni care să-i promită unui copil că uriaşul îl va lua în spate.

— Ai să fii atât de înaltă, continuă Elizabeth, legănând-o uşor, că vei putea să prinzi o stea.

Copila suspină, îşi dădu capul pe spate şi se uită la ea.

— O stea? sughiţă ea.

Elizabeth îi mângâie obrazul plin de lacrimi.

— Şi când o să ai steaua, poţi să i-o dai lui Sir Miles ca să-i mulţumeşti pentru rochiţa cea nouă pe care ţi-o va cumpăra.

Oamenii lui Miles se uitau la el să vadă cum reacţionează şi niciunul nu îndrăzni să râdă la expresia lui de indignare.

— Fetiţa mai suspină o dată şi se răsuci să-l privească pe lordul Miles. Îi zâmbi, dar când îl

văzu pe Sir Guy, se agăţă din nou de gâtul lui Elizabeth.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de el, zise Elizabeth. Iubeşte copiii foarte mult, nu-i aşa, Sir Guy?

Sir Guy o privi urât pe Elizabeth.

— De fapt, milady, îmi plac mult copiii, dar ei nu prea mă plac.

— N-o să mai fie aşa. Acum, iubito, du-te cu Sir Guy la plimbare şi adu o stea.

Copila, puţin nesigură la început, se îndreptă spre Sir Guy şi se agăţă de gâtul lui când acesta o puse pe umeri.

— Sunt cea mai înaltă din lume, chiui ea, îndepărtându-se cu Sir Guy.

— Nu te-am mai văzut zâmbind, spuse Miles.

Zâmbetul ei dispăru imediat.

— O să-ţi dau banii pentru rochia fetiţei când ajung înapoi acasă. Şi se întoarse.

Miles o luă de mână şi o duse mai departe, ca să nu poată fi auziţi.

— Era doar copilul unui cerşetor.

— Da? spuse ea nepăsătoare. Credeam că e unul de-al tău.

— De-al meu? întrebă el uluit. Crezi că l-aş lăsa pe vreunul din copiii mei să umble în zdrenţe, fără supraveghere?

Se întoarse spre el.

— Şi ştii unde-ţi sunt toţi copiii? Ai registre în

care le notezi numele? Şi locul în care s-au născut?

Pe chipul lui Miles se puteau citi mai multe reacţii: neîncredere, furie, mirare.

— Elizabeth, câţi copii crezi că am?

Ea îşi ridică bărbia.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă câţi bastarzi ai.

El o apucă de braţ întorcând-o spre el.

— Chiar şi fraţii mei exagerează când e vorba de copiii mei, aşa că de ce m-aş aştepta la altceva de la alţii? Am trei fii: Christopher, Philip şi James. Şi în fiecare zi aştept să primesc veşti despre un alt copil de-al meu. Sper că de data asta va fi o fată.

— Speri, pufni ea. De mamele copiilor nu-ţi pasă. Le foloseşti şi după aceea le arunci? Şi copiii? Vor creşte ca nişte bastarzi! Vor fi batjocoriţi doar pentru o clipă de plăcere a unui bărbat!

— Nu mă folosesc de femei, spuse el printre dinţi. Cele care mi-au născut copii au venit la mine de bunăvoie. Şi toţi copiii mei stau cu mine şi sunt îngrijiţi de doici pricepute.

— Doici? Ea încercă să scape din strânsoarea lui, dar nu reuşi. Şi pe mame le arunci în stradă? Sau le dai nişte bani, aşa cum i-ai dat lui Bridget, şi le trimiţi încotro văd cu ochii?

— Bridget? Miles îi căuta faţa. Se calmase. Vorbeşti de Bridget care e mama lui James al

meu? Nu aşteptă răspunsul ei. O să-ţi spun adevărul despre Bridget. Fratele meu Gavin a trimis un mesaj la mănăstirea Sfânta Ecaterina, pentru a cere nişte fete care să servească în casă. Voia fete cu reputaţie bună, care să nu se încurce cu oamenii lui şi să provoace lupte. Din momentul în care a intrat în casă, Bridget a pus ochii pe mine.

Elizabeth încercă să se smulgă de lângă el.

— Eşti un mincinos!

Miles îi prinse şi celălalt braţ.

— Mi-a spus că auzise atâtea despre mine, că se simţea ca un copil căruia i se interzisese să se joace cu focul. Într-o noapte am găsit-o la mine în pat.

— Şi ai posedat-o,.

— Da, am făcut dragoste cu ea în noaptea aceea şi în alte nopţi. Când şi-a dat seama că era însărcinată cu copilul meu, am luat multe bobârnace de la fraţii mei.

— Şi ai părăsit-o, după ce i-ai luat copilul, asta e.

El îi zâmbi din colţul gurii.

— De fapt, ea m-a părăsit pe mine. Am fost patru luni plecat şi ea s-a îndrăgostit de ajutorul de grădinar al lui Gavin. Când m-am întors, am stat de vorbă cu ei, le-am spus că aş vrea să am copilul şi să-l cresc ca pe un cavaler. Bridget a fost repede de acord.

— Şi câţi bani le-ai dat? Cu siguranţă că trebuia să îi oferi consolare unei mame care a renunţat la copilul ei.

Miles îi dădu drumul, privind-o intens.

— O cunoşteai bine pe Bridget? Dacă ai fi cunoscut-o) ai fi ştiut că pe ea o interesau mai mult plăcerile decât să fie mamă. Grădinarul cu care s-a măritat nu îi voia pe Bridget sau pe copil şi, mai târziu, a cerut bani pentru copilul la care „renunţase” Nu i-am dat nimic. James este al meu.

Ea tăcu o clipă.

— Şi mamele celorlalţi copii? întrebă ea încet.

El se îndepărtă de ea.

— M-am îndrăgostit de sora mai tânără a unuia dintre oamenii lui Gavin când eram doar un băiat. Christopher s-a născut când eu şi Margaret aveam doar şaisprezece ani. Aş fi luat-o de nevastă, dar fratele ei a trimis-o de lângă mine. N-am aflat despre Kit decât atunci când Margaret a murit de variolă, la o lună după ce l-a născut pe Kit.

O privi din nou pe Elizabeth şi zâmbi.

— Mama lui Philip era dansatoare, o fiinţă exotică cu care am împărţit patul timp de două, oftă, două săptămâni foarte interesante. Apoi, după nouă luni, a trimis un mesager cu Philip. N-am mai văzut-o de atunci şi nici n-am mai auzit de ea.

Elizabeth era fascinată de poveştile lui.

— Şi copilul care urmează să vină?

Miles întoarse capul şi, dacă ar fi fost femeie, ea ar fi spus că a roşit.

— Mă tem că acest copil poate provoca nişte încurcături. Mama lui e o rudă îndepărtată de-a mea. L-am rezistat cât am putut, dar… Ridică din umeri. Tatăl ei e furios pe mine. A zis că o să-mi trimită copilul, dar… nu sunt sigur că o va face.

Elizabeth dădu din cap neîncrezătoare.

— Cu siguranţă că trebuie să mai fie şi alţi copii.

Vocea ei era sarcastică.

El se încruntă uşor.

— Nu cred. Acum încerc să nu pierd urma femeilor mele şi să mă interesez de copii.

— E ca şi cum ai aduna ouă, spuse ea, cu ochii mari.

Miles îşi înclină capul într-o parte şi se uită fix la ea.

— Ba mă condamni că-mi părăsesc copiii în zdrenţe, împrăştiaţi prin toată ţara, ba mă acuzi că am grijă de ei. Nu sunt un celibatar convins, dar îmi iau în serios responsabilităţile. Îmi iubesc copiii şi nu-i las în plata domnului. Aş vrea să am vreo cincizeci de copii.

— Ai început bine, zise ea, strecurându-se pe lângă el.

Miles rămase liniştit, privind-o cum mergea

spre oamenii lui şi spre cai. Ea stătea deoparte, nu se amesteca printre ei, cu ţinuta ei rigidă. Nu semăna cu cumnatele lui care erau obişnuite să comande şi se simţeau în largul lor în mijlocul oamenilor care lucrau pentru ele.

Elizabeth Chatworth era crispată de câte ori se afla în apropierea bărbaţilor.

Ieri, din întâmplare, unul din oamenii lui, călare, o atinsese şi ea reacţionase foarte brutal, trăsese de frâul calului brusc, încât animalul se ridicase în două picioare. Ea reuşise să-l stăpânească şi se ţinuse bine în şa, dar această întâmplare îl dezgustase pe Miles. Nicio femeie sau bărbat, n-ar trebui să se teamă de atingerea unei alte fiinţe omeneşti.

Sir Guy se întoarse, singur, printre oamenii lui şi începu să-l caute pe Miles şi când îl văzu, se îndreptă spre el.

— E târziu. Ar trebui să plecăm. Se opri. Sau poate te-ai răzgândit şi o înapoiezi pe fată fratelui ei?

Miles o urmărea pe Elizabeth, care stătea de vorbă cu fetiţa care căzuse mai devreme şi cu mama ei. Se întoarse spre Sir Guy.

— Vreau să trimiţi câţiva oameni la domeniul meu din nord. Să mi-l aducă pe Kit.

— Pe fiul tău? întrebă Sir Guy.

— Da, pe fiul meu. Şi pe doica lui. Nu! Dacă mă gândesc mai bine, să-l aducă doar pe el, dar cu o

gardă puternică. Lady Elizabeth îi va fi doică.

— Eşti sigur că asta vrei să faci? îl întrebă Sir Guy.

— Lady Elizabeth iubeşte copiii, aşa că ne vom petrece împreună timpul cu unul din copiii mei. Dacă nu pot să-i cuceresc inima într-un fel, o fac în alt fel.

— Şi ce vei face cu ea după ce o vei îmblânzi? Odată, când eram copil, era o pisică sălbatică ce stăpânea un şopron. Dacă se apropia cineva de şopron, pisica îl zgâria şi-l muşca. Mi-am pus în cap s-o îmblânzesc. A durat săptămâni întregi până să câştig încrederea pisicii, dar m-am simţit minunat când a început să mănânce din mâna mea. Dar, mai târziu, pisica se ţinea tot timpul după mine. Am vrut să scap de ea, dar devenise o pacoste. După câteva luni o loveam şi o uram pentru că nu mai era animalul sălbatic pe care-l iubisem la început, ci era altă pisică, la fel ca toate celelalte.

Miles continua să o privească pe Elizabeth.

— Poate că asta este vânătoarea, spuse el încet. Sau poate că semăn cu fratele meu Raine, care nu suportă nedreptatea. Ştiu doar că Elizabeth Chatworth mă fascinează. Poate că vreau să-mi mănânce din palmă, dar poate că atunci când o va face, se va întâmpla aşa pentru că voi fi sclavul ei. Se întoarse spre Sir Guy. Lui Elizabeth îi va plăcea de Kit şi fiului meu îi va

prinde bine că o va cunoaşte. Şi eu vreau să-mi văd fiul. Trimite mesajul.

Sir Guy dădu din cap că a înţeles şi-l lăsă pe Miles singur.

După câteva minute încălecară şi fură gata de plecare. Miles nu încercă să vorbească cu Elizabeth; călărea lângă ea în tăcere. Ea părea obosită şi, până la amiază, aproape că se hotărâse să o redea fratelui ei.

După o jumătate de oră, ea se învioră brusc. În timp ce lui Miles îi părea rău de ea, ea slăbise frânghia care o lega de el. Îşi îndemnă calul înainte şi se folosi de sfoara pe care o desfăcuse ca să-i lovească pe cei doi cai din faţa ei. Caii se ridicară în două picioare, în spatele ei, şi ea câştigă secunde preţioase, reuşind să se îndepărteze. Făcuse deja o jumătate de milă pe drumul desfundat, plin de buruieni, înainte ca Miles să-şi poată aduna oamenii ca să o urmărească.

— Am să o aduc înapoi, îi strigă el peste umăr lui Sir Guy.

Miles ştia că Elizabeth nu călărea un cal foarte rapid, dar îl strunea minunat. Era cât pe aici să o prindă, când una din curelele şeii se rupse şi alunecă într-o parte.

— S-o ia naiba! gâfâi el, ştiind foarte bine cine-i slăbise cureaua, dar, în acelaşi timp, zâmbi, mirat de priceperea ei.

Dar Elizabeth Chatworth nu ştia că el crescuse cu trei fraţi mai mari. Miles era obişnuit cu glume de felul ăsta şi ştia cum să se descurce. Cu pricepere îşi lăsă greutatea peste partea din faţă a calului, de fapt călărea aplecat pe gâtul animalului, cu şaua în spatele lui.

Pierdu din iuţeală când calul vru să se revolte că şi-a schimbat poziţia, dar Miles îl stăpâni.

Elizabeth o luă pe un câmp cultivat cu porumb. Drumul desfundat dispăruse şi fu surprinsă să-l vadă pe Miles în spatele ei.

El o prinse în lanul de porumb, apucând-o de mijloc. Ea se luptă cu putere şi Miles, nemaiavând şa în care să se sprijine fu cât pe aici să cadă şi chiar căzu ţinând-o şi pe ea de mijloc.

Căzură amândoi şi în aer Miles se răsuci, primind din plin lovitura, ferind-o pe Elizabeth, ridicându-şi braţul ca să o protejeze de copita unuia din cai. Caii mai alergară puţin, apoi se opriră, fornăind.

— Dă-mi drumul, ceru Elizabeth, când îşi recăpătă suflul. Era deasupra lui Miles.

Braţele lui o ţineau strâns.

— Când ai slăbit chinga şeii?

Ea nu răspunse şi el o strânse mai tare.

— În timpul cinei, gâfâi ea.

El îi puse capul pe umărul lui, cu forţa.

— Elizabeth, eşti atât de deşteaptă! Cum ai

reuşit să te strecori pe lângă oamenii mei? Cum de nu te-am văzut? *

Gâtul lui era transpirat şi inima ei bătea repede, la fel ca şi a lui. Era bucuroasă că-i pierise oboseala, chiar dacă nu reuşise să scape.

— M-ai alergat ceva, spuse el vesel. Dacă fraţii mei nu credeau că fac o glumă bună dacă-mi slăbesc chinga şeii, n-aş fi ştiut cum să mă descurc. Desigur ei erau atenţi să nu călăresc prea repede aşa că, dacă aş fi căzut, nu aş fi murit. Se întoarse s-o privească. Ţi-ar fi plăcut mult dacă mi-aş fi rupt gâtul?

— Da, foarte mult, zise ea zâmbind; erau aproape nas în nas.

Miles râse, o sărută în grabă şi o împinse la o parte, ridicându-se în picioare. Se încruntă când o văzu ştergându-şi buzele cu dosul mâinii.

— Haide, nu departe de aici este un han şi o să poposim acolo la noapte.

Nu se oferi să o ajute să se, ridice.

Când se întoarseră la ceilalţi, Sir Guy se uită cu admiraţie la Elizabeth şi ea înţelese că o să fie mai atent de acum încolo. Nu va mai putea să-l potolească atât de uşor.

Nu încălecaseră bine, când Elizabeth văzu că Miles era rănit la braţ şi sângera. Ştia că se întâmplase când îşi pusese braţul între copita calului şi ea. Sir Guy îi cercetă tăietura şi i-o bandajă în timp ce Elizabeth se uita la ei din şa.

Părea ciudat ca un Montgomery să protejeze o Chatworth, să o ferească de ceva rău.

Miles văzu că îl privea.

— Un zâmbet de-al tău m-ar ajuta să se vindece mai repede.

— Sper să-ţi otrăvească sângele şi să-ţi pierzi braţul.

Îşi îndemnă calul înainte.

Nu mai vorbiră până când ajunseră la han. Ca şi înainte, Miles îşi trimisese oamenii să-l anunţe pe hangiu. De data asta Miles şi Elizabeth mâncau într-o altă cameră, singuri.

— Povesteşte-mi despre familia ta, spuse el.

— Nu, îi răspunse ea direct, luând o farfurie cu melci în sos de usturoi.

— Atunci o să-ţi povestesc eu despre a mea. Am trei fraţi mai mari şi…

— Ştiu. Tu şi fraţii tăi sunteţi vestiţi.

El îşi ridică o sprânceană.

— Spune-mi ce-ai auzit.

— Cu plăcere.

Ea îşi tăie nişte plăcintă cu carne de vacă şi de pui.

— Fratele tău Gavin e cel mai mare. Trebuia să se însoare cu Alice Valence, dar a respins-o ca să se căsătorească cu bogata Judith Revedoune, care e o femeie nestăpânită. El şi soţia lui au făcut-o pe Alice, acum Chatworth, să-şi piardă minţile.

— O cunoşti pe cumnata ta?

Elizabeth privi spre mâncarea din farfurie.

— N-a fost întotdeauna aşa cum e acum.

— Căţeaua s-a născut târfă. Ea l-a respins pe fratele meu. Acum, povesteşte-mi despre Stephen.

— A forţat o femeie care-l voia de bărbat pe fratele meu.

— Şi Raine?

— R Nu ştiu prea multe despre el, doar că e un luptător grozav.

Miles o ţintui cu privirea.

— După ce fratele tău mi-a violat sora şi Mary s-a omorât, Raine a adunat oameni şi l-a atacat pe fratele tău, Roger. Regele l-a declarat trădător şi fratele meu locuieşte în pădure, cu o bandă de criminali. Se opri. Şi despre mine ce ştii?

— Eşti un afemeiat care le seduce pe tinerele

— Sunt mândru că se vorbeşte atâta despre virilitatea mea. Acum, să-ţi spun adevărul despre familia mea. Gavin a trebuit să se ocupe de creşterea celor trei fraţi ai lui şi de administrarea domeniilor de când avea cincisprezece ani. N-a avut vreme să înveţe prea multe despre femei. S-a îndrăgostit de Alice Valence, a implorat-o să se mărite cu el, dar ea n-a vrut. S-a însurat cu Judith Revedoune şi numai după o vreme şi-a dat seama că o iubea

într-adevăr pe Judith. Alice a încercat să-i toarne ulei încins pe faţă, lui Judith, dar până la urmă uleiul s-a vărsat pe ea.

— Tot timpul minţi, spuse Elizabeth.

— Nu, nu mint. Stephen e cel care încearcă să împace pe toată lumea în familie şi el şi cu Gavin se înţeleg foarte bine. Şi Raine… — se opri şi zâmbi – el credea că lumea se sprijină pe umerii lui. E un om bun, dar e teribil de încăpăţânat.

— Şi tu? întrebă încet Elizabeth.

El îi luă mâna.

— Eu sunt singur. Fraţii mei ştiu ce vor. Gavin iubeşte pământul, Stephen e cruciat printre scoţienii lui, Raine vrea să schimbe lumea, dar eu…

Ea îl privi tăcută. Şi ea se simţea singură. Edmund era rău, Roger era tot timpul furios şi ea îşi petrecuse fete.

Viaţa încercând să scape de Edmund şi de prietenii lui şi încercând să-l protejeze pe Brian.

Miles îi luă mâna şi ea nu se retrase.

— Şi tu şi eu am crescut prea repede. Îţi aminteşti cum era când erai mică?

— Prea bine, spuse ea calm, trăgându-şi mâna din mâna lui.

Mâncară în linişte un timp.

— La tine acasă erai… fericit? întrebă ea într-o doară.

— Da. El zâmbi. Acum am crescut şi tot mai

petrecem mult timp împreună. Nu este uşor să fii cel mai mic. Tot timpul ieşi în pierdere. Dar tu ai fost fericită?

— Nu. Eram prea ocupată să mă feresc de Edmund ca să mă gândesc la ceva atât de prostesc, ca fericirea. Acum aş vrea să mă culc,

Miles o urmă în camera lor şi ea văzu că în seara aceasta un pat de campanie fusese pus lângă un perete.

— Fără pervaz, de data asta, zise el vesel, dar Elizabeth nu râse. El îi luă mâinile într-ale lui. Când o să ai încredere în mine? Nu sunt ca Edmund sau Pagnell sau ca bărbaţii îngrozitori pe care-i cunoşti tu.

— Mă ţii prizonieră. Bărbaţii buni ca tine ţin femeile în captivitate?

El îi sărută mâinile.

— Şi dacă te redau fratelui tău, ce-ai să faci? Ai să aştepţi ca Roger să-ţi găsească un soţ bun cu care te vei mărita fericită?

— Roger mi-a îngăduit să nu mă mărit niciodată. Mă gândesc să mă călugăresc.

Miles o privi terifiat. Înainte ca ea să poată protesta, o luă în braţe, mângâind-o pe spate.

— Ai atâta dragoste de oferit. Cum poţi să te gândeşti s-o ascunzi? Nu ţi-ar plăcea să ai copii, să vezi cum cresc? Nimic nu seamănă cu un copil care se uită la tine cu încredere şi iubire.

Ea îşi ridică faţa de pe umărul lui. Aproape că

se obişnuise ca el s-o ţină în braţe şi s-o atingă.

— N-am mai cunoscut un bărbat care să iubească aşa de mult copiii. Cei pe care i-am cunoscut ştiau doar să se lupte, să bea şi să violeze femeile.

— Câteodată e bună o bătaie şi m-am mai îmbătat şi eu, dar îmi place ca femeile să vină de bunăvoie în patul meu. Şi acum, dă-ţi jos rochia asta.

Elizabeth se trase înapoi, privindu-l cu ostilitate.

— Eu voi dormi în patul acela tare şi rece, singur, dar cred că te-ai săturat de rochia asta. Vei dormi mai bine fără ea.

— Mă simt mai bine în hainele mele, mulţumesc.

— Bine, cum vrei tu.

Se întoarse şi începu să se dezbrace, iar Elizabeth se grăbi să se pună la adăpost în pat.

Lumânarea mai ardea încă şi Miles, numai cu o pânză în jurul şalelor, se aplecă deasupra ei trăgându-i pătura de pe faţă. Ea stătea întinsă, încordată când el se aşeză pe marginea patului, mângâind-o pe păr, la tâmplă. Nu spunea nimic, o privea doar, bucurându-se de atingerea pielii ei catifelate.

— Noapte bună, Elizabeth, şopti el, sărutând-o uşor pe buze.

Ea dădu să se şteargă, dar el o prinse de

încheietura mâinii.

— Cât ţi-ar trebui ca să iubeşti un bărbat? murmură el.

— Nu cred că pot, răspunse ea cu sinceritate. Cel puţin, nu aşa cum crezi tu.

— Încep să cred că vreau să mă conving de astă. Noapte bună, îngerul meu delicat.

O sărută din nou, înainte ca ea să poată spune că nu era deloc delicată, dar de data asta ea reuşi să se şteargă cu dosul mâinii.

CAPITOLUL 5

Miles, Elizabeth, Sir Guy şi cavalerii Montgomery călăriră încă două zile până la graniţa de sud a Scoţiei. Elizabeth a mai încercat o dată să fugă – într-o noapte, când Miles dormea aproape de ea – dar nici n-a ajuns la uşă că el a prins-o şi a dus-o înapoi în pat.

Elizabeth a stat trează multă vreme după asta, gândindu-se cum era prizonieră şi totuşi nu era. Nimeni nu se mai purtase atât de frumos cu ea ca Miles Montgomery. Insista să o atingă de câte ori avea ocazia, dar se obişnuise. Sigur că nu era o plăcere, dar nu mai era atât de rău ca la început. Odată, la un han, unde se opriseră pentru cină, un beţiv căzuse spre Elizabeth şi, în mod reflex, ea se apropiase de Miles pentru a se pune la adăpost. Lui îi făcuse o deosebită

plăcere.

Astăzi el îi spuse că de acum înainte vor folosi cortul lui pentru a dormi, hanurile nefiind prea răspândite în Scoţia. Pomeni în treacăt că după ce vor trece munţii s-ar putea să aibă probleme, pentru că oamenilor de acolo nu le prea plac englezii.

În timpul cinei, părea preocupat şi şuşotise cu Sir Guy de câteva ori.

— Toţi scoţienii sunt aşa de însetaţi de sânge? îl întrebă ea când el se ridică de la masă a doua oară.

El părea să nu înţeleagă despre ce vorbeşte.

— Mă întâlnesc cu cineva aici şi întârzie. Ar fi trebuit să ajungă până acum.

— Unul din fraţii tăi… sau e o femeie?

— Niciuna, nici alta, zise el repede.

Elizabeth nu mai întrebă nimic. Se ghemui în pat, purtând rochia pe care i-o. Dăduse Miles şi se întoarse pe-o parte, privindu-l. El se foia şi se tot răsucea în pat în fiecare clipă.

Când se auzi un ciocănit la uşă, Elizabeth sări din pat la fel ca Miles. Sir Guy intră cu un băieţel după el.

— Kit! strigă Miles, luându-l în braţe şi strângându-l cu putere. Copilul nu părea să se supere şi se ţinea şi el strâns de gâtul lui.

— De ce le-a luat aşa de mult? îl întrebă Miles pe Sir Guy.

— Au fost prinşi de furtună şi au pierdut trei cai.

— Dar niciun om, nu?

— Toţi au fost salvaţi, dar a durat ceva până să înlocuiască animalele. Tânărul stăpân Kit s-a ţinut în şa, în timp ce alţi doi cavaleri n-au putut, spuse Sir Guy cu mândrie.

— E adevărat? întrebă Miles, întorcându-l spre el.

Elizabeth văzu o replică a lui Miles, în miniatură, dar cu ochii căprui în loc de cenuşii, un băiat frumos, care stătea serios.

— Da, papa, răspunse Kit. Unchiul Gavin a zis că un cavaler trebuie să stea întotdeauna cu calul său. După aceea, i-am ajutat pe oameni să scoată bagajele din apă.

— Eşti un băiat bun. Miles zâmbi, luându-l încă o dată în braţe. Du-te, Guy, şi vezi ca oamenii să fie hrăniţi. Plecăm mâine dimineaţă, devreme.

Kit zâmbi, în semn de rămas bun, către Sir Guy, apoi şopti tare spre tatăl său:

— Ea cine e?

Miles îl lăsă jos.

— Lady Elizabeth, spuse el grav, ţi-l prezint pe Christopher Gavin Montgomery.

— Îmi pare bine, zise ea, strângând mânuţa întinsă de copil. Eu sunt lady Elizabeth Chatworth.

— Eşti foarte frumoasă, adăugă el. Tatălui meu

îi plac femeile frumoase.

— Kit… începu Miles, dar Elizabeth îl întrerupse:

— Ţie îţi plac femeile frumoase? îl întrebă ea.

— Da. Doica mea e foarte, foarte frumoasă.

— Sunt sigură, dacă a angajat-o tatăl tău… Ţi-e foame, ţi-e sete?

— Am mâncat un săculeţ întreg de prune zaharisite, spuse Kit mândru. A, papa! Am un mesaj pentru tine. E de la cineva pe nume Simon.

Miles se încruntă, dar izbucni în râs când citi mesajul.

— Veşti bune? întrebă Elizabeth, neputându-şi ascunde curiozitatea.

Miles deveni serios şi ascunse biletul în patul său mototolit.

— Da şi nu. Verişoara mea a născut o fată, dar unchiul Simon mă ameninţă cu moartea.

Elizabeth nu ştia dacă să râdă sau să fie dezgustată.

— Ai o surioară, Kit, spuse ea în cele din urmă.

— Am deja doi fraţi. Nu vreau o surioară.

— Kit o să ia patul meu şi eu… începu Miles, cu o sclipire jucăuşă în ochi.

— Kit o să doarmă cu mine, zise Elizabeth înţepată, dându-i mâna copilului.

Kit fu imediat de acord şi căscă în timp ce ea îl ducea spre pat.

Miles privea, zâmbind triumfător, cum Elizabeth îl dezbracă pe micuţul somnoros. El îl luă în braţe şi ea îl puse în pat. Elizabeth se băgă lângă el, foarte aproape.

Miles stătu o clipă să se uite la ei. Cu un zâmbet se aplecă şi-i sărută pe amândoi pe frunte.

— Noapte bună, şopti el, înainte de a se duce în patul lui.

În ziua următoare, lui Miles nu-i luă mult timp să vadă că pe Elizabeth n-o mai interesa decât Kit. Şi copilul se ataşase de Elizabeth, de parcă ar fi cunoscut-o dintotdeauna. Elizabeth nu-i spusese decât atât:

— Întotdeauna mi-au plăcut copiii şi se pare că ei simt asta.

Oricare ar fi fost motivul, Kit o îndrăgise mult pe Elizabeth. După-amiază, călări împreună cu ea pe cal şi adormi în braţele ei. Când Miles sugeră să-l ia el, că era prea greu, Elizabeth aproape că mârâi la el.

Noaptea se ghemuiau în acelaşi pat şi dormeau liniştiţi. Miles îi privea şi se simţea un străin.

Mai călătoriră încă trei zile şi Elizabeth ştia că trebuie să fie aproape de pământul clanului Macarran. Miles fusese toată ziua gânditor şi îl văzuse certându-se cu Sir Guy de două ori. Sir Guy era încruntat şi ea îşi dădea seama că Miles plănuia ceva cu care uriaşul nu era de acord. Dar

de câte ori se apropia ea, cei doi tăceau.

La amiază, Miles opri oamenii şi catârii şi-i întrebă pe ea şi pe Kit dacă nu vor să ia masa cu el. De obicei mâncau cu toţii, la adăpost de orice primejdie.

— Pari mulţumit de ceva, îi spuse Elizabeth, privindu-l.

— Suntem la distanţă de o zi, călare, până la fratele meu şi soţia lui, zise Miles fericit, luându-l pe Kit de pe calul ei.

— Unchiul Stephen poartă fustă şi lady Bronwyn călăreşte la fel de iute ca vântul, o informă Kit.

— Stephen poartă un pled, îl corectă Miles, ajutând-o pe Elizabeth să coboare de pe cal şi neluând în seamă încercările ei de a-i îndepărta mâinile.

— Bucătarul ne-a pregătit un prânz în pădure.

— Ce părere ai de Scoţia? o întrebă Miles, ajutând-o să păşească peste un trunchi de copac căzut.

— Parcă ar fi rămas neatinsă de când e lumea. E aspră şi… sălbatică.

— La fel ca oamenii ei, râse Miles, Fratele meu şi-a. Lăsat plete până la umeri şi poartă… nu, o să vezi singură.

— Nu ne îndepărtăm cam mult de oamenii tăi?

Erau înconjuraţi de pădure şi înaintau greu din cauza vegetaţiei abundente.

Miles luă toporişca pe care o purta la spate şi începu să croiască o potecă.

Mirată, Elizabeth se întoarse spre el. Era îmbrăcat cu cizme din postav verde, gros, şi avea pe umeri o pelerină maron – şi era bine înarmat. În spate avea o tolbă cu săgeţi, toporişca, spada la şold şi un pumnal – în faţă.

— Ceva nu e în regulă, nu-i aşa?

— Da, zise el, uitându-se la ea. Adevărul este că am primit un mesaj să mă întâlnesc cu cineva aici, dar am mers prea departe.

Ea îşi înălţă sprâncenele.

— Ai risca viaţa fiului tău în această întâlnire secretă?

El îşi puse înapoi toporişca, în teaca ei.

— Oamenii mei sunt în jurul nostru. Şi vreau să vă am lângă mine pe tine şi pe Kit, decât să vă las cu vreunul dintre ei.

— Uite, papa! zise Kit încântat. O căprioară.

— Mergem să vedem căprioara? întrebă ea calm. Du-te înainte şi venim şi noi după tine. Se întoarse spre Miles, nescăpându-l pe Kit din priviri. Eu stau cu Kit, tu du-te şi caută-ţi oamenii. Cred că e o capcană ca să ne despartă de ei.

Miles făcu ochii mari când ea îi comandă, dar în câteva secunde dispăru în pădure, în timp ce Elizabeth se grăbi să-l ajungă pe Kit. Păru să treacă o veşnicie şi Miles nu se întorcea; ea privi

în jur, neliniştită.

— Eşti supărată, Elizabeth? o întrebă Kit, luând-o de mână.

Ea se aplecă spre el.

— Mă întrebam doar unde e tatăl tău.

— Se va întoarce, spuse el încrezător. Tata va avea grijă de noi.

Elizabeth încercă să nu-şi arate neîncrederea.

— Da, sunt sigură. Aud ceva în partea aia. Hai să vedem ce e.

Se strecurase cu greu printre copaci şi tufişuri, dar ajunseră în locul de unde venea zgomotul. Era un pârâu sălbatic care se prăvălea furios peste pietre şi muşca din malul stâncos.

— E rece, zise Kit, făcând un pas înapoi. Crezi că sunt peşti în el?

— Probabil, păstrăvi, răspunse Miles din spatele ei şi ea tresări puternic. Miles o luă pe după umeri. N-am vrut să te sperii.

— Ce e cu oamenii tăi?

El privi spre Kit, care arunca în apă conuri de brad şi le urmărea chiti plutesc. O luă de mâini.

— Oamenii mei au plecat. Nu sunt pe nicăieri. Elizabeth, n-o să intri în panică, nu-i aşa?

Ea îl privi ţintă. Îi era frică; era pe pământ străin, cu un copil şi un bărbat în care n-avea încredere.

— Nu, zise ea. Nu vreau să-l sperii pe Kit.

— Bine.

El îi zâmbi, strângând-o de mână.

— Suntem în partea de sud a teritoriilor MacArram şi dacă mergem spre nord ar trebui să ajungem la casele unor fermieri până mâine seară.

— Dar dacă cineva a făcut ca oamenii tăi să dispară?

— Acum sunt îngrijorat pentru tine şi pentru Kit. Dacă rămânem în pădure, poate reuşim să trecem neobservaţi. Nu mi-e teamă de luptă, dar nu vreau ca tu şi Kit să fiţi răniţi. O să mă ajuţi?

Ea nu-şi trase mâinile dintr-ale lui.

— Da, zise ea uşor. O să te ajut.

El îi dădu drumul cu o mână.

— În munţi e frig chiar şi vara. Pune asta pe tine.

Scoase un pled de lână, mare, albastru închis cu verde.

— De unde-l ai?

— Asta mai rămăsese din prânzul pe care-l pregătise bucătarul meu. Mâncarea nu mai era, dar pledul pe care o pusese, unul din cele pe care mi le-a dat Bronwyn, rămăsese acolo. O să avem nevoie de el la noapte.

O ţinu strâns de mână cât ea îşi puse pledul pe spate şi se îndreptă spre Kit.

— N-ai vrea să mergem pe jos până la casa unchiului Stephen? îl întrebă Miles pe fiul său.

Kit îl privi cu viclenie.

— Unde e Sir Guy? Un cavaler nu merge pe jos.

— Un cavaler face tot ce-i stă în putere ca să apere o femeie.

Cei doi „bărbaţi” se înţeleseră din priviri. Kit avea patru ani, dar ştia că fusese născut să fie cavaler. Primise o spadă de lemn când avea doi ani şi ascultase toate poveştile despre cavaleri şi faptele lor. Îi luă mâna lui Elizabeth.

— O să te apărăm, milady, zise el şi-i sărută mâna.

Miles îl bătu mândru pe umăr.

— Şi acum, Kit, ia-o înainte şi vezi ce vânat găseşti. Chiar şi un iepure sau doi ar prinde bine.

— Da, papa.

Zâmbi şi o luă pe malul pârâului.

— Îl laşi să plece?

— Nu va pleca. Kit ştie că nu trebuie să se depărteze prea mult.

— Nu pari îngrijorat de pierderea oamenilor tăi. Erau semne că s-ar fi dat o luptă?

— Nu.

El părea că ignoră subiectul, se opri şi culese o floare galbenă şi i-o prinse în păr, după ureche.

— Parcă ai aparţine acestui loc, cu părul despletit, cu rochia ruptă şi prinsă cu diamante. Aş vrea să-ţi dăruiesc multe diamante, Elizabeth.

— Mie mi-ar plăcea mai mult libertatea.

El se îndepărtă.

— Nu mai eşti prizoniera mea, Elizabeth Chatworth, declară el. Poţi să mă părăseşti pentru totdeauna. Ea se uită la pădurea sălbatică şi întunecoasă din jurul lor.

— Eşti foarte isteţ, Montgomery, zise ea dezgustată.

— Să înţeleg că vei rămâne cu mine? spuse el şi ochii îi luceau vesel. Înainte ca ea să poată răspunde, o ridică în braţe, o învârti şi o sărută pe obraz.

— Dă-mi drumul, spuse ea, dar zâmbea în colţul gurii.

El îi alintă lobul urechii.

— Dacă ai vrea, m-ai putea avea la picioare, îi şopti el.

— Legat şi cu un căluş la gură, aşa aş vrea, îi replică ea, împingându-l. Şi acum, ai de gând să ne dai ceva de mâncare sau porţi arcul ăla doar pentru că arată bine?

— Papa! ţipă Kit, până să-i răspundă Miles. Am văzut un iepure.

— Sunt sigur că mă aşteaptă pe mine să-l omor, zise Miles în şoaptă, în timp ce Kit alerga spre ei.

Elizabeth chicoti şi Miles întoarse o faţă uimită spre ea.

Dar ea nu se uită la el.

— Unde e iepurele, Kit? Curajosul tău tată îl va vâna şi poate că vom mânca ceva la cină, dacă

tot n-am mâncat la prânz.

După o oră de mers, în care Miles părea mult mai preocupat să se joace cu degetele lui Elizabeth, nu mai văzură niciun iepure. Era mai târziu decât îşi închipuise ea şi se întuneca văzând cu ochii, sau poate că pădurea părea că se întunecă.

— Vom înnopta aici. Kit, adună lemne de foc. Când copilul se îndepărtă, Miles se întoarse spre Elizabeth.

— Ai grijă de el. Mă duc să găsesc nişte vânat.

Şi cu asta dispăru în pădure.

Imediat ce Miles plecă, Elizabeth începu să simtă că o apasă singurătatea. Îl urmă pe Kit, încărcându-şi braţele cu crengi uscate. Nu-şi dăduse seama până atunci, dar parcă i-ar fi urmărit cineva. În casa fratelui ei învăţase să-şi dezvolte un al şaselea simţ în privinţa bărbaţilor care se ascundeau prin colţuri, gata să sară asupra ei.

— Ţi-e frică, Elizabeth? întrebă Kit, privind-o cu ochii mari.

— Sigur că nu.

Se forţă să zâmbească, dar continua să-şi amintească toate poveţele pe care le auzise despre cruzimea scoţienilor. Erau oameni sălbatici, care torturau copiii.

— Tata o să te ocrotească, zise Kit. Şi-a primit pintenii când era doar un băiat. Unchiul Raine

spune că tata e unul dintre cei mai mari cavaleri din Anglia. N-o să lase pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

Ea îl luă în braţe.

— Tatăl tău este într-adevăr un mare luptător. Ştii că m-au atacat trei bărbaţi acum câteva zile? Tatăl tău i-a ucis în câteva minute şi nici n-a fost rănit.

Deşi voia să nu arate că-i e frică, Elizabeth îşi dădea seama că era speriat.

— Cred că tatăl tău poate să lupte şi să-i învingă pe toţi scoţienii. Nu mai există un bărbat atât de puternic şi de curajos ca tatăl tău.

Un chicotit sonor o făcu să se uite în jur şi-l văzu pe Miles, ţinând doi iepuri morţi de urechi.

— Mulţumesc pentru laude, milady.

— Elizabeth era speriată, îi explică Kit.

— Ai făcut bine că ai încurajat-o. Trebuie să avem întotdeauna grijă de femeile noastre. Elizabeth, din întâmplare, ştii cum se jupoaie un iepure?

Ea îl lăsă jos pe Kit şi luă iepurii cu încredere.

— Vei afla că o Chatworth nu e ca o doamnă Montgomery, care stă pe perne de mătase şi aşteaptă ca servitorii să-i aducă mâncarea.

— Le-ai descris perfect pe soţiile lui Stephen şi Gavin. Hai, Kit, să vedem dacă bărbaţii Montgomery pot să fie şi ei de folos.

Într-un timp scurt, Miles şi Kit aprinseră focul.

Elizabeth jupuise iepurii şi-i pusese în frigare. Miles pusese ţepuşe în pământ şi deasupra lor o frigare pentru iepuri. Sprijinindu-se în coate, Miles privea leneş focul, în timp ce Kit întorcea vânatul.

— Pari foarte relaxat, zise Elizabeth, încruntându-se, cu o voce joasă. Suntem pe un pământ străin, fără apărare, şi totuşi tu faci foc. Putem fi văzuţi de la o depărtare de câteva mile.

El o trase de fustă până când ea se aşează aproape de el.

— Pământul ăsta aparţine fratelui meu şi soţiei lui şi dacă vreun Macarran ne vede, recunoaşte leoparzii familiei Montgomery de la pelerina mea. Scoţienii ucid rar femei şi copii. Îi vei fi dusă lui Stephen şi nu trebuie să-i spui cine eşti.

— Dar ce s-a întâmplat cu oamenii tăi?

— Elizabeth, oamenii mei au dispărut fără să fi fost urme ale unei lupte. Cred că au fost escortaţi până la Larenston, castelul lui Bronwyn. Acum sunt îngrijorat pentru tine şi Kit. Dacă ajungem la Larenston şi oamenii mei nu sunt acolo, atunci mă voi îngrijora pentru ei. Kit! Laşi carnea să se ardă într-o parte!

Se dădu mai aproape de ea.

— Elizabeth, suntem în siguranţă. Am cercetat împrejurimile şi n-am văzut pe nimeni. Ţi-e frig, zise el când o văzu că tremură.

Luă pledul din spatele ei şi-l puse în jurul lor

trăgând-o spre el.

— Ca să-ţi fie cald, spuse, când ea se împotrivi şi nu-i dădu drumul.

— Am mai auzit asta înainte! ripostă ea. Căldura e doar începutul. Îţi place să flirtezi?

— Nu-mi plac aluziile tale că aş fi ca prietenii scârboşi ai fratelui tău, îi replică el.

Elizabeth nu se mai zbătu.

— Poate că viaţa cu Edmund m-a făcut să gândesc aşa, dar nu-mi place să fiu atinsă.

— Ai arătat-o destul de clar, dar, dacă vrei să supravieţuim până mâine, cred că ne vom încălzi unul pe altul. Kit, rupe un picior. Mi se pare că s-a făcut.

Iepurii erau aproape cruzi pe dinăuntru, şi crocanţi pe dinafară, dar le era prea foame ca să observe.

— Îmi place, papa, spuse Kit. Îmi place aici, în pădure.

— E îngrozitor de frig, zise Elizabeth, ghemuindu-se în pled. Dacă aşa e vara, cum e iarna în Scoţia?

— Bronwyn crede că în Anglia e foarte cald. Iarna, se înfăşoară într-un pled ca ăsta şi doarme pe zăpadă.

— Nu! şopti Elizabeth. Nu se poate! Chiar aşa de sălbatică e?

Zâmbind, Miles se întoarse spre fiul său şi văzu că i se închideau ochii de somn.

— Vino şi întinde-te lângă mine, îi zise Elizabeth şi Kit se duse la ea.

Miles le puse pelerina pe jos, le făcu semn să se. Culce pe ea şi-i înveli cu pledul. După ce puse lemne pe foc, ridică pătura şi se strecură lângă Kit.

— Nu poţi… începu ea, dar se opri. Nu avea unde să doarmă în altă parte. Între ei, trupul adormit al lui Kit îi încălzea.

Elizabeth îl simţea pe Miles foarte aproape, dar, în loc să fie speriată, o liniştea prezenţa lui.

Stătea sprijinită în cot şi se uita la foc.

— Cum era mama lui Kit? întrebă ea încet. S-a îndrăgostit de tine de cum te-a văzut în armură?

Miles râse scurt.

— Margaret Sidney şi-a întors nasul ei drăguţ într-o parte şi a refuzat să-mi vorbească. Am făcut tot ce-am putut ca s-o impresionez. Odată, când a venit pe terenul de exerciţii să-i aducă apă tatălui ei, m-am întors s-o privesc, nu m-am mai ţinut bine în şa şi Raine m-a lovit cu lancea într-o parte. Mai am şi acum semn.

— Dar credeam…

— Credeai că mi-am vândut sufletul diavolului şi că pot să am orice femeie pe care o doresc.

— Am auzit povestea asta, spuse ea, dar nu se uită la el.

El îi luă mâna şi-i sărută degetele.

— Diavolul nu s-a oferit să-mi cumpere sufletul,

dar, când o va face, mă voi gândi la asta.

— E o blasfemie! zise ea, trăgându-şi mâna. Tăcu o clipă. Dar Margaret Sidney s-a răzgândit.

— Avea şaisprezece ani şi era atât de frumoasă şi era îndrăgostită de Gavin, pe vremea aceea. Nu voia să aibă de-a face cu un băiat ca mine.

— Şi de ce s-a răzgândit?

El zâmbi cu toată faţa.

— Am insistat.

Elizabeth se încordă.

— Şi după ce ai avut-o, cum ai sărbătorit evenimentul?

— Am cerut-o în căsătorie, îi răspunse el. Ţi-am spus că o iubeam.

— Tu iubeşti foarte uşor. De ce nu te-ai însurat cu Bridget sau cu verişoara asta a ta care tocmai ţi-a născut o fiică?

El tăcu câteva secunde.

— Am făcut dragoste cu multe femei, dar am iubit numai una. Numai pe mama lui Kit am cerut-o în căsătorie şi, când o voi mai face, va fi pentru că o voi iubi pe cea pe care o voi cere.

— Mi-e milă de ea, oftă Elizabeth. Va trebui să se descurce cu toţi bastarzii tăi care-i vor fi prezentaţi, doi sau trei în fiecare an.

— Nu pare să te supere acest copil al meu şi ai ţinut-o în braţe pe fetiţa de la han, când ai crezut că e a mea.

— Dar, din fericire, nu sunt măritată cu tine.

— Dacă ai fi soţia mea, ai fi supărată dacă ai primi alţi copii la fiecare câteva luni?

— Nu i-aş condamna pe cei patru copii ai tăi pentru rătăcelile tale din trecut, dar, dacă m-aş mărita cu vreun bărbat, ceea ce nu se va întâmpla, şi dacă soţul meu m-ar umili, culcându-se cu toate servitoarele din Anglia, cred că l-aş omorî.

— Mi se pare cinstit, zise Miles cu o notă de veselie în voce. Se întoarse pe o parte, îşi puse mâna peste Kit, pe după umerii lui Elizabeth şi-i trase pe amândoi spre el.

— Noapte bună, îngerul meu, şopti el şi adormi.

CAPITOLUL 6

Miles fu trezit de Kit care îşi propti piciorul în coastele lui, încercând să treacă peste el.

— Să nu faci zgomot, Papa, şopti tare Kit, aproape de urechea lui Miles. Să n-o trezeşti pe Elizabeth.

Spunând asta, trecu peste el şi o zbughi în pădurea întunecată.

Miles îl privi, apoi îşi frecă locul învineţit.

— O să trăieşti? întrebă Elizabeth, râzând în spatele lui.

El se întoarse şi privirile li se întâlniră. Părul lui Elizabeth era împrăştiat în jurul ei şi ea se

înroşise din cauza somnului. Până acum el nu-şi dăduse seama cât de mult se controla ea. Cu grijă, zâmbind uşor, îşi luă mâna de pe umărul ei şi îi mângâie cu blândeţe obrazul.

Îşi ţinu răsuflarea când ea nu se retrase. Parcă era un animal sălbatic pe care el încerca să-l îmblânzească şi trebuia să se mişte încet, ca să n-o sperie.

Elizabeth îl urmărea pe Miles, îi simţi mâna pe obraz şi se minună. Ochii lui o priveau galeş, avea buzele pline şi moi. Ea nu îngăduise nici unui bărbat s-o atingă şi nu se întrebase niciodată cum e să fii mângâiată de un bărbat. Dar acum stătea întinsă, faţă în faţă cu Miles Montgomery, doar la câţiva centimetri de trupul lui şi se întreba cum ar fi fost dacă l-ar fi atins şi ea. Obrajii îi erau umbriţi de ţepi negri, conturându-i profilul. Un cârlionţ negru îi atingea urechea.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Miles îi luă mâna şi i-o puse pe obrazul lui. Ea stătu nemişcată o clipă; inima îi bătea cu putere. Era ca şi cum ar fi făcut ceva interzis. După un minut foarte lung, ea ridică mâna şi-l mângâie pe păr. Avea un păr moale şi curat şi ar fi vrut să ştie cum mirosea.

Ochii ei se întoarseră spre el şi văzu că vrea s-o sărute. Nu-l lăsa, se gândi, dar nu făcu nicio mişcare.

Încet, spunându-i din priviri că poate să-l refuze, se apropie de ea şi, când buzele lui le atinseră pe ale ei, nu închise ochii. Ce plăcut era!

El îi atingea doar buzele cu ale lui, n-o forţa să deschidă gura, n-o înşfăca şi nu se arunca asupra ei, cum făcuseră alţi bărbaţi, ci doar o săruta uşor şi era foarte plăcut.

El se retrase primul şi avea o lumină atât de caldă în privire, încât ea se încordă din nou. Acum se va repezi la ea.

— Şştt, o linişti el, mângâind-o. Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău, Elizabeth.

— Papa! ţipă Kit şi vraja se rupse.

— Fără îndoială că a văzut un unicorn de data asta, spuse el cu o voce joasă şi se ridică înciudat.

Gluma lui o făcu pe Elizabeth să zâmbească.

Ridicându-se, Elizabeth gemu, simţind o durere în umăr. Nu era obişnuită să doarmă pe pământ.

Ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, Miles începu să-i maseze umerii.

— Ce-ai mai găsit, Kit? strigă el peste umărul ei.

— O potecă, îi răspunse Kit. Pot să merg pe ea.

— Când venim şi noi. E mai bine? o întrebă pe Elizabeth şi, când ea dădu din cap afirmativ, o sărută pe gât şi începu să strângă repede lucrurile.

— Întotdeauna te porţi aşa cu femeile? fu ea curioasă să afle. Când te duci în vizită la cineva le săruţi pe toate femeile?

Miles îngropa urmele focului de noapte? trecută.

— Te asigur că pot să fiu civilizat şi, de obicei, le sărut doar mâna – cel puţin în public.

O privi zâmbind, cu ochii scânteind.

— Dar în ceea ce te priveşte, draga mea Elizabeth, de la prima noastră… ăă… întâlnire, nimic nu a fost făcut într-un mod obişnuit. Cred că mi-ai fost dăruită, eşti ca un dar foarte preţios, dar eşti a mea şi vreau să te păstrez.

Înainte ca ea să poată răspunde şi, de fapt, ea era prea uimită ca să mai poată spune ceva, o luă de mână şi o duse înspre locul de unde Kit ţipa la ei, nerăbdător.

— Hai să vedem unde duce poteca.

Miles o ţinea de mână şi Kit îi ducea pe cărarea care nu mai fusese demult folosită.

— Ce crezi despre fiul meu?

Elizabeth zâmbi spre băiatul care cerceta o ciupercă de pământ. Îl văzu cum se ridică şi o ia la fugă în faţa lor.

— E foarte inteligent, foarte independent şi matur pentru vârsta lui. Sunt sigură că eşti mândru de el.

Miles îşi scoase pieptul în afară.

— Mai am doi acasă. Philip Stephen e la fel de

exotic ca şi mama lui, şi o face pe doică să tremure, chiar dacă are numai un an.

— Şi celălalt băiat al tău? Fiul lui Bridget?

— James Raine e exact opusul lui Philip şi ei doi sunt mereu împreună. Cred că vor fi aşa şi în viitor. James îi dă lui Philip jucăriile când acesta i le cere. Chicoti. Singurul lucru pe care James nu-l împarte cu nimeni e doica sa. Ţipă şi dacă o ating.

— Probabil că ţipă foarte des, spuse Elizabeth, cu sarcasm.

— James tace tot timpul, zise el râzând. Se aplecă spre ea. Dar se duce la culcare devreme.

Ea îl împinse în joacă.

— Papa, strigă Kit, alergând spre ei. Hai să vezi. E o casă, dar e arsă.

După ce cotiră zăriră ce mai rămăsese dintr-o fermă care arsese: acoperişul se prăbuşise aproape tot, numai un colţ rămăsese în picioare.

— Nu, Kit, spuse Miles când fiul său dădu să între.

Bârne grele, înnegrite de fum, atârnau dintr-un perete. Lasă-mă să încerc eu mai întâi.

Elizabeth şi Kit rămaseră împreună în timp ce Miles trăgea cu toată puterea de fiecare bârnă. Câteva lăsară să cadă praf şi funingine, dar rezistară.

— Pare destul de sigur, zise Miles şi Kit intră şi începu să se uite la găurile din perete.

Miles o luă de braţ pe Elizabeth.

— Hai să urcăm pe dealul ăla, pentru că, dacă nu mă înşel, ăia sunt meri.

Era o mică livadă pe culmea dealului; mulţi dintre copaci erau uscaţi, dar pe unele crengi mai atârnau nişte mere mici, aproape coapte. Elizabeth se ridică pe vârfuri ca să culeagă un măr, dar Miles o luă de mijloc şi o ajută. După ce apucă mărul, el o coborî uşor şi corpul ei îl atingea pe al lui. Buzele lui se apropiară de ale ei când Kit îi strigă:

— Uite ce-am găsit, papa.

Elizabeth se întoarse şi zâmbi spre Kit.

— Ce?

Oftând zgomotos, Miles îi dădu drumul.

— Un leagăn, ţipă Kit.

— Aşa e, zise Miles, ţinând-o pe Elizabeth de mimă. Trase cu putere sforile leagănului ca să vadă dacă nu se rup.

— Hai să văd cât de sus poţi s-ajungi! îi strigă el fiului său.

Elizabeth şi Miles se dădură înapoi în timp ce Kit se urcă în leagăn şi-şi făcu vânt, până atinse cu picioarele, crengile unui copac.

— O să se lovească, zise Elizabeth, dar Miles o luă de braţ.

— Acum arată-i lui Elizabeth ce poţi să faci.

Ea privea cu gura căscată cum Kit, balansându-se la aceeaşi înălţime, se ridicase în picioare în

leagăn.

— Acum! îi comandă Miles, cu braţele larg deschise.

Spre uimirea ei, Kit zbură prin aer până în braţele lui Miles. Kit ţipa de încântare, dar Elizabeth simţi că i se înmoaie genunchii.

Miles îşi lăsă fiul jos şi o luă iar de braţ.

— Ce s-a întâmplat? E doar un joc copilăresc. Când eram de vârsta lui Kit şi eu săream în braţele tatălui meu.

— Dar dacă făceai un pas într-o parte… începu ea.

— Să fac un pas într-o parte? Era uluit. Şi să-l las pe Kit să cadă?

O luă în braţe, liniştind-o.

— Nu s-a jucat nimeni cu tine când erai mică? o întrebă el încet..

— Părinţii mei au murit la puţin timp după ce m-am născut. Edmund a fost gardianul meu.

Răspunsul ăsta îi spunea multe lui Miles. O privi cu atenţie.

— Acum o să te simţi şi tu un copil. Urcă-te în leagăn şi eu o să-ţi fac vânt.

Era bucuroasă să uite de Edmund şi se duse repede spre leagăn.

— Eu o împing, papa, zise Kit, încercând să mişte leagănul de lemn, fără prea mult succes. E prea grea, şopti el, cu voce tare.

— Nu şi pentru mine, râse Miles, şi, sărutându-

i urechea lui Elizabeth, luă în mâini sforile. Nu te mai gândi la ce-am vorbit, zise el şi o trase mult în spate.

— Acum nu pot să nu mă gândesc, dar o să încerc, îi răspunse ea peste umăr.

Miles îi dădu drumul şi ea zbură. De fiecare dată când venea înapoi, Miles o împingea de fund, nu de leagăn, şi Elizabeth râdea. Fusta i se ridica până la genunchi, îşi dădu pantofii jos şi-şi întinse picioarele în faţă.

— Sări, Elizabeth! comandă Kit.

— Ai uitat că sunt prea grea? îl necăji ea, râzând.

Miles stătea într-o parte. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât se făcea mai frumoasă. Îşi dăduse corpul pe spate, şi râdea, şi el n-o mai văzuse râzând.

— Papa poate să te prindă, insistă Kit.

— Da, papa vrea foarte mult s-o prindă pe Lady Elizabeth.

Miles zâmbea în faţa ei. Văzu o umbră de îndoială pe chipul ei.

— Ai încredere în mine, Elizabeth!

Zâmbea, dar în acelaşi timp era foarte serios.

— N-o să te las să cazi, o să te prind oricât de grea ai fi.

Elizabeth nu se ridică în picioare în leagăn, precum Kit, dar dădu drumul sforilor şi zbură în braţele lui

Miles. Când ajunse la el, i se tăie respiraţia.

Miles o prinse şi o ţinu strâns, apoi, cu o privire îngrozită, îi spuse:

— Eşti prea grea, Elizabeth.

Căzu ostentativ şi gemu din răsputeri, dar ea chicotea agăţată de el. El zise tare, Ah! Oh! şi începură să se rostogolească pe panta abruptă a dealului. Când Miles era dedesubt, o ţinea strâns în braţe, mângâind-o pe tot corpul, iar când ea era dedesubt el o proteja cu braţele şi genunchii, ca să n-o lovească nicio piatră.

Chicotitul ei se transformă într-un râs care o făcea să fie slabă şi nu reuşea să-l împingă deoparte. El se oprea, cu ea deasupra, doar cât să o lase dă-i dea mâinile la o parte, apoi începea din nou să se rostogolească şi ea se agăţa de gâtul lui.

La poalele dealului se opri, îşi dădu braţele în lături şi închise ochii.

— Sunt zdrobit, Elizabeth, zise el cu voce plângăreaţă.

Kit, vrând să ia şi el parte la distracţie, coborî dealul în fugă şi sări drept pe stomacul tatălui său, luându-l prin surprindere.

De data asta, Miles gemu de-a binelea şi Elizabeth izbucni din nou în râs.

Făcând mult caz de asta, Miles îl dădu jos pe Kit şi se întoarse spre ea.

— Te bucuri că mă doare, da?

Vocea lui era gravă, dar ochii îi râdeau.

— Hai, Kit, hai să-i arătăm lui Elizabeth că nu poate să facă haz pe socoteala a doi cavaleri.

Cu ochii mari, Elizabeth se ridică şi făcu doi paşi în spate, dar Miles şi Kit erau mai iuţi ca ea. Miles o apucă de umeri, în timp ce Kit se aruncă cu toată greutatea la picioarele ei, Elizabeth se împiedică în fustă, Miles se împiedică de fiul lui şi Kit continua să împingă. Toţi trei căzură grămadă, râzând, şi Miles începu s-o gâdile, iar Kit i se alătură.

— Ţi-a ajuns? întrebă Miles, apropiindu-se de faţa ei udă de lacrimi. Eşti gata să recunoşti că suntem cei mai buni cavaleri?

— N-am… n-am spus niciodată că nu sunteţi, gâfâi ea.

Miles o gâdilă şi mai tare.

— Zi-ne cum suntem.

— Cei mai curajoşi şi mai chipeşi cavaleri din Anglia, din toată lumea.

El se opri din gâdilat şi o luă pe după mijloc; avea degetele mari chiar sub sânii ei.

— Şi care e numele meu? şopti el, serios.

— Miles, îi răspunse ea tot şoptit, cu ochii într-ai lui. Miles Montgomery.

Se sprijinea cu mâinile pe umerii lui şi acum le lăsă să alunece, într-o mângâiere uşoară. Miles se aplecă şi o sărută; era pentru prima oară când o scânteie se aprinsese între ei.

Kit îi sări lui Miles în spate şi faţa lui alunecă de pe faţa ei, era cât pe aici să atingă pământul.

— Hai să ne dăm din nou în leagăn, papa.

— Şi când te gândeşti că-mi iubeam fiul, îi şopti el lui Elizabeth în ureche, înainte de a se ridica cu Kit în spate.

Niciunul nu observase că cerul se întunecase şi ţipară când primele picături de ploaie rece îi atinseră. Zăgazurile cerului se rupseră şi ploaia se năpusti asupra lor.

— La fermă, zise Miles, trăgând-o pe Elizabeth, cu o mână pe după umeri şi alergară împreună la adăpost.

— Te-ai udat? întrebă el când îl dădu jos din spate pe Kit.

— Nu, nu mult.

Ea îi zâmbi o clipă, apoi se întoarse spre Kit.

Miles îi puse mâna pe umeri, ca din întâmplare.

— Voi faceţi focul până mă duc eu să caut ceva de mâncare, bine?

Kit fu de acord şi se bucură, în timp ce Elizabeth privi cu îndoială la ploaia torenţială de afară.

— Poate c-ar fi mai bine s-aştepţi până se linişteşte.

Miles îi zâmbi încântat.

— N-o să păţesc nimic. Şi acum, voi doi staţi aici şi eu n-o să merg prea departe.

Spunând acestea, se strecură printre bârnele

înnegrite şi dispăru.

Elizabeth se duse până la marginea acoperişului şi privi în urma lui. Cu siguranţă că Miles Montgomery nu ştia cât de deosebită fusese pentru ea ziua aceea. Îşi petrecuse o dimineaţă întreagă cu un bărbat şi nu se întâmplase nimic violent. Şi râsul! Ei îi plăcuse întotdeauna să râdă, dar fraţii ei erau atât de serioşi... — oricine locuia în aceeaşi casă cu Edmund Chatworth devenea serios foarte curând. Dar astăzi râsese cu un bărbat şi el nu încercase să-i rupă hainele de pe ea. Altădată, dacă îi zâmbea unui bărbat, acesta se năpustea la ea, gata să o brutalizeze.

Nu frumuseţea ei îi făcea să nu se mai poată controla. Ştia că era drăguţă, dar, din câte auzise, nu se compara cu moştenitoarea familiei Revedoune.

Fratele ei, Edmund, făcuse să fie victima agresiunilor. Avea un simţ al umorului deplasat şi punea rămăşag cu musafirii lui că nu vor reuşi să se culce cu Elizabeth. Edmund o ura, pentru că ei nu-i era frică de el. Când era mică, o aducea de la mănăstirea unde stătea mai tot timpul şi o bătea mereu, îi dădea drumul în jos pe scări. Dar nu ştia cum se făcea, că ea nu se lovea.

Când avea doisprezece ani, a început să i se împotrivească. Îl ţinuse la distanţă cu o făclie

aprinsă. După asta, Edmund şi-a luat mai în serios jocul şi Elizabeth a învăţat să se teamă mai mult de bărbaţi, a învăţat să se apere de cei care o atacau. Învăţase cum să-i rănească pe cei care încercau s-o posede. Îl convinsese pe Roger să-i arate cum să folosească un topor, o spadă, un pumnal. Ştia să se apere şi avea o limbă ascuţită ca un brici.

După câteva săptămâni pe care le petrecea cu Edmund şi oamenii care-l înconjurau, Elizabeth reuşea să se întoarcă la mănăstire, de obicei, cu ajutorul lui Roger şi putea să se odihnească pentru câtva timp – până când Edmund venea iar după ea.

— Am aprins focul, lady Elizabeth, zise Kit, din spatele ei.

Se întoarse spre el, zâmbindu-i cu căldură. Iubea copiii. Copiii nu se prefăceau, nu încercau să-i ia nimic, întotdeauna veneau de bunăvoie la ea.

— Tu ai făcut totul singur şi eu am stat. Se duse spre el. Poate vrei să-ţi spun o poveste cât îl aşteptăm pe tatăl tău.

Se aşează cu spatele la perete, cu picioarele către foc, luându-l pe Kit în braţe. Trăgând pelerina lui Miles peste ei, începu să-i povestească despre Moise şi despre potopul lui Israel. Înainte să ajungă la partea cu Marea Roşie care s-a despicat înaintea lui, Kit adormise,

ghemuit.

Ploaia bătea în ce mai rămăsese din acoperişul care picura în trei locuri. Pe când privea la foc, Miles apăru ca din senin, îi zâmbi şi mai puse lemne pe foc. Jupui în tăcere un pui de porc mistreţ, tăie carnea şi o puse la frigare.

Ea se uită la el şi se gândea ce om ciudat era. Sau poate că majoritatea bărbaţilor erau ca el? Roger îi spusese că ea cunoscuse numai lepădături şi, după cum le auzise pe unele femei la mănăstire ridicându-şi în slăvi iubiţii,. Elizabeth se gândise adesea că probabil nu toţi bărbaţii erau ca aceia cu care se lupta ea.

Miles îngenunche lângă foc, întorcând cu pricepere carnea. Avea arcul la îndemână, tolba cu săgeţi în spate, spada la şold. Chiar şi când se rostogoliseră pe deal, Miles avea spada la şold. Ce fel de bărbat putea să râdă cu o femeie şi, în acelaşi timp, să fie pregătit să înfrunte orice pericol?

— La ce te gândeşti? o întrebă el încet, ţintuind-o cu privirea.

Ea tresări.

— Că eşti atât de ud, încât o să stingi focul.

El se ridică în picioare şi se întinse.

— E o ţară friguroasă, nu-i aşa?

Începu să se dezbrace de hainele ude, punându-le lângă foc.

Elizabeth îl urmărea cu interes. Era obişnuită

cu bărbaţii goi; adesea oamenii fratelui ei făceau exerciţii purtând doar o pânză în jurul şoldurilor. Dar nu se uitase niciodată, cu adevărat, la vreun bărbat.

Miles era suplu, dar musculos, şi, când se întoarse spre ea, purtând doar pânza din jurul şoldurilor, văzu că avea mult păr pe piept; părul negru, des, în formă de V, se ondula la vârfuri. Avea coapse puternice, cu muşchii tari, călităţi de lupta în armură, şi umeri laţi.

— Elizabeth, şopti Miles, mă faci să roşesc.

Ea fu cea care roşi şi nu se uită la el când îl auzi chicotind.

— Papa, zise Kit, trezindu-se. Mi-e foame.

Elizabeth îi dădu drumul fără voie. Deşi iubea mult copiii, nu avusese parte de ei. Nimic nu se compara cu îmbrăţişarea unui copil care are nevoie de tine, care are încredere în tine, care te atinge.

— Avem friptură de porc şi câteva mere, îi spuse Miles fiului său.

— Ţi-e frig, papa? îl întrebă Kit.

Miles se întoarse spre Elizabeth.

— Are privirile calde ale unei doamne care se încălzeşte. Hai să mănânci cu noi, Lady Elizabeth.

Cu obrajii roşii, Elizabeth li se alătură şi trecu câtva timp până ce nu se mai simţi ruşinată. La insistenţa lui Kit, Miles le spuse poveşti despre

cum crescuseră el şi fraţii lui. În toate întâmplările, el era eroul care-şi salva fraţii şi le dădea o lecţie. Ochii lui Kit străluceau ca două stele.

— Şi când ai depus jurământul de cavaler, zise Elizabeth cu nevinovăţie, n-ai jurat să nu minţi?

Ochii lui sclipiră jucăuş.

— Nu cred că se refereau şi la încercarea de a-mi impresiona fiul şi… Părea să caute cuvântul potrivit.

— … pe prizonieră? îl ajută ea.

— Ah, Elizabeth, spuse el prefăcut, ce-ar crede o doamnă despre un bărbat, dacă ar şti că fraţii lui au încercat tot timpul să-i facă viaţa insuportabilă?

— Aşa au făcut?

Ea îl întrebă serioasă şi el îşi dădu seama că l-a crezut.

— Nu, nu chiar, o asigură el. Am rămas singuri când eram destul de mici şi cred că am avut suficiente capricii fiecare, dar am trecut peste ele şi am trăit.

— Fericiţi până la adânci bătrâneţi, zise ea.

Dar cum era să stai cu Edmund Chatworth? o întrebă el, ca din întâmplare.

Elizabeth îşi încrucişă picioarele.

— Şi el avea… capricii, îi răspunse ea.

— Te-ai săturat, Kit? îl întrebă Miles şi se întinse să ia o bucată de carne. Ea îi zări tăietura

adâncă de la încheietura mâinii. Începuse să sângereze din nou.

Miles n-o scăpa din ochi.

— Coarda arcului a făcut-o să se deschidă. Dacă vrei poţi s-o pansezi, spuse el cu atâta speranţă în glas, atât de nerăbdător, încât ea râse.

Îşi ridică fusta şi rupse o bucată din jupon şi o udă în apă de ploaie. Miles stătea în faţa ei, cu picioarele sub el şi cu mâna întinsă. Începu să-i spele rana.

— Nu pot să-ţi spun ce bine îmi pare că te văd zâmbind, zise el. Kit! Nu te urca pe bârnele alea. La din teacă o bucată de pânză şi şterge spada. Şi vezi să nu-i strici tăişul. Se întoarse spre Elizabeth. Sunt onorat că îmi zâmbeşti. Nu sunt sigur, dar cred că nu zâmbeşti prea des în faţa bărbaţilor.

— Aproape deloc, răspunse ea.

El îi luă mâna şi-i sărută palma.

— Încep să cred că eşti cu-adevărat un înger, nu doar că semeni cu un înger. Kit te adoră.

— Am sentimentul că Kit adoră pe toată lumea.

— Eu nu.

Îi sărută din nou mâna.

— Opreşte-te! Se trase deoparte. Eşti prea libertin cu sărutările tale.

— Bine că mă opresc la sărutări. De fapt, aş vrea să fac dragoste cu tine. Kit! ţipă el spre fiul

lui care rotea spada pe deasupra capului său. O să te bat la fund dacă îndrăzneşti să loveşti ceva cu ea.

Deşi încercă să se abţină, Elizabeth izbucni în râs în timp ce îi dădea mâna la o parte.

— Cred c-ar trebui să-ţi laşi fiul acasă, când faci curte cuiva.

— O, nu! îi zâmbi. Kit a făcut mai mult decât aş fi reuşit eu să fac în luni de zile.

Spunând acestea, se duse să-şi ia spada lui preţioasă din mâinile fiului său neastâmpărat.

CAPITOLUL 7

În noaptea aceea, domniră din nou împreună, cu Kit la mijloc. Elizabeth rămase trează multă vreme, ascultând respiraţia lui Kit. Ultimele zile fuseseră neobişnuite pentru ea; nu mai trăise aşa ceva. Era ca şi cum ar fi răsărit soarele după ani întregi de ploaie.

Când se trezi, era singură în pelerină, cu pledul peste ea. Zâmbi somnoroasă, ghemuindu-se sub el şi îşi dori să rămână în acest loc pentru totdeauna şi ca zilele ei să fie la fel de vesele.

Se întoarse pe spate şi se întinse. Când se uită în jur, văzu că nu e nimeni. Simţurile i se treziseră în ultimele zile. De obicei dormea iepureşte, dar Miles şi Kit reuşiseră să se strecoare de lângă ea fără s-o trezească. Ascultă

să audă vreun zgomot făcut de ei şi zâmbi – erau paşi uşori, nu prea departe.

În linişte îşi părăsi culcuşul şi se afundă în pădure. Când ajunse printre copaci, auzi vocile lui Kit şi ale lui

Miles în stânga ei. Atunci, cine se strecura printre tufişurile din faţă?

Folosindu-şi experienţa de ani de zile, când învăţase să scape de prietenii fratelui ei, păşi fără zgomot prin pădure. După câteva minute văzu cine-i spiona.

Întins pe burtă, stând nemişcat, Sir Guy îşi întorcea capul într-o parte şi în alta, privind spre locul de unde se auzeau vocile lui Miles şi a lui Kit.

Tăcută, Elizabeth se târî în spatele lui Sir Guy. Se opri şi luă în mână o piatră alungită, strângând-o în pumn. Roger o învăţase că putea să lovească puternic, chiar şi cu pumnul ei mic şi slab, dacă avea ceva tare în mână. Se aplecă şi înşfăcă pumnalul lui Sir Guy din teaca de lângă ea.

Uriaşul se ridică în picioare cu o singură mişcare.

— Lady Elizabeth! rămase el cu gura căscată. Elizabeth făcu un pas înapoi luând distanţă.

— De ce ne urmăreşti? Ţi-ai trădat stăpânul şi ai venit să-l ucizi?

Cicatricea de pe faţa lui se albi, dar el nu-i

răspunse. În loc de asta, se întoarse spre locul în care se afla Miles şi fluieră ascuţit.

Elizabeth ştia că Miles va veni când va auzi, că era un semnal stabilit de ei. Dacă Sir Guy îşi chema nestingherit stăpânul, înseamnă că Miles ştia de ce uriaşul se ascundea prin apropiere.

În câteva clipe, Miles apăru, singur, cu spada trasă din teacă.

— Doamna m-a întrebat dacă vreau să te omor, spuse Sir Guy cu voce gravă.

Miles se uită de la unul la altul.

— Cum de te-a găsit?

Sir Guy o privea pe Elizabeth. Părea ruşinat şi totuşi se uita la ea cu admiraţie.

— N-am auzit-o.

Lui Miles îi sclipiră ochii.

— Elizabeth, dă-i înapoi pumnalul. Nu e nicio îndoială asupra credinţei lui Guy.

Elizabeth nu se mişcă. Strângea piatra în mână şi o ascunse în cutele fustei şi, în acelaşi timp, observă că Sir Guy îşi ţinea piciorul pe o piatră plată. Chiar şi cei mai puternici aveau picioarele vulnerabile.

— Unde sunt oamenii tăi? îl întrebă ea pe Miles, neluându-şi ochii de la Sir Guy.

— Ei bine… Elizabeth, începu el. M-am gândit că… poate…

După cum se schimbă Sir Guy la faţă, Elizabeth îşi dădu seama că, orice ar fi fost, fusese ideea

lui Miles Montgomery.

— Vorbeşte! îi comandă ea.

— Suntem pe pământul familiei Macarran şi ştiam că suntem în siguranţă, aşa că am hotărât să merg pe jos cu tine şi cu Kit. Nu era niciun pericol.

Ea se întoarse să-l privească, dar nu-şi luă ochii nici de la Sir Guy.

— A fost o capcană, zise ea furioasă. M-ai minţit că au dispărut oamenii tăi. M-ai minţit că suntem în primejdie. Ai făcut toate astea ca să fii singur cu mine.

— Elizabeth, încercă el s-o liniştească, oamenii mei erau în jurul nostru. Am crezut că dacă vei fi o vreme numai cu mine, o să ajungi să mă cunoşti. Şi Kit…

— Nu pângări numele copilului! El n-a făcut parte din planul vostru mârşav.

— N-a fost un plan, pledă el, privind-o cu blândeţe.

— Şi pericolul? Mi-ai riscat viaţa şi ai riscat viaţa fiului tău. Pădurile astea sunt pline de oameni sălbatici!

Miles îi zâmbi protector.

— E adevărat, dar aceşti sălbatici sunt rudă cu mine, prin alianţă. Sunt sigur că suntem înconjuraţi de cei din familia Macarran chiar acum.

— N-am auzit pe nimeni în afară de acest

mizerabil porc mistreţ.

Sir Guy se încordă lângă ea.

— N-am făcut nimic rău. Miles îi zâmbi. Dă-mi pumnalul, Elizabeth.

— N-ai făcut niciun rău, doar că ai minţit o femeie, se răsti ea.

După asta, totul se desfăşură foarte repede. Ea sări la Miles cu pumnalul. Sir Guy o lovi peste mână şi ea scăpă arma, dar, în acelaşi timp, ea îi strivi cu călcâiul degetele mici de la piciorul stâng. Sir Guy ţipă de durere şi Miles se întoarse uimit spre el şi nu văzu pumnalul lui Elizabeth care-l izbi în stomac. Icnind de durere, Miles se cocoşă.

Elizabeth se dădu înapoi privind cum Sir Guy se aşeza pe jos şi încerca să-şi scoată cizma din picior, strâmbându-se de durere. Miles arăta şi mai jalnic.

— Bine lovit, se auzi o voce din spatele ei.

Se întoarse şi văzu o femeie nespus de frumoasă, cu păr negru şi ochi albaştri, la fel de înaltă ca ea, ceea ce era rar. Un câine mare stătea lângă ea.

— Asta o să te înveţe minte, Miles, continuă ea, că nu toate femeile suportă să fie folosite cum cred bărbaţii de cuviinţă.

Elizabeth se uită la ea cu ochii mari, când din copaci începură să cadă oameni şi, dinspre fermă, veni un bărbat mai în vârstă, ţinându-l pe

Kit de mână.

— Lady Elizabeth Chatworth, zise femeia, sunt Bronwyn Macarran, conducătoarea clanului Macarran şi cumnata acestui tânăr intrigant.

Miles îşi revenise.

— Bronwyn, ce bine-mi pare că te văd!

— Tam, îi spuse ea bărbatului mai în vârstă, ai grijă de piciorul lui Sir Guy. L-ai rupt?

— Probabil, răspunse Elizabeth. Când am mai păţit-o, altădată, am descoperit că de obicei doar degetul mic se rupe.

Bronwyn o privi cu o admiraţie făţişă.

— Aceştia sunt oamenii mei. Douglas, Alex, Jarl şi Francis.

Când se auzea strigat, fiecare făcea un pas în faţă şi se înclina spre Lady Elizabeth.

Ea îi privi suspicioasă. Nu-i plăcea să fie înconjurată de bărbaţi şi se mută, ca Sir Guy să nu mai fie în spatele ei. Bărbaţii numeroşi din jurul ei o făceau să se simtă încuiată într-o închisoare de piatră.

Miles, frecându-şi locul lovit, îi observă mişcarea şi se apropie de ea şi când Tam făcu un pas în direcţia ei, Miles îi atinse braţul şi-l atenţionă din priviri. Tam se încruntă cu uimire, îi dădu drumul lui Kit şi se îndepărtă de Elizabeth, văzând că se uita în jur, speriată.

— Şi unde e nevolnicul meu frate? o întrebă Miles pe Bronwyn, care privea tăcută scena din

faţa ei.

— În partea de nord a domeniului, dar cred că ne vom întâlni cu el până să ajungem la Larenston.

Miles o luă de braţ pe Elizabeth şi o strânse când ea încercă să scape.

— Bronwyn are un bebeluş, spuse el cu voce tare. Încet îi şopti la ureche: Eşti în siguranţă. Stai lângă mine.

Elizabeth îi aruncă o privire care spunea că nu e mai în siguranţă cu el decât cu oricare alt bărbat, dar nu se mişcă de lângă el. Oamenii care stăteau în jurul lui Bronwyn erau pe jumătate dezbrăcaţi, cu genunchii goi, aveau plete până la umeri şi spade lungi şi late la mijloc.

Bronwyn simţea că mai e şi altceva în afară de păcăleala lui Miles, dar nu ştia ce anume. Poate că va afla ce însemna încordarea dintre ei când vor ajunge la Larenston.

— Mergem călare?

Elizabeth rămase pe loc, nu se mişcă până când oamenii lui Bronwyn nu i-o luară înainte. Era ceva de mers până la locul unde lăsaseră caii şi făcură drumul în linişte. Sir Guy şchiopăta, sprijinindu-se într-un toiag de lemn.

— Vreau să călăresc în spate, îi zise Elizabeth lui Miles cu hotărâre.

El dădu să protesteze, dar se opri, murmură

ceva spre Bronwyn şi ea dădu din cap. Scoţienii şi Sir Guy o luară înainte, urmaţi de Kit şi de Tam.

— Elizabeth, începu Miles, când încălecară, oamenii lui Bronwyn nu-ţi vor face niciun rău. Nu trebuie să-ţi fie frică de ei.

Ea îl privi rece.

— Să te cred pe cuvânt că sunt oameni de încredere? Pe tine, care m-ai minţit? Pe tine, care eşti dintr-o familie care se războieşte cu a mea?

Miles se uita fix la ea.

— Am greşit că nu ţi-am spus, dar dacă te-aş fi rugat să petreci câteva zile colindând prin pădure cu mine şi cu Kit, care ar fi fost răspunsul tău?

Ea întoarse capul.

— Elizabeth, recunoaşte că ţi-a plăcut. Acolo, pentru câteva ore, nu ţi-a fost teamă de bărbaţi.

— Mie nu mi-e niciodată teamă de bărbaţi, îi replică ea. Numai că am învăţat să mă feresc de ei.

— Asta îţi ocupă toată viaţa, zise el grav. Uită-te cum înghiţim praful iscat de cei din faţa noastră pentru că tu te temi că unul din oamenii lui Bronwyn te vor ataca, dacă-i pierzi din vedere.

— Am învăţat, spuse ea…

— Ai învăţat numai ce e rău! Majoritatea

bărbaţilor nu sunt ca Edmund Chatworth sau ca Pagnell. Cât vom sta în Scoţia, vei învăţa că sunt unii bărbaţi în care poţi avea încredere. Nu! zise el, ţintuind-o cu privirea. Vei învăţa să ai încredere în mine.

Cu asta, dădu pinteni calului şi se duse lângă Sir Guy, lăsând-o singură.

Bronwyn privi în urmă şi se duse lângă ea. Făceau un contrast izbitor: Elizabeth era blondă şi avea trăsături delicate, iar Bronwyn era brunetă, cu trăsături puternice, sculpturale.

— O ceartă între iubiţi? întrebă Browyn, scrutându-i chipul.

— Nu suntem iubiţi, zise Elizabeth cu răceală.

Browyn ridică din sprâncene când auzi acest lucru, gândindu-se că era prima oară când Miles îşi petrecuse timpul cu o femeie fără să se culce cu ea.

— Cum se face că o Chatworth a ajuns să călărească cu un Montgomery? o întrebă ea pe acelaşi ton pe care-l folosise şi Elizabeth.

Aceasta o privi aspru.

— Dacă ai de gând să-ţi verşi veninul vorbind despre fratele meu Roger, cred c-ar trebui să te mai gândeşti înainte de-a o face.

Bronwyn şi Elizabeth se uitară una la alta pe deasupra cailor şi după o clipă, în care se înţeleseră din priviri, Bronwyn dădu din cap scurt.

— Întreabă-l pe fratele tău despre rudele lui din Scoţia, zise ea neprietenoasă, înainte de a-i da pinteni calului, lăsând-o singură.

— Ai supărat-o pe Bronwyn? o întrebă Miles, când veni iar să călărească lângă ea.

— Trebuie să ascult toate răutăţile despre fratele meu? Femeia aia a jurat să se mărite cu Roger, dar şi-a încălcat cuvântul. Şi ca urmare…

— Ca urmare, Roger l-a atacat pe fratele meu pe la spate, o întrerupse Miles.

Se opri şi se aplecă spre ea să-i ia mâna într-a lui.

— Dă-ne o şansă, Elizabeth, spuse el implorând-o din priviri. Tot ce-ţi cer e să ne dai voie să-ţi arătăm că poţi să ai încredere în noi.

Înainte ca Elizabeth să poată răspunde, se auzi un tropot de copite îndreptându-se spre ei. Uitându-se în jur, văzu că toţi bărbaţii aveau săbiile trase şi, înainte ca ea să protesteze, scoţienii lui Bronwyn le înconjurară pe cele două femei. Miles veni mai aproape de Elizabeth.

— E idiotul de bărbat al meu, zise Bronwyn şi vocea ei mulţumită contrasta cu ce spusese.

Cinci oameni se opriră în faţa lor; conducătorul lor era un bărbat înalt cu părul blond închis care îi ajunsese până la umeri, un bărbat chipeş, care se vedea că se bucură de privirile furioase ale nevestei lui.

— Îmbătrâneşti, Tam, zise bărbatul cel blond,

leneş, aplecându-se în şa.

Tam mormăi şi-şi băgă sabia în teacă.

— Lua-te-ar naiba, Stephen, şuieră Bronwyn. De ce. Călăreşti în halul ăsta de-a lungul stâncilor? Şi de ce n-ai dat de ştire că te apropiai?

Încet, el descălecă, îi aruncă frâiele unui om din spatele lui şi se îndreptă spre soţia lui. Ca din întâmplare îi puse mâna pe gleznă şi începu s-o mângâie, urcând de-a lungul piciorului.

Bronwyn îl lovi.

— Lasă-mă în pace! îi ceru ea. Am treburi mai importante decât să mă joc cu tine.

Iute ca fulgerul, Stephen o prinse de mijloc şi o dădu jos de pe cal.

— Te-ai îngrijorat că am călărit pe stânci? murmură el, trăgând-o mai aproape.

— Tam, gâfâi Bronwyn, împingându-l pe Stephen.

— N-are nevoie de ajutorul meu, îi răspunse Tam.

— Dar eu aş fi bucuros să te-ajut, zise Miles încet.

Stephen îi dădu brusc drumul soţiei sale.

— Miles, se bucură el şi-l îmbrăţişă, după ce acesta descălecă. De ce eşti în Scoţia? Credeam că eşti cu unchiul Simon – şi ce-am auzit, e adevărat că unchiul Simon îţi vrea capul pe tavă?

Miles îi zâmbi şi ridică din umeri.

Stephen se strâmbă pentru că ştia că n-o să afle nimic de la fratele său mai mic. Miles era enervant pentru că îşi punea lacăt la gură.

— Miles a adus-o pe Elizabeth Chatworth, spuse direct Bronwyn.

Stephen se întoarse şi o văzu pe Elizabeth. Cu toate că avea trăsături delicate, stătea ţeapănă, nemişcată, în şa. Stephen porni spre ea, dar Miles îl luă de braţ.

— N-o atinge, zise Miles ca şi cum ar fi purtat o discuţie oarecare şi se apropie de Elizabeth.

Stephen rămase uimit şi, după o clipă, zâmbi. Ştia ce e aia gelozie, dar nu-l mai văzuse pe fratele lui încercând un astfel de sentiment. Miles întinse braţele spre Elizabeth, dar ea ezită.

— Stephen nu-ţi va face niciun rău, dar aşteaptă să fii şi tu la fel de drăguţă cu el.

Ochii lui Miles sclipeau şăgalnic.

Elizabeth nu se putu abţine să nu zâmbească, când aruncă o privire spre Sir Guy care se uită la ea de parcă ar fi fost pe jumătate monstru, pe jumătate vrăjitoare. Fură nevoiţi să aştepte cu prezentările, pentru că Kit, care adormise în braţele lui Tam, se trezise şi se repezise la unchiul lui mult iubit. Stephen îl luă în braţe cu o mână şi-i întinse cealaltă mână lui Elizabeth.

Ea stătea dreaptă şi nu-i luă mâna.

Miles îşi privi fratele, atenţionându-l, şi Stephen, cu un zâmbet înţelegător, îşi lăsă mâna

în jos.

— Eşti bine venită la noi, zise Stephen.

— Sunt o Chatworth.

— Şi eu sunt un Montgomery şi – se uită la Bronwyn Macarran, – eşti binevenită. Mergem pe jos de-a lungul stâncilor? E abrupt şi uneori poate fi înfricoşător.

— Ştiu să călăresc un cal, zise Elizabeth rigidă.

Miles o luă de braţ şi-i sărută degetele de la mână.

— Sigur că ştii. Fratele meu stângaci încearcă să găsească o scuză ca să stea de vorbă cu tine.

— Unchiule Stephen! zise Kit, care se chinuise să aştepte până cei mari terminaseră ce aveau de spus. Lady Elizabeth l-a lovit pe papa, şi l-a făcut pe să şchioapete pe Sir Guy, şi am dormit în pădure, fără cort.

Îi zâmbi lui Elizabeth şi ea îi răspunse cu un surâs.

— L-a făcut pe Sir Guy să şchioapete? Parcă nu-mi vine să cred.

— Lady Elizabeth Chatworth i-a rupt degetele de la picioare lui Sir Guy, zise Bronwyn cu răceală.

Stephen îşi îngustă ochii spre nevasta lui.

— Nu cred că-mi place tonul tău.

Miles îi întrerupse, distrăgându-i atenţia fratelui lui.

— Ce mai fac cei din clanul MacGregor?

Ce urmă fu pe jumătate descriere, pe jumătate ceartă între Bronwyn şi Stephen, pe când povesteau despre clanul duşman de secole al clanului Macarran, până acum câteva zile când făcuseră pace.

Fratele lui Bronwyn, Davy, se însurase cu fata lui MacGregor.

Vorbind, mergeau pe un drum periculos, printre stânci, având într-o parte peretele de piatră şi în cealaltă o prăpastie uriaşă. Elizabeth se ţinea aproape de Miles, lângă Stephen. Bronwyn mergea în faţa lor.

Elizabeth asculta fascinată schimbul de replici ale celor doi soţi. Se certau aprins, dar fără duşmănie. Oamenii din urma lor vorbeau între ei. Bronwyn îl înţepase pe Stephen şi îl făcea în toate felurile, iar el îi zâmbea şi-i spunea că ideile ei sunt ridicole. În toate cuplurile căsătorite, pe care le cunoscuse Elizabeth, soţul şi-ar fi învineţit soţia dacă aceasta ar fi îndrăznit să spună numai jumătate din ce-i zicea Bronwyn.

Elizabeth se uită la Miles şi văzu că surâdea încântat la Bronwyn şi la fratele său. Kit intră şi el în vorbă de partea lui Bronwyn, luând-o de mână.

— E fiul tău, râse Stephen, privindu-şi fratele.

Uitându-se spre Miles, spre peretele de stâncă, văzu pietrele care cădeau de sus, gata s-o lovească pe Elizabeth. Ca un cavaler, din

instinct, acţionă rapid şi o înşfăcă pe Elizabeth. Cei doi se loviră de peretele de stâncă, trupul mare al lui Stephen strivind-o, în timp ce pietrele căzeau în spatele lui.

Elizabeth reacţionă fără să se gândească. Pentru câteva clipe îşi slăbise garda, dar cu bărbaţi în faţă şi în spate, rămăsese nervoasă. Nu văzu care era motivul pentru care Stephen o atacase atât de brusc, ştia doar că o ameninţa un bărbat.

Se sperie. Nu numai că ţipă, ci urlă din toate puterile, ceea ce sperie şi caii. Şi nu se opri numai cu asta; începu să dea din picioare şi să zgârie ca un animal sălbatic închis într-o cuşcă.

Stephen rămase paralizat de reacţia ei, încercând să o ia de umeri.

— Elizabeth, o strigă el pe nume. Miles fusese lovit de pietrele care căzuseră peste el, făcându-l să îngenuncheze. Când auzi ţipetele ei, veni spre ea.

— La naiba! răcni el spre fratele său. Ţi-am spus să n-o atingi.

Îl împinse pe Stephen într-o parte şi încercă s-o apuce pe Elizabeth.

— Taci! comandă el.

Elizabeth nu se liniştise, îl zgâria încercând să scape de el.

El o luă de umeri şi o scutură cu putere.

— Elizabeth, zise el tare, răbdător, eşti în

siguranţă. Mă auzi? în siguranţă.

O scutură din nou şi ea îşi întoarse ochii spre el – ochi cum Miles nu mai văzuse niciodată, cu o privire înfricoşată, îngrozită, neajutorată. Se uitară unul la altul câteva clipe şi Miles se folosi de toată puterea lui de convingere ca să o facă să se liniştească.

— Eşti în siguranţă, dragostea mea. Întotdeauna vei fi în siguranţă alături de mine.

Ea începu să tremure şi el o luă în braţe, o strânse tare şi o mângâie pe păr. Când îl văzu pe Stephen lângă ei, îi zise:

— Lasă-ne un cal. Venim şi noi pe urmă.

Elizabeth nu era atentă la oamenii care trecură prin faţa lor, într-o linişte mormântală. Frica o secătuise de putere şi se sprijinea de Miles, în timp ce el o mângâia pe obraji, pe gât, pe braţe. După o vreme, ea se retrase din îmbrăţişarea lui.

— M-am făcut de râs, spuse ea cu disperare, încât îl făcu să râdă.

— Stephen n-a înţeles când i-am spus să nu te atingă. Sunt sigur că a crezut că era doar gelozie.

— Şi nu eşti gelos, ? întrebă ea, încercând să schimbe vorba.

— Poate. Dar spaima ta e mai importantă decât gelozia mea.

— Spaima mea, cum îi spui tu, nu e treaba ta.

Se desprinse de el.

— Elizabeth, nu ţine totul în tine. Vocea lui era joasă, rugătoare. Ţi-am spus că ştiu să ascult. Vorbeşte cu mine. Spune-mi ce te-a făcut să-ţi fie teamă.

Ea se sprijini de peretele de stâncă din spatele ei. Era solid şi se simţea ocrotită.

— De ce le-ai spus celorlalţi să plece?

El o privi furios.

— Ca să nu am martori când te violez. Pentru ce altceva?

Când văzu că ea nu i-a înţeles ironia, îşi dădu braţele în lături, cu disperare.

— Hai să mergem la Larenston. O ţinu strâns de braţ. Ştii ce-ţi trebuie ţie, Elizabeth? Cineva care să facă dragoste cu tine, să-ţi arate că nu e chiar atât de rău, cum crezi tu.

— S-au oferit destui s-o facă, şuieră ea.

— Din câte am văzut, ai cunoscut numai oameni brutali, nu iubitori.

Spunând acestea, o aruncă în şa şi încălecă în spatele ei.

Elizabeth îşi duse mâna la frunte şi deschise încet ochii. Camera în care se afla era mare, întunecată şi nu mai era nimeni în ea.

Trecuseră multe ore de când ajunsese cu Miles la fortăreaţa clanului Macarran. Era un castel vechi, construit în stâncă, la marginea prăpastiei, ca un vultur uriaş care stătea să-şi ia zborul. O femeie la fel de bătrână ca şi castelul îi

dădu o băutură făcută din ierburi şi, când se întoarse cu spatele, Elizabeth o vărsă în tufişurile din spatele unei bănci.

Elizabeth cunoştea ierburile şi putea să ghicească ce conţinea băutura.

Femeia zbârcită, pe care Bronwyn o striga Morag, o privi pe Elizabeth cu neîncredere şi după câteva clipe Elizabeth se întinse în pat, simţind că i se face somn.

— Are nevoie de odihnă, spuse Bronwyn, deasupra ei. N-am văzut pe nimeni care să înnebunească aşa de repede ca ea, când Stephen a tras-o de sub pietrele care se prăbuşeau. Era ca şi cum demonii ar fi intrat dintr-odată în trupul ei.

Morag pufni cu dispreţ.

— Şi tu te-ai luptat cu Stephen mult şi bine când l-ai cunoscut.

— Nu era acelaşi lucru. Miles a reuşit s-o liniştească, dar după ce a scuturat-o multă vreme. Ştii că i-a rupt degetele de la picioare lui Sir Guy?

— Şi-am auzit că voi două v-aţi certat, îi replică Morag.

Bronwyn se îndreptă de spate.

— A îndrăznit să-l apere pe Roger Chatworth în faţa mea. După tot ce mi-a făcut.

— E fratele ei! ţipă Morag. Vrei să fie credincioasă şi totuşi vrei să gândească la fel ca

tine de prima oară. Bronwyn, nu toată lumea gândeşte ca tine. Se aplecă şi puse un pled albastru cu verde peste trupul liniştit al lui Elizabeth. Hai s-o lăsăm în pace. A venit un mesager de la fratele cel mai mare a lui Stephen.

— De ce nu mi-ai spus? o întrebă Bronwyn, furioasă că era tratată ca un copil şi mai furioasă pentru că merita să se poarte aşa cu ea.

Elizabeth stătea întinsă, nemişcată, după ce uşa se închise, ascultând să vadă dacă mai era altcineva în cameră. Uneori bărbaţii se prefăceau că pleacă, dar se ascundeau în colţurile cele mai întunecate. Când fu sigură că era singură, se întoarse şi deschise ochii, cu grijă. Într-adevăr, nu mai era nimeni.

Sări din pat şi se duse la fereastră. Se întunecase afară şi luna începea să lumineze zidurile de piatră cenuşie ale castelului, care păreau argintate. Acum era momentul să fugă, până nu prindeau de veste, până cei din clanul Macarran nu aflau că era prizonieră.

Privind pe fereastră, văzu patru oameni care treceau, înfăşuraţi în pleduri. Surâse şi se gândi la un plan de scăpare. Căută la repezeală prin cameră şi găsi un cufăr cu haine bărbăteşti. Îşi ridică fusta rochiei de mătase şi şi-o legă în jurul mijlocului, apoi îşi trase pe ea o cămaşă bărbătească largă şi şosete groase de lână. Îşi privi o clipă genunchii şi clipi când se gândi că

va apărea aşa dezbrăcată între oameni – aproape goală. Nu avea încălţări, aşa că trebui să se descurce cu pantofii ei moi, care o strângeau puţin din cauza şosetelor groase.

Se înveli într-un pled, îl puse ca pe o fustă scurtă şi capătul îl aruncă pe un umăr, îi luă ceva să-l aranjeze bine şi tot nu reuşi, dar îşi legă o centură în jurul mijlocului, pentru că era prea mare ca s-o închidă cu catarama.

Îşi ţinu respiraţia şi deschise încet uşa, rugându-se să nu fie nicio gardă afară. Avea noroc şi păşi printr-o deschizătură strâmtă în holul întunecat al castelului. Memorase drumul când Miles o condusese până în camera ei şi acum, oprindu-se să-şi ia lucrurile, asculta zgomotele castelului.

Departe, în stânga jos, se auzeau voci. Încet, de-a lungul zidului, se strecură pe scări până la ieşirea din faţă. Tocmai când trecea pe lângă camera unde erau strânşi cu toţii, auzi numele de Chatworth. Privea spre uşa care dădea afară, dar voia să ştie ce se vorbea. Ca o umbră se apropie, ca să asculte mai bine.

Vorbea Stephen:

— Să vă ia naiba pe amândoi, Miles! Era furios. Nici Gavin n-are mai multă minte. Voi doi îl ajutaţi pe Chatworth să obţină ce vrea. În curând ne va distruge familia.

Miles tăcea.

Bronwyn îşi puse mâna pe braţul lui Miles.

— Te rog, elibereaz-o. Lady Elizabeth se poate întoarce în Anglia cu o gardă bine înarmată şi când Gavin o să audă că i-ai dat drumul, îl va lăsa liber pe Roger Chatworth.

Miles tot nu spunea nimic.

— La dracu! ţipă Stephen. Răspunde!

Privirea lui Miles se oţeli.

— Nu-i dau drumul lui Elizabeth. Ce face Gavin cu Roger Chatworth e treaba lui. Elizabeth e a mea.

— Dacă n-ai fi fratele meu… începu Stephen.

— Dacă n-aş fi fost fratele tău, ce-aş fi făcut nu te-ar fi privit şi pe tine.

Miles era destul de calm, numai ochii îi arătau furia. Stephen îşi dădu braţele în lături, disperat.

— Vorbeşte tu cu el, îi spuse lui Bronwyn. Niciunul din fraţii mei nu are minte.

— Cândva ai luptat cu Roger Chatworth pentru ceva pe care îl credeai al tău. Acum Miles face acelaşi lucru şi tu te înfurii.

— Atunci era altceva, zise Stephen morocănos. Tu mi-ai fost dată de rege.

— Şi Elizabeth mi-a fost dăruită! interveni Miles cu pasiune. Bronwyn, sunt binevenit aici? Dacă nu, eu şi oamenii mei vom pleca, împreună cu lady Elizabeth.

— Ştii că eşti binevenit, spuse Bronwyn încet. Chatworth nu-i va ataca pe Macarran, decât

dacă este pregătit pentru un război. Se întoarse spre Stephen: Cât despre Gavin, care-l ţine prizonier pe Chatworth, mă bucur. Ai uitat ce i-a făcut Roger surorii tale, Mary? sau că m-a ţinut prizonieră o lună?

Elizabeth se strecură spre uşă, după ce auzi aceste cuvinte. Vor afla că nu era prizoniera supusă pe care o credeau.

Afară, venea ceaţă dinspre mare şi ea zâmbi, mulţumindu-i Domnului, în sinea ei, pentru ajutor. În primul rând, trebuia să-şi facă rost de un cal, pentru că nu putea să plece pe jos din Scoţia. Stând nemişcată, ascultă cu atenţie, ca să-şi dea seama unde sunt grajdurile.

Elizabeth se pricepea să fure cai; o mai făcuse de multe ori. Caii erau ca şi copiii. Trebuia să le vorbeşti încet, simplu, fără mişcări bruşte. Într-un capăt al grajdurilor, doi bărbaţi râdeau şi povesteau, cu voce joasă, despre femeile cu care se culcaseră.

Pe furiş, Elizabeth dezlegă un cal, cu tot cu căpăstru, din marginea grajdului. Luă o şa de lângă perete, dar aşteptă să ajungă afară şi după aceea îşi înşeuă calul. Mulţumi lui Dumnezeu că erau atâţia oameni care locuiau împreună pe câţiva acri de pământ şi făceau mult zgomot. O căruţă trecu scârţâind pe lângă ea; un om care ducea patru cai îi legă nu departe de grajduri şi doi cai începură să se mişte. Ca urmare, trei

bărbaţi începură să ţipe şi să plesnească din bici. Niciunul dintre oamenii care umblau pe acolo nu se uită măcar la cea care se strecurase ca o umbră, cu un pled pe cap.

Elizabeth încălecă şi urmă căruţa pe porţile deschise ale Larenston-ului şi, ca şi căruţaşul, îşi ridică mâna în semn de salut spre garda de deasupra. Gărzile trebuiau să-i oprească pe oameni să între; cei care ieşeau nu-i interesau.

La fortăreaţa Macarran nu se putea ajunge decât pe un drum foarte îngust. Inima lui Elizabeth bătea să-i spargă pieptul. Căruţa din faţa ei era neobişnuit de îngustă şi, chiar şi aşa, roţile ei ajungeau chiar pe marginea drumului – doar câţiva centimetri într-o parte sau alta şi omul, căruţa şi calul ar fi căzut în prăpastie.

Când ajunse la capătul drumului, respiră uşurată din mai multe motive – poteca înşelătoare se sfârşea şi, până acum, nu se dăduse alarma.

Căruţaşul privi peste umăr şi-i zâmbi.

— Întotdeauna mă bucur când ajung la capătul potecii ăsteia. Mergi pe aici?

În faţă se întindea drumul cel uşor, printre casele fermierilor, unde putea fi văzută şi urmărită. În dreapta era drumul pe stânci, pe care călăriseră ea şi Miles. Să călăreşti pe stânci noaptea…

— Nu, zise ea, îngroşându-şi vocea, spre

căruţaş.

Dacă ar fi călărit alături de el, omul ar fi vrut să-i vorbească. Ea arătă spre stânci, cu braţul acoperit de pled.

— Voi, tinerii! Omul chicoti. Ei bine, noroc, flăcăule! E lumină, dar ai grijă!

Cu asta dădu pinteni calului şi o luă înainte.

Elizabeth nu-şi pierdu timpul gândindu-se cât de frică îi era, ci îşi îndemnă calul spre golul întunecat din faţa ei. Drumul părea şi mai înfricoşător pe timp de noapte. Calul era nervos şi, după ce ezită o clipă, descălecă şi îşi luă iapa de frâu.

— Să-l ia naiba pe Miles Montgomery! murmură ea. De ce a trebuit să vină într-un loc sălbatic ca ăsta? Dacă voia să ţină pe cineva prizonier, trebuia să o facă în condiţii mai omeneşti.

Urletul unui lup, chiar deasupra capului ei, o făcu să se oprească. Pe stâncă se profilau trei lupi, cu capetele plecate, care o urmăreau. Calul tropăia şi Elizabeth îşi înfăşură frâul în jurul încheieturii. Dacă se mişca, lupii o urmau. Li se mai alăturase unul.

Lui Elizabeth i se părea că făcuse un drum lung, dar nici nu putea să vadă capătul drumului dintre stânci. Se sprijini o secundă de peretele de piatră şi încercă să-şi potolească bătăile inimii.

Lupii, care păreau să creadă că victima îşi recunoştea înfrângerea, urlară toţi odată. Calul se ridică în două picioare şi rupse frâul din jurul mâinii ei. Încercă să prindă iapa, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu, pe jumătate, de pe marginea stâncii. Iapa, eliberată, o luase la galop pe potecă.

Stătu nemişcată o clipă, încercând să-şi revină şi să găsească o cale de scăpare. Atârna primejdios deasupra prăpastiei, de marginea stâncii. Era cu un picior în gol şi se chinuia să se sprijine cu celălalt. Se agăţa cu disperare de stâncă, se lipea cu pieptul de ea. Îşi mişcă mâna stângă şi începură să se rostogolească pietrele de sub ea. Icni, înfricoşată, îşi mişcă piciorul drept şi căută un punct de sprijin, dar nu găsi niciunul. O altă piatră se prăbuşi şi ea îşi dădu seama că trebuie să acţioneze.

Adunându-şi toate puterile, încercă să se împingă în mâini, săltându-se spre stânga. Când genunchiul i se propti în stânca solidă, avea lacrimi de uşurare în ochi. Puţin câte puţin, reuşi să-şi ridice trupul învineţit, care o durea, deasupra marginii.

Se târî în genunchi spre peretele din piatră şi se ghemui la poalele lui, în siguranţă. Îi curgeau lacrimi pe obraji şi suspina. Sângele i se prelingea pe mâini şi genunchii zdreliţi o ardeau.

De deasupra auzi zgomotul unei lupte între

animale. Se trase de lângă stâncă şi văzu un animal atacându-i pe lupi.

— Câinele cel mare al lui Bronwyn, oftă ea şi închise ochii, rugându-se în tăcere.

Nu rămase acolo multă vreme. În curând i se va observa lipsa şi trebuia să aibă un avans faţă de duşmanii ei din familia Montgomery.

Când se ridică în picioare văzu că era rănită mai grav decât crezuse. Piciorul stâng era ţeapăn şi glezna o durea. Când îşi şterse lacrimile de pe obraji, mâna îi era plină de sânge. Cu palmele zdrelite, pipăia drumul; n-avea încredere în vederea ei pentru a se orienta, avea nevoie de stâncă tare, care să-i arate pe unde s-o ia. Când ajunse la capătul drumului, luna apusese, dar nu-i era teamă, spaţiul deschis din faţa ei i se părea primitor. Se înfăşură mai strâns în pled, nu ţinu seama că era slăbită şi începu să meargă.

Când văzu două luminiţe strălucind în noapte, pieptul i se ridică, icni şi căută în jur ceva cu care să se apere. Se uită ţintă în ochii animalului câteva secunde, iar acesta se mişcă. Aproape că o atingea, când ea îşi dădu seama că era câinele lui Bronwyn.

Câinele îşi ridică întrebător capul spre ea şi Elizabeth vru să ţipe, uşurată.

— Tu ai ucis lupii, nu-i aşa? spuse ea. Bun băiat. Eşti prietenos?

Întinse mâna uşor şi câinele o linse în palmă. Începu să-l mângâie pe capul lui mare şi el îi apucă mâna şi o înghionti spre drumul dintre stânci.

— Nu, băiete, şopti ea.

Dacă stătea pe jos, tăieturile şi vânătăile o dureau şi mai mult. Şi i se părea că nu dormise de zile întregi.

— Vreau să merg pe aici, nu să mă întorc la Bronwyn.

Câinele lătră tare când auzi numele stăpânei lui.

— Nu, zise ea hotărâtă.

Câinele o privi o clipă, ca şi cum s-ar fi gândit la cuvintele ei, apoi se întoarse spre pădurea din faţa lor.

— Bun băiat. Zâmbi. Poate că ştii drumul. Du-mă la un alt clan, care mă va înapoia fratelui meu pentru o recompensă.

Ea mergea în urma câinelui, dar se împiedică şi câinele se opri şi veni lângă ea şi ea se sprijini de el.

— Cum te cheamă, băiete? şopti ea obosită. George, Oliver, sau ai vreun nume scoţian de care n-am auzit niciodată?

Câinele mergea şi mai încet, o aştepta.

— Ce zici de Charlie? Chiar îmi place numele Charlie.

Spunând asta, se prăbuşi alături de el, leşinată

sau adormită.

Câinele o înghionti, o mirosi, îi linse faţa însângerată şi când văzu că nimic n-o face să se ridice, se aşează lângă ea şi adormi.

Soarele era demult deasupra capului, când Elizabeth se trezi şi se uită în sus la capul mare şi lăţos al animalului. Ochii lui o priveau întrebător; era preocupat de ea ca o fiinţă umană. Sub un ochi avea o tăietură urâtă, acoperită cu sânge închegat.

— Pe asta o ai de când te-ai luptat cu lupii?

Îi zâmbi câinelui, scărpinându-i urechile. Încercă să se ridice, dar nu o ţineau picioarele şi se sprijini de câine.

— Este bine că eşti, puternic, Charlie, zise ea, folosindu-se de el ca să stea dreaptă.

Când reuşi să se ridice, se privi şi gemu. Fusta îi era pe jumătate legată, iar cealaltă jumătate îi atârna până la glezne. Genunchiul stâng era zgâriat şi sângera încă, iar cel drept era zdrelit de tot. Hotărâtă, îşi acoperi braţele cu pledul; nu voia să vadă cât de mult se lovise. Când îşi atinse părul, îl simţi aspru din cauza sângelui uscat, aşa că îşi îndepărtă repede mâna.

— Poţi să găseşti nişte apă, Charlie? îl întrebă ea. Apă?

Câinele o luă de-a lungul stâncilor, dar se întoarse când Elizabeth îl urmă în pas de melc. Zgârieturile care abia se închiseseră începuseră

să sângereze din nou şi sângele i se prelingea pe corp.

Câinele o duse la un pârâu, unde se spălă cât putu mai bine. Voia să fie cât mai prezentabilă când îşi va întâlni eliberatorii.

Ea şi câinele merseră ore întregi, pe lângă pietre şi copaci rari. La un moment dat, auziseră cai şi Elizabeth se ascunse, instinctiv, trăgându-l pe câine lângă ea. N-avea cum să-l ţină pe câinele cel mare lângă ea, dacă acesta se hotăra s-o părăsească, dar, pentru moment, animalul părea mulţumit să stea cu ea.

Până la apusul soarelui, puterea pe care o mai avea o părăsise şi nu-i păsa că animalul începuse să latre la ceva pe care ea nu-l vedea.

— Fără îndoială că e Miles sau stăpâna ta, zise ea cu greutate şi alunecă la pământ, închizând ochii.

Când îi deschise din nou, văzu un bărbat necunoscut care stătea în faţa ei, cu picioarele depărtate şi cu mâinile în şolduri. Lumina palidă a soarelui făcea să-i strălucească părul cărunt şi arunca umbre pe trăsăturile sale aspre.

— Ei bine, Rab, spuse el grav, mângâind câinele, ce mi-ai adus de data asta?

— Nu mă atinge, şopti Elizabeth când bărbatul se aplecă asupra ei.

— Dacă ţie teamă că-ţi voi face vreun rău, linişteşte-te. Sunt Macgregor şi eşti pe domeniul

meu. De ce e câinele lui Bronwyn cu tine?

El aruncă o privire spre hainele ei englezeşti.

Elizabeth era obosită, slăbită, înfometată, dar nu era moartă. Felul în care omul acesta rostise numele lui Bronwyn arăta că erau prieteni. Lacrimi începură să-i curgă pe obraji. Nu va mai ajunge acasă. Niciun prieten de-al MacArran-ilor nu o va duce înapoi în Anglia şi pentru că Roger fusese capturat de un Montgomery, va începe un război.

— Nu mai plânge, domnişoară, zise Macgregor. În curând vei fi într-un loc sigur şi plăcut. Cineva va avea - grijă de rănile tale şi te va hrăni şi… Ce dracu!

Omul se apropiase şi mai mult şi Elizabeth îi trăsese pumnalul din teacă şi dădu să i-l înfigă în burtă. Slăbiciunea pe care o simţea o făcu să rateze.

Lachlan Macgregor se dădu la o parte, îi luă pumnalul şi o aruncă pe umăr, cu o mişcare rapidă.

— Nu-mi face şi alte probleme, domnişoară, îi comandă el, când ea începu să se zbată. În Scoţia, noi nu răsplătim bunătatea vrând să înjunghiem pe cineva.

O puse pe Elizabeth pe cal, în faţa lui, îl fluieră pe Rab, ca să-l urmeze, şi toţi trei porniră în goană spre castel.

CAPITOLUL 9

Elizabeth era singură într-o cameră mare, în castelul lui Macgregor; uşa de stejar era blocată. Camera era aproape goală, în afară de un pat imens, un cufăr şi trei scaune. Într-o parte se afla un cămin, erau şi lemne, dar focul nu încălzea pietrele reci.

Elizabeth se ghemui într-un scaun, cu pledul de la Bronwyn înfăşurat în jurul ei. Stătea cu genunchii strânşi la piept, deşi o dureau. Trecuseră câteva ore de când Macgregor o lăsase în cameră, fără să-i arunce nicio privire. Rab fugise când dăduse cu ochii de fortăreaţa Macgregor. Elizabeth era prea obosită ca să poată dormi, gândurile îi erau atât de învălmăşite, încât nu-i dădeau pace.

Când auzi o voce familiară, care era estompată de uşa grea de stejar, prima ei reacţie fu să se simtă uşurată. Dar îşi reveni repede. Miles Montgomery era duşmanul ei, la fel ca oricare altul.

Când Miles deschise uşa şi intră cu îndrăzneală în cameră, ea îl aştepta. Aruncă un pocal de argint şi aramă, de pe poliţa căminului, drept spre capul lui.

Miles îl prinse în mâna dreaptă şi continuă să vină spre ea.

Aruncă un scut mic de pe perete înspre el şi el

îl prinse în mâna stângă.

Zâmbind, triumfătoare, Elizabeth apucă un coif de pe poliţa căminului şi se pregăti să-l arunce. El nu mai avea mâini ca să-l prindă.

Dar Miles avu o reacţie mai rapidă, înainte ca ea să poată azvârli coiful, şi braţele lui o traseră mai aproape de el.

— Am fost foarte îngrijorat din cauza ta, şopti el, lipindu-şi obrazul de al ei. De ce ai fugit? Scoţia nu-i ca Anglia. E o ţară înşelătoare.

El n-o ţinea foarte strâns, ca să n-o facă să se zbată, dar, în loc de asta, ea aproape că-şi dorea s-o strângă mai tare. Aşa cum era, trebuia să stea nemişcată, altfel braţele lui puteau să se desprindă din jurul ei. Totuşi, la auzul vorbelor lui, se mişcă.

— Am fost atacată de lupi, era cât pe ce să cad în mare, un bărbat oarecare mă cară ca pe un sac de grâne şi tu. Îmi spui mie că e o ţară înşelătoare?

Miles îi mângâie tâmpla şi ea nu se retrase. Ochii lui aveau o lumină neobişnuită.

— Elizabeth, ţi-ai făcut-o cu mâna ta.

— Nu eu am cerut să fiu trimisă duşmanului meu şi nici să fiu adusă, ca prizonieră, în ţara asta ostilă, cât despre bărbatul ăla…

Miles o întrerupse.

— Macgregor a fost foarte înfuriat că ai îndreptat un cuţit spre el. Acum câteva luni, era

cât pe ce să moară, pentru că Bronwyn l-a rănit cu un cuţit.

— Dar par să fie prieteni.

Înainte de a mai spune ceva, uşa camerei se deschise şi intrară doi scoţieni voinici, ducând o albie de stejar. În spatele lor veneau o duzină de femei, cărând găleţi cu apă fierbinte. Ultima femeie avea o tavă cu trei căni şi două pocale.

— Pentru că ştiam că nu prea vrei să faci baie, mi-am permis să comand toate astea.

Miles îi zâmbi, Elizabeth nu răspunse, dar îşi ridică sfidătoare bărbia şi se întoarse spre căminul rece.

Când în cameră nu mai rămaseră decât ei doi, Miles puse o mână pe umărul ei.

— Vino şi spală-te cât e apa caldă, Elizabeth.

Se răsti la el:

— De ce crezi c-aş face pentru tine ce n-am făcut pentru alţi bărbaţi? Am fugit de tine la Larenston şi acum crezi c-o să-ţi cad în braţe pentru că ai apărut aici? Ce diferenţă este între a fi ţinută prizonieră de Macgregor sau de un Montgomery? Să fiu sinceră, îl prefer pe Macgregor.

Miles se încordă şi privirea i se întunecă.

— Cred că trebuie să lămurim nişte lucruri. Am fost mai mult decât răbdător cu tine. Am stat deoparte şi n-am spus nimic când l-ai rănit pe Sir Guy. Ţi l-am încredinţat pe fiul meu. Te-am lăsat

să pui pe jar întregul clan Macarran şi ai fost gata să-l răneşti pe

Macgregor. Pacea dintre cele două clanuri este prea recentă şi fragilă. Ai fi putut să distrugi ce a construit Stephen într-un an. Şi uită-te la tine, Elizabeth! Te-ai privit? Eşti plină de sânge uscat peste tot, e clar că eşti terminată de oboseală şi ai slăbit mult. Cred că este timpul să nu te mai las să faci ce vrei tu.

— Ce vreau...! se răsti ea. Nu vreau să fiu ţinută prizonieră. Mă înţelegi? Vreau să mă duc acasă la fraţii mei şi voi face tot ce-mi stă în puteri ca să ajung acolo.

— Acasă! zise Miles printre dinţi. Ai idee ce înseamnă acest cuvânt? Unde ai învăţat să rupi degetele de la picioare ale bărbaţilor? Dar să foloseşti un cuţit? Ce te-a făcut să crezi că toţi bărbaţii sunt răi? De ce nu suporţi atingerea nimănui?,

Elizabeth se uita la el înmărmurită.

— Edmund e mort, spuse ea, după un timp.

O să trăieşti întotdeauna cu capul în nori, Elizabeth, şopti el, cu ochii blânzi. Întotdeauna o să vezi numai ce vrei tu să vezi? suspină lung şi o luă de mână. Hai să te speli înainte să se răcească apa.

— Nu, spuse ea rar. Nu vreau să fac baie.

Ar fi trebuit să ştie că Miles era iute, dar, ca de obicei, întotdeauna o surprindea agerimea lui.

— M-am săturat de asta, Elizabeth, zise el, înainte de a-i lua pledul de pe ea. Am fost răbdător şi drăguţ, dar de acum încolo vei învăţa să fii ascultătoare şi să ai încredere. Nu-ţi voi face niciun rău, n-am făcut niciodată vreun rău unei femei, dar nu pot să stau şi să mă uit cum îţi faci rău singură.

Spunând asta, îi sfâşie partea din faţă a rochiei, dezvelindu-i sânii.

Elizabeth îşi pierdu răsuflarea, îşi încrucişă braţele în faţă şi sări înapoi.

Miles o prinse cu uşurinţă şi, din alte două mişcări bruşte, o dezgoli în întregime. Nu păru să dea atenţie trupului ei când o ridică şi o duse la albie şi o puse cu grijă în apă.

Fără nicio vorbă, luă o bucată de pânză, o săpuni şi începu să-i spele blând faţa.

— Dacă te zbaţi, o să-ţi între săpun în ochi, îi spuse el făcând-o să stea nemişcată.

Ea refuză să-i vorbească, în timp ce el îi spăla partea de sus a corpului şi fu bucuroasă că săpunul îi ascundea faţa roşie când mâinile lui alunecară uşor peste sânii ei pietroşi, obraznici.

— Cum te-ai rănit? întrebă el, ca să închege o conversaţie, în timp ce-i săpunea piciorul stâng, cu grijă să nu-i atingă zgârieturile şi tăieturile de pe genunchi.

Apa o făcea să se relaxeze şi n-avea niciun motiv să nu-i spună. Se lăsă pe spate în albie,

închise ochii şi-i povesti de noaptea pe care o petrecuse pe drumul dintre stânci. Când ajunse cu povestirea la jumătate, o cupă cu vin îi atinse mâna şi ea îl bău însetată. Imediat licoarea i se urcă la cap şi, ca-ntr-un vis, continuă să vorbească:

— Rab a stat cu mine, termină ea, bând din nou vin. Câinele a înţeles că nu voiam să mă duc la Bronwyn, dar m-a dus la un prieten de-al ei.

Vinul o linişti atât de mult, încât nu era supărată pe câine, pe Macgregor sau pe altcineva.

— Miles, zise ea într-o doară, neştiind ce plăcere îi făcea pentru că-i spunea pe numele de botez, de ce nu le loveşti pe femei? Nu cred c-am întâlnit vreun bărbat care să nu folosească forţa pentru a obţine ceva de la o femeie.

El îi spăla degetele de la picioare.

— Poate că folosesc o altfel de forţă.

Ăsta fu răspunsul lui şi pentru o vreme rămaseră tăcuţi. Elizabeth nu-şi dădea seama că el îi umplea tot timpul cupa cu vin şi băuse aproape o cană întreagă.

— De ce nu i-ai spus părerea ta, fratelui tău, azi-dimineaţă? Sau a fost ieri-dimineaţă?

Miles se opri o clipă din spălat şi ăsta fu singurul semn că a înţeles întrebarea. Ea nu-l mai întrebase ceva atât de personal până acum, ca şi cum ar fi interesat-o persoana lui.

— Fraţii mei mai mari sunt foarte încăpăţânaţi. Gavin nu ascultă părerea nimănui, ţine seama doar de a lui, iar Raine îşi închipuie că este un martir al cauzelor pierdute.

— Şi Stephen? îl întrebă ea, bând mai mult vin şi privindu-l printre gene.

Se simţea plăcut mângâiată de mâinile lui.

— Stephen îi păcăleşte pe alţii, făcându-i să creadă că el este gata să facă un compromis, dar, când ajunge la asta, o ţine pe-a lui. La în consideraţie doar părerea lui Bronwyn şi ea a trebuit să se lupte cu el şi încă se luptă, pentru orice. El glumeşte pe seama lucrurilor care pentru ea reprezintă probleme de viaţă şi de moarte.

Elizabeth reflectă o clipă.

— Şi tu eşti fratele lor mai mic. Fără îndoială că se vor gândi întotdeauna că trebuie să-ţi dea sfaturi, să aibă grijă de tine.

— Şi tu ai fost tratată la fel? şopti el.

Băutura, apa fierbinte o făcură să-şi dea drumul la gură.

— Roger crede că am un sfert de creier. Jumătate îmi lipseşte pentru că sunt femeie şi încă un sfert pentru că îşi aduce aminte de mine cum eram în scutece. Când i-am povestit câte ceva din ce-mi făcea Edmund, nu era sigur dacă trebuie să mă creadă sau nu. Sau poate că nu voia să vadă ce făcea propriul său frate, de ce

era în stare. La naiba! zise ea, ridicându-se pe jumătate din albie. Cu un gest violent, aruncă pocalul în cameră şi acesta se izbi de peretele de piatră. Sunt pe jumătate femeie. Ştii cum e să-i vezi pe fratele tău şi pe Bronwyn râzând şi iubindu-se? Ei se mângâie când cred că nu-i vede nimeni. De câte ori mă atinge un bărbat, eu…

Se întrerupse, îl privi cu ochii larg deschişi şi capul îi vâjâia din cauza vinului.

— Fă dragoste cu mine, Miles Montgomery, şopti ea răguşit. Fă-mă să nu-mi mai fie frică.

— Asta şi voiam, zise el blând, luând-o în braţe.

Stătea în picioare în albie şi gura lui Miles o atinse pe a ei şi ea răspunse la sărut – îl sărută cu toată pasiunea, cu toată furia pe care o simţea din cauză că fusese înşelată şi nu avea o reacţie normală faţă de dragoste. În timp ce alte femei învăţau să flirteze, fratele ei făcea pariuri, promitea virginitatea surorii lui celui care va câştiga şi Elizabeth învăţase cum să se folosească de un cuţit. Îşi păstrase preţioasa virginitate. Şi pentru ce? Pentru mănăstire? Pentru o viaţă în care ar fi devenit mai aspră şi s-ar fi simţit frustrată cu fiecare an care ar fi trecut, până când ar fi împietrit de tot, s-ar fi transformat într-o bătrână nefolositoare şi dispreţuită?

Miles se retrase uşor, controlându-i sărutul, împiedicând-o să se rănească, pentru că îşi

strivea buzele de dinţii lui. Mâinile lui îi mângâiau spatele ud, degetele lui îi dădeau fiori pe şira spinării.

Buzele lui o sărutară pe colţul gurii, vârful limbii lui o atinse pe a ei, apoi o sărută pe obraz, în timp ce mâinile lui îi atingeau pielea.

Elizabeth îşi dădu capul pe spate, în timp ce Miles o săruta pe gât şi pe umăr. Poate că ăsta era adevăratul motiv pentru care nu lăsase pe niciun bărbat s-o atingă. Poate ştiuse că, dacă nu va lupta ca un demon, se va preda în felul ăsta: fără ruşine, nesăbuită.

— Miles, şopti ea, Miles.

— Întotdeauna, murmură el, alintându-i urechea.

Cu o mişcare bruscă, o ridică din albie şi o duse în pat. Trupul ei era ud, părul îi atârna în şuviţe ude, dar Miles o înfăşură într-un prosop şi începu s-o şteargă. O ştergea cu putere şi ea simţea cum o cuprind valuri de căldură şi, oriunde o atingea el, ea ar fi vrut mai mult. Trebuia să recupereze o viaţă întreagă în care nu suportase să fie atinsă.

Dintr-odată Miles fu lângă ea, gol, cu pielea lui caldă, bronzată, tentantă.

— Sunt al tău, Elizabeth, aşa cum şi tu eşti a mea, şopti el şi-i luă mâna şi i-o puse pe pieptul lui.

— Atât de mult păr, chicoti ea, atât de mult.

Îşi îngropă degetele în cârlionţii negri şi trase. Ascultător, Miles veni mai aproape, îmbrăţişând-o cu tot trupul.

— Cum e? întrebă ea nerăbdătoare.

— Nu vei afla decât după multă vreme. Îi zâmbi. Când ne vom contopi, nu va mai exista fricã în ochii tăi.

— Ne vom contopi, şopti ea, în timp ce Miles începu s-o sărute din nou pe gât. O sărută îndelung, apoi buzele îi coborârã pe braţele ei, limba i se unduia uşor pe încheietura cotului. Era ciudat cum o treceau fiori din vârful degetelor unei mâini, de-a lungul sânilor, până la degetele celeilalte mâini.

Ea stătea întinsă, nemişcată, cu ochii închişi, cu braţele în lături şi îşi desfăcu picioarele când Miles o atinse. Mâinile lui mari,care puteau să ţină spada, să protejeze un copil, să stăpânească un cal nărăvaş, erau mângâietoare, o puneau pe jar.

Când mâna lui îi atinse gâtul şi apoi obrazul, îşi întoarse capul şi-i sărută palma, îşi puse amândouă mâinile pe mâna lui, şi începu să facă dragoste cu mâna aceea asprã şi delicată, muşcând-o uşor, gustându-i pielea, atingându-i cu limba firele de păr de pe dosul palmei.

Fu răsplătită de un sunet adânc din partea lui Miles şi inima îi bătea cu putere.

— Elizabeth, gemu el, Elizabeth. Cât am

aşteptat…

Elizabeth se hotărî că nu mai voia să aştepte. Instinctiv, încercă să se răsucească sub Miles, dar el n-o lăsă. În loc de asta, o sărută pe sâni şi Elizabeth fu cât pe-aici să cadă din pat.

El chicoti văzându-i reacţia şi râsul lui o furnica pe tot corpul. Dragoste şi râs, se gândi ea. Asta adusese Miles în viaţa ei.

Buzele lui pe sfârcurile ei o făcură să nu se mai gândească la nimic. El o ridică şi-i aşeză coapsele pe genunchii lui, ţinând-o de mijloc, o mângâia, o frământa şi începu să o legene uşor într-un ritm unduitor.

Ea prinse repede ritmul. Răsufla adânc şi-l ţinea mai strâns pe Miles, degetele ei se încordau pe muşchii lui. Trupul lui cald, tare, sculptural, care-l îmbrăţişa pe al ei! Numai de asta era conştientă în timp ce-şi mişca senzual tot corpul.

— Miles, şopti ea, cu mâinile în părul lui.

Îl trase spre ea, nu cu blândeţe, îi căută buzele şi îl sărută, cum nu visase niciodată că o va face.

Amândoi erau transpiraţi – o transpiraţie sărată şi fierbinte se prelingea pe trupurile lor.

Elizabeth îşi ridică genunchii, îşi puse picioarele în jurul şoldurilor lui şi el intră în ea.

Era pregătită şi nu simţi nicio durere, dar tremură o clipă, reacţionând puternic. Miles nu se mişcă, tremura şi el uşor, până când Elizabeth

începu să se legene în ritmul pe care-l învăţase de la el.

Făcură dragoste încet. Numai după câteva clipe, Elizabeth se pierdu într-o mare de plăcere pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Miles se mişca mai repede şi ea îşi strânse picioarele în jurul lui şi se abandonă simţurilor. Brusc trupul îi zvâcni şi picioarele îi tremurau violent.

— Sstt! o linişti Miles, ridicându-se şi mângâindu-i tâmplele. Sstt, îngerul meu. Eşti în siguranţă acum.

Se retrase şi o luă în braţe.

— Îngerul meu care mi-a fost promis, şopti el. Îngerul meu de ploaie şi de fulger.

Elizabeth nu-i înţelegea cuvintele, dar, pentru prima dată în viaţa ei, se simţi în siguranţă. Adormi imediat, ţinându-l atât de strâns în braţe, încât abia putea să respire.

Când Elizabeth se trezi, se întinse, simţind fiecare muşchi al corpului ei tresărind când îşi atinse genunchii juliţi. Deschise ochii şi primul lucru pe care-l văzu fu o masă lungă, pe care se afla mâncare aburindă. Era sigură că nu fusese niciodată mai înfometată. Înşfăcă pledul de la Bronwyn de pe podea, se înfăşură repede în el şi se duse la masă.

Avea gura plină de somon în sos de vin, când uşa se deschise şi intră Miles. Elizabeth îngheţă, ducându-şi mâna la gură când îşi aminti de

noaptea trecută. Miles o privea dezgustător de provocator şi ea se înfurie. Înainte de a-şi pune ordine în gânduri, el începu să se dezbrace de hainele scoţiene pe care le purta.

Ce drept are, se gândi Elizabeth, înecându-se cu somonul, pe când încerca să spună ceva. Dar el avea dreptul. După cum se purtase noaptea trecută, el avea dreptul să creadă ce era mai rău despre ea. Şi, totuşi, i-ar fi plăcut să-i şteargă expresia aia de pe faţă.

Elizabeth nu se gândi ce face, dar lângă ea erau două platouri cu tarte moi, calde, bine coapte, umplute cu fructe de vară. Surâzând privindu-l pe Miles drept în ochi, îşi strecură mâna sub o tartă şi, zâmbind, o aruncă spre el.

El nu se aştepta să i se trimită cadouri şi plăcinta i se lovi de omoplat, împroşcându-i obrazul, prelingându-i-se pe piept în jos, într-un amestec cald de cireşe şi suc de fructe.

Elizabeth ştia că, orice s-ar fi întâmplat, merita să vadă figura pe care o făcuse Miles. Era complet şocat, era profund şocat. Elizabeth mai aruncă două plăcinte spre el; una îi lovi coapsa goală, iar cealaltă lovi scaunul din spatele lui.

Miles o privea ciudat, îşi dezbrăcă şi restul de haine şi se îndreptă spre ea.

Pledul pe care-l purta căzu şi Elizabeth, cu ochii mari, începu să arunce într-una tarte, cu amândouă mâinile. Nu era sigură, dar i se păru

că Miles o privea ca un criminal gata s-o ucidă.

Dar el venea spre ea, ferindu-se doar când o tartă zbura spre faţa lui. Trupul lui era acoperit cu un amestec de pere, cireşe, mere, curmale, prune, care se prelingea pe corpul lui musculos, într-o abundenţă de culori şi arome, se gândi Elizabeth, fără nicio legătură.

Când ajunse la masă o ţintui cu privirea şi ea nu îndrăzni să se mişte. El sări peste masă, ca să ajungă lângă ea şi Elizabeth se uită la el, ţinându-şi respiraţia. Dar când îşi ridică privirea, o cireaşă, rotundă şi zemoasă, îi alunecă pe frunte, pe nas şi rămase atârnată o clipă înainte să cadă pe podea. Elizabeth chicoti.

Încet, tandru, Miles o luă în braţe,

— Ah, Elizabeth, spuse el, eşti o adevărată încântare.

Buzele lui se apropiară de ale ei şi ea închise ochii amintindu-şi foarte bine senzaţiile din noaptea trecută. El o lăsă pe spate, în braţele lui, şi Elizabeth se lăsă în voia lui. El avea putere asupra ei. Boar dacă o atingea şi începea să tremure.

Dar nu buzele lui o atinseră. În loc de asta, primi în plină faţă o plăcintă cu piersici, zemoasă, dulce. Piersicile îi intrară în urechi şi deschise ochii. Cu răsuflarea întretăiată, se uită la chipul diavolesc al lui Miles.

Înainte ca ea să poată protesta, cu un zâmbet

viclean, el o ridică şi o aşează pe masă, drept în mijlocul celui de-al doilea platou cu tarte. Sucul de fructe i se scurgea pe picioare şi o stropi şi pe spate. Mâinile îi erau acoperite de sirop, piersici îi căzeau de pe bărbie, părul i se lipise de corp.

Vizibil dezgustată, îşi ridică mâinile, frecându-le una de alta, văzu că nu are niciun rost şi, gândindu-se mai bine, mâncă două felii de măr de pe dosul mâinii.

— Puţin prea dulce, spuse ea serios, privindu-l pe Miles, poate c-ar trebui să ne plângem bucătarului.

Miles gol, în faţa ei, îi arătă că lui nu-i stătea mân tea la bucătar. Elizabeth avea ochii mari şi se uita la el puţin dispreţuitoare. Era greu, dacă nu insuportabil să-ţi ţii firea când stăteai într-o băltoacă de fructe storcite. Îşi întinse braţele spre iubitul ei şi el veni spre ea.

Când Elizabeth îl sărută pe gât, dădu peste o cireaşă şi se înecă cu ea şi începu râsul. Miles îi mânca piersici de pe frunte, iar Elizabeth ciugulea prune de pe umărul lui.

Miles o înşfăcă, se rostogoli pe spate cu un zăngănit de vase, printre mâncarea răsturnată şi o trase deasupra, pe bărbăţia lui vânjoasă. Nu mai râdeau, erau serioşi şi făcură dragoste cu pasiune, schimbând de două ori poziţia, sfârşind cu Miles dedesubt.

Elizabeth stătea deasupra lui, obosită, slăbită,

gândindu-se că ar muri dacă s-ar ridica.

Dar Miles, cu un mormăit, se ridică cu tot cu ea şi luă din spate un vas de pământ, care avusese în el un sos oarecare, şi-l aruncă de perete.

Elizabeth se ridică şi începu să-şi scarpine coapsa.

— Nu pot să-ţi spun cum arăţi, zise ea zâmbind, luând un ou fiert din părul lui. Gălbenuşul cleios i se scurgea pe cap.

— Nici tu nu eşti mai prezentabilă.

Gemând de durere, îşi scoase o furculiţă de sub fund.

— Ce-o să creadă Macgregor despre toate astea? îl întrebă ea, dându-se jos de pe el. Se aşeză lângă el, cu picioarele încrucişate şi privi în jur.

Pereţii, podeaua, mobila erau acoperite cu tarte zdrobite şi pe masă era un adevărat dezastru; toate erau răsturnate, se scurgeau, zemuiau – în afară de câteva vase din capătul celălalt al mesei. Elizabeth se târî în genunchi spre mâncarea neatinsă, ţipă scurt când Miles îi dădu o palmă la fund, dar se întoarse cu un castron cu pui gătit cu migdale şi cu o pâine albă, mică.

Miles, care stătea întins pe spate pe masă, se ridică într-un cot.

— Tot îţi mai e foame? o întrebă el.

— Sunt lihnită.

Ea apucă o lingură de sub glezna lui şi începu să mănânce, dar când Miles îşi îndreptă spre ea ochii rugători, privind-o cu disperare, îi dădu şi lui să mănânce.

— Să nu te obişnuieşti, îi comandă ea, îndesându-i mâncarea în gură.

Miles îi surâdea şi-i săruta din când în când degetele.

Puţin câte puţin, mai găsiră ceva mâncare neatinsă pe masă. Elizabeth se întinse într-o parte. Miles o ţinea de gleznă şi de încheietura mâinii şi recuperă o potârniche rumenită. Miles refuză să mănânce şi Elizabeth îl „forţă", desfăcând carnea de pe oase pentru el.

— Nu eşti de niciun folos, zise ea, scărpinându-se. Mâncarea de pe trupul ei începuse să se usuce şi o mânca!

— Ai nevoie... murmură Miles, sărutând-o pe braţ în sus, de...

— Nu vreau să mai aud vreo sugestie de-a ta, Montgomery. Noaptea trecută m-ai îmbătat şi te-ai repezit la mine într-o albie şi acum... asta!

N-avea cuvinte să descrie dezastrul din jurul lor.

— La naiba! înjură ea, scărpinându-se pe coapse cu amândouă mâinile. Nu e nimic normal la tine?

— Nimic, o asigură el, dându-se leneş jos de pe masă şi începând să se îmbrace. Nu departe de

aici e un lac, ce-ai zice să înotăm?

— Habar n-am să înot.

O luă de talie şi o ridică de pe masă.

— Te învăţ eu, îi zise el atât de lasciv, încât Elizabeth râse şi-l împinse în lături.

— Pe sub apă? zise ea şi, în timp ce Miles părea că reflectează profund, fugi de lângă el, alunecă pe un ficat de cod, dar se prinse de marginea mesei. În timp record îşi trase pe ea o fustă în carouri, o cămaşă roşie, şi-şi puse un pled pe umeri. Fusta fusese atinsă de o plăcintă cu brânză.

— Arăt la fel de rău ca şi tine? întrebă ea, în timp ce el îşi scotea bucăţi de mâncare din păr.

— Mai rău. Dar n-o să ne vadă nimeni.

Spunând asta, se îndreptă spre o tapiserie de pe peretele opus, o dădu la o parte şi se ivi o scară construită în zidul de piatră. O luă de mână şi o conduse în coridorul întunecat şi rece.

CAPITOLUL 10

Două ore mai târziu se spălaseră şi Miles o usca pe Elizabeth cu un pled.

— Sunt foarte folositoare, nu-i aşa? murmură ea, înfăşurând ţesătura ecosez în jurul trupului ei rece. Vara scoţiană nu-ţi îngăduie să stai gol.

— Scoţienii au multe lucruri atât practice, cât şi plăcute – dacă le-ai da o şansă să ţi le arate…

Ea se opri şi nu-şi mai şterse părul.

— De ce îţi pasă dacă îmi plac sau nu scoţienii? înţeleg că m-ai vrut în patul tău, dar nu înţeleg de ce te interesează „bunăstarea” mea.

— Elizabeth, dacă te-aş fi vrut numai în patul meu, aş fi putut să te am încă din prima zi când mi-ai fost adusă.

— Şi ţi-aş fi tăiat cu toporul o parte din tine, îi replică ea.

După un moment de surprindere, Miles începu să râdă.

— Tu şi toporul ăla! O, Elizabeth, erai încântătoare, cu piciorul descoperit şi învăluită în părul tău lung. Erai…

— Nu trebuie să râzi atâta, zise ea înţepată. N-a fost prea distractiv pentru mine. Şi tot mai pot să scap de tine.

El deveni serios. O trase pe pământ, lângă el.

— Nu vreau să mai petrec şi alte nopţi ca aia. Rab lipsea şi am găsit lupi morţi pe stânci şi iapa pe care călăreai s-a întors şchiopătând. Chiar mă temeam că ai căzut de pe stânci.

Ea îl împinse, pentru că o ţinea atât de strâns, că nu putea să respire. Îl privi şi se încruntă. Întotdeauna crezuse că-l va urî pe cel care o va dezvirgina, dar ce simţea pentru Miles era departe de a fi ură. Între ei era acum un sentiment de intimitate, împărtăşeau ceva, ca şi cum ar fi fost în acest loc dintotdeauna şi aşa vor

fi şi de acum încolo.

— Mereu e aşa? şopti ea, uitându-se la copacii de deasupra lor.

Miles răspunse după o vreme.

— Nu, şopti el, atât de încet, că se putea confunda cu vântul.

Ea ştia că el înţelesese ce-a vrut să zică. Poate că o minţea, poate că mâine va fi din nou duşmanul ei, dar acum nu era.

— N-au fost niciodată zile ca astea, când trăia fratele meu, începu ea şi când începu, nu se mai opri. Deşi se luptase cu Miles de câte ori avusese ocazia, acum ştia că, de fapt, nu fusese primejdie – nu ca primejdia în care trăise până atunci. În ultimele săptămâni văzuse politeţe; văzuse dragoste între Bronwyn şi Stephen, între Miles şi fiul său – şi dragostea care cerea foarte puţin în schimb era ceva nou pentru ea.

În loc să-i spună o poveste îngrozitoare despre toate ororile pe care le înfăptuise Edmund, îi povesti despre felul în care s-au legat unul de altul ea şi fraţii săi... Roger nu era prea mare când au murit părinţii lor şi a trebuit să se supună fratelui ticălos. Făcuse tot ce putuse ca să-şi salveze fraţii mai mici, dar, în acelaşi timp, voia să-şi trăiască şi propria lui viaţă. De câte ori Roger nu se îngrijea de ea, Elizabeth era chemată de la mănăstire şi folosită în jocurile scârboase ale lui Edmund. Roger se simţea

vinovat şi avea remuşcări din cauza scăpării lui şi îşi reînnoia jurămintele de a-i proteja pe Brian şi pe Elizabeth, dar întotdeauna perfidia lui Edmund reuşea să dea peste cap bunele intenţii ale lui Roger.

— Nu ne-a avut decât pe noi, spuse Elizabeth. Roger are douăzeci şi şapte de ani, dar n-a fost niciodată îndrăgostit, n-a avut niciodată vreme să lenevească într-o după-amiază de vară. Era bătrân de la doisprezece ani.

— Şi tu? o întrebă Miles. Nu crezi că meritai puţin timp ca să râzi?

— Să râd. Surâse şi se cuibări lângă el. Nu cred că îmi aduc aminte să fi râs, în toată viaţa mea, până când un anume tânăr, s-a rostogolit de pe up deal cu mine.

— Kit e un copil încântător, spuse Miles cu mândrie.

— Ha, Kit! Era cineva mai mare, care, chiar şi când se rostogolea, îşi proteja spada lui minunată.

— Ai observat, nu-i aşa? zise el încet, dându-i o şuviţă de păr după ureche.

Tăcură o clipă; Elizabeth îl privea mirată.

— Nu eşti un răpitor, spuse ea în cele din urmă. Te-am văzut alături de bărbaţi şi alături de femei şi poate n-ai alte calităţi, dar eşti drăguţ cu femeile. De ce nu îmi dai drumul? Pentru că aşa cum spui tu, am atâtea… probleme?

Rostise înţepată ultimele cuvinte.

El se gândea la întrebarea ei şi nu răspunse imediat.

— Toată viaţa mi-a plăcut să stau în preajma femeilor. Nimic nu-mi place mai mult decât să stau cu o femeie frumoasă în braţe. Fraţii mei cred că asta mă face mai puţin bărbat, dar nu ştiu dacă mă pot schimba. Cât despre tine, Elizabeth, am văzut la tine ceva ce nu am mai întâlnit până acum – furia şi ura unui bărbat. Cumnata mea, Judith, ar putea probabil să administreze întreaga Anglie, totuşi are nevoie de puterea şi de dragostea fratelui meu. Bronwyn iubeşte oamenii şi ar putea face pe oricine să o asculte, dar nu are încredere în ea şi are nevoie de încrederea încăpăţânată a lui Stephen în el însuşi, pentru a se sprijini pe ea.

Se opri.

— Dar ţu, Elizabeth, eşti altfel. Tu ai putea să trăieşti singură, probabil, şi nici n-ai şti că mai există altcineva în afară de asta.

— Atunci de ce… începu ea. De ce ţii pe cineva ca mine prizonieră? Desigur că o femeie blândă, docilă ar fi pe placul tău mai mult decât mine.

El zâmbi la tonul ei care aducea a insultă.

— Pentru pasiune, Elizabeth. Cred că eşti fără îndoială cea mai pasională femeie de pe pământ. Urăşti violent şi sunt sigur că vei iubi la fel de violent.

Ea încercă să se ridice, dar el o ţinu la pământ apropiindu-şi faţa de a ei.

— Vei iubi doar o dată în viaţă, spuse el. Va dura multă vreme până ce îţi vei dărui dragostea, dar, după aceea, nicio putere de pe pământ – sau din iad – nu va distruge acea dragoste.

Ea stătea nemişcată sub el, privindu-l fix în ochii care o ardeau.

— Vreau să fiu eu bărbatul acela, spuse el încet. Vreau mai mult decât trupul tău, Elizabeth Chatworth. Vreau dragostea ta, mintea ta, sufletul tău.

Când se aplecă să o sărute, ea întoarse capul.

— Nu vrei mult, nu-i aşa, Montgomery? Ai mai mult decât am dat oricui altcuiva şi nu cred că mai am ceva de dat. Sufletul meu aparţine lui Dumnezeu, mintea mea îmi aparţine şi dragostea o păstrez pentru familia mea.

El se rostogoli într-o parte şi începu să se îmbrace.

— M-ai întrebat de ce te ţin prizonieră şi eu ţi-am răspuns. Acum o să ne întoarcem la Macgregor şi vei face cunoştinţă cu oamenii lui. Macgregor e furios că l-ai ameninţat cu cuţitul şi tu îţi vei cere scuze.

Nu-i plăcu atitudinea lui.

— E un prieten de-al clanului Macarran care este înrudit cu duşmanii mei, cei din familia

Montgomery!

Zâmbi dulce: Aşa că am dreptul să încerc să mă apăr.

— E adevărat, fu el de acord, dându-i hainele, dar dacă Macgregor nu se va calma, asta ar putea să însemne un război între clanuri.

Ea începu să se îmbrace supărată.

— Nu-mi place, murmură ea. Nu voi intra într-o cameră plină cu bărbaţi străini, fără nicio armă.

— Elizabeth, zise Miles răbdător, nu poţi să porţi un topor la fiecare adunare de bărbaţi în care intri. Şi apoi, aceşti scoţieni au şi ei nişte femei frumoase. Poate că nu vor fi vrăjiţi de farmecele tale, încât să se dedea la gesturi nebuneşti iscate de dorinţă.

— N-am vrut să spun asta! se răsti ea, întorcându-se cu spatele la el. Chiar trebuie să râzi…?

— Nu râd de tine, dar trebuie să vezi ce e normal şi ce nu. Voi fi acolo ca să te apăr.

— Şi cine mă va apăra de tine?

La asta, ochii lui străluciră aprins şi mâna lui îi alunecă pe sân.

— Vei fi mulţumită să afli că nimeni nu te va apăra de mine.

Ea se retrase şi termină să se îmbrace.

Ce plănuise Miles era, pentru Elizabeth, o adevărată tortură. El o apucă cu putere de cot, până când o duru, şi o obligă să dea mâna cu

peste o sută de oameni Macgregor. Când termină, se prăbuşi într-un scaun de lângă perete şi bău, cu mâini tremurătoare, vinul pe care i-l dădu Miles. Când o felicită, ca şi cum ar fi fost un câine care reuşise un truc, ea mârâi la el şi el îi sărută degetele şi râse.

— O să devină mai uşor, o încurajă el.

Într-adevăr, îi veni mai uşor, dar numai după câteva săptămâni. Miles n-o slăbea nicio clipă. N-o lăsa să meargă în spatele bărbaţilor şi, când ea se întorcea să-i cerceteze pe cei din spate, el o oprea. Au mers la vânătoare şi Elizabeth fu separată de Miles. Trei MacGregor o găsiră, se purtară politicos cu ea, dar când ajunse la Miles, era terorizată şi asta se citea în ochii ei. Imediat, el o luă pe cal, în faţa lui, o ţinu în braţe şi o mângâie şi când asta nu fu de ajuns, făcu dragoste cu ea sub un fag.

Miles o prevenise împotriva unuia din oamenii lui Macgregor: Davy Macarran, fratele lui Bronwyn. Miles nu putea să-l sufere deloc pe băiat, care era, de fapt, mai/mare decât el. Miles îi spusese, cu dispreţ, că Davy încercase să-şi ucidă propria soră.

— Cu toată aroganţa fraţilor mei, zise Miles, şi-ar da şi viaţa pentru mine, cum mi-aş da-o şi eu pentru ei. Nu suport bărbaţii care sunt împotriva familiei lor.

— Aşa cum îmi ceri mie să fiu? replică ea. Îmi

ceri să-mi trădez fraţii şi să fiu a ta cu trup şi suflet.

Văzu furie în ochii lui Miles, înainte ca el s-o lase singură în camera pe care o împărţeau.

Elizabeth se îndreptă spre fereastră şi privi la oamenii din curte. Era ciudat să ştie că, dacă voia, putea să se plimbe prin curte, fără să fie atacată. Nu se simţea îmboldită să pună la încercare acest lucru, dar era plăcut să se gândească la asta.

Macgregor trecu prin curte şi ea zâmbi când văzu statura lui semeaţă. Vanitatea lui suferise de pe urma lui Bronwyn, apoi de pe urma lui Elizabeth şi când Miles o împinsese înaintea lui, Macgregor nici nu se uitase la ea. Nu i se mai întâmplase aşa ceva niciodată şi, înainte de a-şi da seama ce face, se surprinsese încercând să-l înduplece să stea de vorbă cu ea. După câteva minute îl juca pe degete. Lui îi plăceau femeile frumoase şi el era destul de în vârstă, încât începea să se întrebe dacă femeile frumoase îl plăceau pe el. Elizabeth îi spulberase curând îndoielile.

Mai târziu, Miles o privise dezgustat.

— Te-ai schimbat repede: dintr-un iepure fricos într-o ispititoare.

— Crezi că sunt ispititoare? îl tachină ea. Lachlan Macgregor e văduv. Poate…

Nu apucă să termine, pentru că Miles o sărută

atât de puternic, încât aproape îi învineţi buzele. Cu degetele pe buza de jos, îi privi spatele lat în timp ce se îndepărta de ea, şi zâmbi. Începea să-şi dea seama că avea putere asupra lui Miles, dar încă nu ştia cât de mare.

Acum, în timp ce se uita pe fereastră, bărbaţii care purtau însemnul clanului Macgregor se purtau cu nonşalanţă, dar Elizabeth văzu că erau gata să ducă mâna la spadă. Miles ieşi din castelul de piatră şi vorbi cu oamenii din clanul Macarran.

Elizabeth îi urmări o clipă, apoi se întoarse, oftând, şi începu să strângă lucrurile lui Miles. Ştia că vor pleca, cu siguranţă.

Miles deschise uşa, se opri un moment, văzu ce face şi o ajută.

— Fratele meu, Gavin, a sosit la Larenston.

— Cu Roger?

Ea se opri, ţinând în mână o pelerină de catifea.

— Nu, fratele tău a scăpat.

Se întoarse spre el.

— Nu e rănit? E întreg?

Miles o privi cu ochii mari.

— Din câte ştiu, e întreg. Îi luă mâinile într-ale lui. Elizabeth…

Ea se retrase.

— Poate c-ai fi vrut ca una din frumoasele servitoare ale lui Macgregor să-ţi împacheteze

lucrurile tale fine.

Spunând asta, se repezi pe scările din spatele tapiţeriei.

Deşi încercă să se abţină, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Se strecură în întuneric şi se împiedică, abia reuşi să nu cadă şi se aşeză pe scara de piatră, în timp ce câţiva şobolani chiţăiau, protestând că fuseseră deranjaţi.

Stând acolo, plângând, ca şi cum viaţa ei s-ar fi sfârşit, ştia că n-avea de ce să plângă. Fratele ei nu mai era prizonier, aşa cum era ea; şi nu era rănit. Şi acum venise Gavin Montgomery ca să-l oblige pe fratele său mai mic să-i dea drumul.

Mâine pe vremea asta va fi, probabil, în drum spre casă. Nu va mai trebui să dea mâna cu bărbaţi străini. Nu va mai fi o prizonieră, va fi liberă să se ducă acasă la familia ei.

Un zgomot de pe scările de deasupra ei o făcu să se întoarcă şi, deşi nu-l vedea, ştia că Miles era acolo. Instinctiv întinse braţele spre el.

Miles o îmbrăţişă atât de strâns, de credea că o va rupe în două, dar ea se agăţă şi mai strâns de el. Erau ca doi copii care se ascund de părinţi, cărora le e frică de ce va fi mâine şi care vor să trăiască clipa.

Nu vedeau nimic în jurul lor, nici praful, nici murdăria, nici ochişorii care priveau furioşi din întuneric cum se dezbrăcau unul pe altul, cu buzele lipite, nelăsându-se din braţe. Violenţa cu

care se contopiră era ceva nou pentru Elizabeth, pentru că Miles fusese întotdeauna blând cu ea, «dar când unghiile ei îi intrară în spate, el reacţionă. Simţi treptele reci intrându-i în spate, în timp ce Miles îi ridică şoldurile şi o pătrunse cu o pasiune sălbatică, oarbă, dar nu cu mai multă intensitate decât îl primi ea. Se sprijini cu călcâiele în scări şi îşi împinse în sus trupul ei tânăr şi puternic, cu toată forţa.

Fulgerul care-i străbătu îi lăsă pe amândoi fără putere, tremurând, agăţându-se unul de altul, de parcă dacă s-ar fi despărţit, ar fi murit.

Miles îşi reveni primul.

— Trebuie să mergem, şopti el, obosit. Ne aşteaptă jos.

— Da, spuse ea. Te cheamă fratele cel mare.

Chiar şi în întuneric, simţi că o privea.

— Să nu-ţi fie teamă de Gavin, Elizabeth.

— În ziua în care o Chatworth se va teme de un Montgomery… începu ea, dar Miles o sărută şi o făcu să tacă.

— Asta îmi place mie la tine! Şi acum, dacă te poţi ţine să nu mă îmbrăţişezi, o să călărim spre Larenston.

— Ticălosule!

Dădu să-l lovească, dar el urcă în grabă scările înainte ca ea să-l poată atinge şi când Elizabeth încercă să se mişte, gemu din cauza celor o sută de vânătăi. Ţâşni din spatele tapiţeriei care

atârna ca o uşă, ţinându-şi mâna la spate. Chicotitul dispreţuitor al lui Miles o făcu să stea dreaptă, deşi o durea tot corpul.

— Dacă femeile n-ar trebui să fie întotdeauna dedesubt… replică ea, apoi se opri când îl văzu pe Macgregor, sprijinindu-se de un cufăr.

— Voiam să spun că sper că va plăcut la noi, lady Elizabeth.

Ochii bărbatului luceau atât de vesel, încât Elizabeth se făcu că împachetează, ignorându-l voit, dar tocmai de aceea nu-l auzi venind în spatele ei. Când îi puse mâna pe umăr, făcu ochii mari, dar Miles o prinse de braţ, atenţionând-o din priviri.

— Ne-am bucurat că aţi fost printre noi, Elizabeth, zise Macgregor şi-i desprinse broşa simplă pe care o purta la umăr, înlocuind-o cu una rotundă, de argint, care avea blazonul lui.

— Mulţumesc, spuse ea încet şi, spre uimirea tuturor, îl sărută pe Macgregor pe obraz.

Miles o strânse şi mai tare de braţ şi se uită la ea cu atâta plăcere, încât radia.

— Dulce domnişoară, vino şi altă dată să mă vezi.

— Voi veni, zise ea şi-i zâmbi sincer, pentru că ştia că-şi va respecta cuvântul.

Coborâră toţi trei în curte şi se îndreptară spre caii care-i aşteptau. Elizabeth îi privi pe toţi oamenii lui Macgregor cu curiozitate, pentru că

sigur o să-i lipsească. Mirându-se şi ea de ce face, dădu mâna cu unii din ei. Miles stătea aproape de ea şi ea era conştientă de prezenţa lui şi îi era recunoscătoare, dar frica de a-i atinge pe bărbaţi şi de a se lăsa atinsă de ei era numai atât – fricǎ, nu teroare.

Se bucură când ajunse la capătul şirului şi putu să încalece. În spatele ei erau oamenii lui Bronwyn, nişte străini, şi îi venea să plângă din cauza nedreptăţii, trebuia să plece dintr-un loc în care tocmai începuse să aibă încredere.

Miles se aplecă spre ea şi-i luă mâna.

— Adu-ţi aminte că sunt lângă tine, spuse el.

Ea dădu din cap, îşi îndemnă calul şi plecară,

Şi cât vei mai fi lângă mine? ar fi vrut ea să întrebe. Ştia destul de multe despre Gavin Montgomery. Era un om lacom, înşelător; când o părăsise pe Alice Chatworth, aceasta aproape înnebunise. Cu toată bravada lui Miles, el avea doar douăzeci de ani şi Gavin avea autoritate asupra fratelui său mai mic. O să o ia Gavin şi o să o folosească în jocurile lui împotriva familiei Chatworth? Miles credea că Roger a ucis-o pe Mary Montgomery. Gavin se va folosi de ea ca să se răzbune pe familia Chatworth?

— Elizabeth, zise Miles, ce plănuieşti?

Ea nu se obosi să-i răspundă, dar intră cu capul sus în Larenston.

Miles o ajută să descalece.

— Fără îndoială că fratele meu e înăuntru, gata să pună mâna pe mine, spuse Miles cu ochii sclipitori.

— Cum poţi să râzi de asta?

— Singurul fel în care poţi să te înţelegi cu fratele meu e să râzi, zise el serios. Vin mai târziu la tine.

— Nu! ţipă ea. Vin cu tine să-l întâlnesc pe fratele tău.

Miles îşi ridică privirea şi o studie.

— Cred că vrei să mă aperi de fratele meu.

— Eşti un om blând şi…

La asta, Miles râse atât de tare, că sperie caii. O sărută apăsat pe obraz.

— Eşti un copil dulce, îmi eşti dragă. Dacă vrei vino şi apără-mă, dar o să am grijă de degetul lui Gavin de la picioare.

Gavin, Stephen şi Sir Guy îi aşteptau în solarul de sus. Gavin era tot atât de înalt ca Miles, dar faţa lui avea trăsături sculpturale, ca de şoim, şi pe chipul lui se putea citi o furie neostenită.

— Unde e Elizabeth Chatworth? zise Gavin printre dinţi. Nu aşteptă un răspuns. Trimite-o la fratele ei. Guy, ocupă-te de ea.

— Rămâne, spuse Miles calm, nedându-şi osteneala să se uite la fraţii săi. Stai jos, Elizabeth.

Ea se supuse, aşezându-se într-un scaun care o făcea să pară mai scundă.

După ce-i aruncă o privire mânioasă, Gavin se întoarse spre Miles, care-şi turna un pahar de vin.

— Dracu' să te ia, Miles! urlă Gavin. Intri aici ca şi cum n-ai fi fost pe punctul de a porni un război între familii şi o aduci pe această… această…

— Doamnă, spuse Miles şi ochii i se închiseră la culoare.

— Chiar dacă a fost o doamnă, pot să jur că acum nu mai e, după ce a petrecut câteva săptămâni cu tine.

Ochii lui Miles erau negri. Duse mâna la spadă, dar Sir Guy îi opri.

— Gavin, îl atenţionă Stephen, n-ai dreptul să-l insulţi. Spune ce ai de spus.

Gavin se apropie de Miles.

— Ştii cât ne-a costat mica ta escapadă? Raine nu se poate arăta la faţă, ci trebuie să se ascundă în pădure şi eu am petrecut luna trecută în compania ticălosului de Chatworth – şi toate astea ca tu să poţi să te furişezi şi să faci glume nenorocite.

Elizabeth aştepta ca Miles să spună că nu era vina lui că Raine era proscris, dar Miles tăcu, privindu-şi ţintă fratele mai mare, cu ochii întunecaţi.

Un muşchi tresărea puternic pe chipul lui Gavin.

— Mi-o vei da mie şi eu i-o voi înapoia fratelui ei. Sper că până acum ţi-ai venit în fire şi o laşi să plece. Sunt sigur că i-ai luat virginitatea şi asta mă va costa mult, dar...

— Te va costa pe tine sau o va costa pe Judith? întrebă Miles calm, întorcându-se cu spatele spre fratele său.

În încăpere se lăsă tăcerea şi chiar şi Elizabeth îşi ţinu răsuflarea.

— Încetaţi amândoi, interveni Stephen. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Gavin, calmează-te! Ştii cum e Miles când îi insulţi femeia cu care e în această clipă. Şi tu, Miles, mergi prea departe. Miles, Gavin l-a ţinut pe Chatworth, ca să-ţi dea timp s-o eliberezi pe Lady Elizabeth şi îţi dai seama că a fost... dezamăgit când Chatworth a scăpat şi tu o aveai încă pe Elizabeth. Trebuie să o trimiţi înapoi cu Gavin şi totul va fi bine.

Elizabeth îşi ţinu răsuflarea, privindu-l pe Miles din spate şi, după o clipă, simţi că Gavin o urmăreşte. Atunci se hotărî că nu-l place. Îi întoarse privirea arogantă. Privi în lături şi-l văzu pe Miles care-i observa.

— Nu-i dau drumul, spuse Miles încet.

— Nu! urlă Gavin. Familia nu înseamnă nimic pentru tine? Mai degrabă rişti numele nostru, numele de generaţii întregi ale familiei Montgomery, doar ca să te întinzi cu o femeie?

Gavin nu se aştepta la pumnul care-l izbi în faţă, dar dură doar câteva clipe până-şi reveni şi se repezi la Miles.

CAPITOLUL 11

Stephen şi Sir Guy îşi. Folosiră toată puterea ca să-i despartă.

Gavin se linişti primul. Dădu la o parte mâna lui Stephen, se îndreptă spre fereastră şi, când se uită înapoi, îşi recăpătase calmul.

— Spune-i lui lady Elizabeth să plece, zise el încet.

Sir Guy îi dădu drumul lui Miles şi el îi făcu semn lui Elizabeth. Ea vru să se împotrivească, dar ştia că nu e momentul. Miles nu o va da fratelui lui, de asta era sigură.

Când rămaseră singuri, Gavin se trânti pe un scaun.

— De la frate la frate, zise el dur. Lui Chatworth i-ar plăcea la nebunie să afle ce ne-a făcut. Stephen, toarnă-mi nişte vin.

Când luă cupa continuă:

— Regele Henry a poruncit ca lupta dintre familiile Montgomery şi Chatworth să înceteze. Am pledat că familia noastră nu are nicio vină. Raine l-a atacat pe Chatworth pentru ce i-a făcut lui Mary şi ştiu că nu tu ai răpit-o pe Elizabeth.

Gavin bău din vin cu sete. Era obişnuit cu

aceste conversaţii cu fratele său, în care vorbea numai el. Era mai greu să scoţi cuvintele de la Miles decât să-i scoţi dinţii.

— Ţi-a povestit Elizabeth de tânără cântăreaţă cu care era, când Pagnell a înfăşurat-o în covor? Ar trebui s-o întrebi, pentru că acea cântăreaţă s-a măritat de curând cu Raine.

Miles făcu ochii mari.

— Ah! în sfârşit primesc un răspuns de la fratele meu!

— Gavin, interveni Stephen, ce rol are soţia lui Raine în toată întâmplarea?

Gavin făcu un semn cu mâna.

— Pagnell o urmărea, nu ştiu din ce motiv, a închis-o într-un turn şi Elizabeth Chatworth a încercat s-o salveze. Chatworth a fost prinsă şi a fost dăruită, în glumă, ticălosului nostru frate. Pentru Dumnezeu, de ce nu i-ai dat-o înapoi lui Chatworth îndată ce-ai aflat cine e?

— Aşa cum ne-a dat-o şi el înapoi pe sora noastră? întrebă repede Miles. De când eşti atât de pacifist?

— De când mi-am văzut familia dezbinată de ura asta. Nu crezi că regele va avea ceva de spus în privinţa asta? L-a proscris pe Raine şi Chatworth a fost şi el pedepsit. Ce va face când va auzi că tu ţii prizonieră o Chatworth?

— Miles, zise Stephen, Gavin e îngrijorat pentru tine. Ştiu că ai început să ţii la fată, dar e

în joc mai mult decât îţi închipui.

— Elizabeth merită mai mult decât să fie trimisă înapoi la diavolul de Chatworth, spuse Miles.

La asta Gavin gemu şi închise o clipă ochii.

— Ai stat prea mult în preajma lui Raine. Orice-ai crede despre Chatworth, indiferent ce-a făcut, a făcut-o crezând că are dreptate. Am petrecut mai multe săptămâni cu el şi…

— Se ştie prea bine că tu ai luat partea familiei Chatworth, zise Miles, direct, referindu-se la legătura de lungă durată a lui Gavin cu Alice Chatworth. Nu-i dau drumul şi nimeni nu mă va face să-i dau drumul. Femeia e a mea. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, aş vrea s-o văd pe Bronwyn.

Deşi era sigură că o vor lăsa să stea cu Miles, Elizabeth se plimba nervoasă prin cameră. Se învinovăţea pentru că voia să rămână în Scoţia, voia să rămână într-un loc unde putea să înveţe să nu se teamă. Roger, se gândi ea, dragul de Roger, furiosul, protectorul Roger era undeva în Anglia, căutând-o înnebunit că n-o găseşte şi ea spera din toată inima că el nu va reuşi să afle unde e.

— Încă puţin, şopti ea. Dacă aş mai sta o lună, aş fi pregătită. Şi aş avea amintiri care să-mi ajungă pentru o viaţă.

Era atât de absorbită de gânduri, că nu auzi

uşa deschizându-se în spatele ei şi, când auzi paşii uşori, se întoarse brusc, gata de luptă.

— Ţi-a plăcut de Macgregor? se bâlbâi Kit, neştiind ce să creadă despre furia de pe chipul ei.

Imediat Elizabeth se schimbă la faţă. Îngenunche, îşi desfăcu braţele şi-l strânse la piept cu putere.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Kit, şopti ea.

Când se linişti, îi dădu drumul.

— Am stat într-o cameră mare cu o scară secretă ce pornea după o tapiţerie şi eu cu tatăl tău ne-am bătut cu plăcinte şi am înotat într-un lac rece.

— Bronwyn mi-a dat un poney, îi spuse Kit, şi unchiul Stephen m-a luat să călăresc cu el şi… ce fel de plăcinte? Se aplecă şi şopti tare: L-ai înfuriat pe papa?

— Nu. Îi zâmbi. Nici când l-am nimerit în faţă cu o tartă cu cireşe. Vino să stai lângă mine, o să-ţi povestesc cum m-a salvat de lupi câinele lui Bronwyn.

Mai târziu, Miles îi găsi dormind împreună, fericiţi. Miles stătu lângă ei multă vreme, privindu-i în tăcere. Când auzi sunetele de copite în curte, ştia că e Gavin care pleacă; se aplecă şi o sărută pe Elizabeth pe frunte.

— O să-ţi dăruiesc mai mulţi copii, Elizabeth, murmură el, mângâind obrazul lui Kit. O să vezi.

— Nu voi face asta nici în ruptul capului! îi zise Elizabeth lui Miles, cu o faţă posomorită. Era cât pe aici să mor făcând ce-ai vrut tu, dar nu voi rămâne singură aici, în timp ce tu străbaţi ţara ca să te distrezi.

— Elizabeth, spuse Miles răbdător, mă duc la vânătoare şi nu vei fi singură aici. Toţi cei din clanul Macarran…

— Macarran! ţipă ea. Toţi bărbaţii ăia lângă mine pentru trei zile? Nu, nu stau aici. Merg cu tine la vânătoare.

— Ştii că mi-ar plăcea să te iau, dar cred că trebuie să rămâi. Va veni o vreme când nu voi mai fi cu tine şi trebuie să înveţi…

El se opri când ea se întoarse cu spatele.

— N-am nevoie de tine sau de alt bărbat, Montgomery, zise ea semeaţă.

Miles o atinse, dar ea se scutură.

— Elizabeth, am trecut prin prea multe împreună că să lăsăm asta să ne despartă. Cred c-ar trebui să rămâi aici cu Kit şi cu restul oamenilor şi să încerci să-ţi stăpâneşti frica. Dacă nu eşti sigură că poţi, spune-mi şi vei merge cu mine. Sunt jos.

Elizabeth nu se uită la el când ieşi din cameră. Trecuseră aproape două luni de când venise Gavin şi în acest timp Elizabeth aflase ce e fericirea. Ea şi Miles şi Kit petrecuseră zile lungi, încântătoare împreună, jucându-se în zăpada

care tocmai căzuse, râzând. Şi de Crăciun văzuse pentru prima oară aşa ceva – o familie strânsă laolaltă.

Bronwyn o învăţase multe lucruri, nu ţinându-i predici, ci prin exemplul personal. Elizabeth călărise cu ea de mai multe ori şi vizitaseră nişte fermieri. De câteva ori intrase în panică şi odată, când Elizabeth a scos cuţitul la un bărbat care o urma prea aproape, Bronwyn intervenise şi o calmase pe Elizabeth. După asta, între ele n-a mai fost niciun fel de duşmănie. Bronwyn părea s-o fi adoptat ca pe o soră mai mică şi n-o mai privea ca pe o posibilă inamică. Când Bronwyn începu să-i comande lui Elizabeth, cum le comanda tuturor, Miles şi Stephen se relaxară. De trei ori îi spusese Elizabeth lui Bronwyn că ar fi putut să cadă de pe stânci în noaptea aceea, dar Bronwyn râsese din toată inima.

Se părea că şi Rab o adoptase pe Elizabeth şi destul de des refuza să se supună vreuneia dintre ele, tulind-o în pădure. Când Stephen spusese că câinele era un laş, amândouă se întoarseră spre el.

Zi după zi, Miles şi Elizabeth se apropiau şi mai mult. Uneori, când îl privea pe Miles cum se antrena, cu bustul gol, lucind de sudoare, simţea că-i tremură genunchii. Întotdeauna Miles ştia că e acolo şi privirile înfocate pe care i le arunca o făceau să se înfioare. Odată lancea lui Stephen

trecu chiar pe lângă capul lui, pentru că Miles era atent la privirile pline de patimă ale lui Elizabeth.

Stephen fusese atât de furios, încât începuse să se înece.

— Încă un centimetru şi puteam să te omor, răcni Stephen mânios.

Bronwyn şi Elizabeth, Rab şi Sir Guy interveniră în această ceartă. Stephen, cu trupul roşu de furie, îi ceru lui Miles ca Elizabeth să plece de pe terenul de antrenament. Miles, netulburat de agitaţia fratelui lui, se învoise imediat. Şi ce după-amiază memorabilă fusese! în ciuda calmului afişat a lui Miles, mânia neobişnuită a fratelui lui îl supărase şi se agăţă de Elizabeth, se năpusti la ea. Făcură dragoste în pat, pe un scaun (braţul scaunului era cât pe-aici să-i frângă spatele) şi sprijiniţi de un zid. Din nefericire, Miles o izbi pe Elizabeth de o tapiţerie şi ea o înşfăcă. Ţesătura grea, prăfuită, căzu peste ei, trântindu-i la pământ

— Dar continuară să facă dragoste până ce începură să tuşească. Lipiţi, se târâră de sub tapiserie şi continuară pe podeaua de piatră, rece. Când apărură în seara aceea la cină, roşii şi obosiţi, tot clanul Macarran izbucni într-un hohot de râs. Stephen tot mai era supărat şi-i spuse doar ca Elizabeth să nu mai calce pe terenul de antrenament.

Două luni întregi şi o săptămână, petrecute împreună, aproape cinci luni de când fusese „capturată", se gândi ea.

Dar acum ştia că timpul zboară.

Gavin îi trimisese un mesager lui Miles. Roger Chatworth şi Pagnell se duseseră împreună la rege şi Roger îi spusese lui Henry că Raine Montgomery încerca să adune o armată împotriva regelui şi că Miles o ţine prizonieră pe Elizabeth.

Regele declarase că dacă Miles nu-i dă drumul lui Elizabeth, va fi considerat trădător şi toate pământurile îi vor fi confiscate. Cât despre Raine, regele a ameninţat să dea foc pădurii.

Gavin se certase cu Miles, ca s-o elibereze pe Elizabeth. Miles nu mai vorbi zile întregi, dar uneori se uita la ea cu disperare şi Elizabeth începu să-şi dea seama că zilele împreună le erau numărate. Miles o îndemna să-şi petreacă timpul cu oamenii lui MacArran, ca şi cum ar fi vrut s-o pregătească pentru viitor – un viitor fără el.

Elizabeth era sfâşiată în două. Voia să înveţe cum să-şi stăpânească frica de bărbaţi, dar în acelaşi timp voia să-şi petreacă fiecare clipă cu Kit şi cu Miles.

— La naiba! murmură ea, singură în cameră. Cum ajunsese de la independenţă la o dependenţă vădită?

Gavin venise din nou în Scoţia, dar de data asta furia lui făcuse să pară că aceea de data trecută fusese o joacă şi pentru prima oară Elizabeth se simţi vinovată pentru că dorea să stea în casa liniştită a clanului Macarran. Când Miles venise în camera lor, îl rugase să-i dea voie să plece cu Gavin. Voia să-i spună că salva atât familia lui cât şi pe a ei, dar Miles n-o lăsă. Furia lui Stephen şi a lui Gavin, luate la un loc, nu se comparau cu cea a lui Miles. Înjură în trei limbi, aruncă cu lucruri, sfărâmă în mâini un scaun, izbi cu toporul într-o masă. A fost nevoie de Sir Guy şi de Tam ca să-l potolească.

Se pare că Gavin şi Stephen îl mai văzuseră pe fratele lor mai mic reacţionând aşa. Chiar şi Gavin renunţă şi plecă după ce Miles îi răspunse în felul ăsta. Şi Elizabeth rămase vlăguită, privindu-l pe Miles, care era ca drogat, şi plângând. Roger şi Miles îşi spunea ea mereu, Roger şi Miles. Avea un cămin şi doi fraţi şi unul din ei o căuta pretutindeni în insule, şi totuşi ea stătea şi plângea din cauza duşmanului ei, un om care o protejase, în acelaşi timp, care avusese răbdare cu ea şi fusese blând cu ea şi-i arătase şi partea bună a vieţii.

Miles deschise cu greu ochii.

— Te-am speriat? întrebase el răguşit.

Ea nu fu în stare decât să dea din cap.

— Şi eu m-am speriat. Nu mi se întâmplă prea

des. Îi luă mâna şi i-o puse pe obrazul lui, de parcă ar fi fost o jucărie a unui copil. Nu mă părăsi din nou, Elizabeth. Tu mi-ai fost dăruită, eşti a mea.

Repetând acest refren, căzuse într-un somn adânc.

Asta se întâmplase cu patru zile în urmă, doar cu patru zile în urmă, şi acum se pregătea s-o lase singură trei zile, în timp ce el şi cu Stephen se duceau la vânătoare de mistreţi. Poate că Miles nu simţea spaima ei. Poate că era foarte sigur de el şi îşi închipuia că o va ţine mereu lângă el. Dar Roger era în drum spre Scoţia şi când va ajunge cu armata lui, ea ce va face? Va sta deoparte şi va privi cum clanul Macarran se războieşte cu fratele ei? Se va uita la o luptă corp la corp între Roger şi Miles? îl va ţine pe Kit în braţe şi-l va privi cum moare sau îşi va petrece noaptea cu Miles trădându-şi fratele?

— Elizabeth? îi întrerupse Bronwyn şirul gândurilor, stând în uşă. Miles spune că nu mergi la vânătoare.

— Nu, zise ea cu amărăciune. Trebuie să stau aici şi să fiu înconjurată de bărbaţi.' Bărbaţi în spatele meu, bărbaţi lângă mine, bărbaţi care să-mi urmărească fiecare mişcare.

Bronwyn tăcu o clipă, privind-o pe femeia cea blondă.

— Eşti îngrijorată pentru Miles sau pentru

fratele tău?

— Pentru amândoi, răspunse ea sinceră. Tu nu ţi-ai făcut griji când ai adus un soţ englez în mijlocul scoţienilor tăi? Te-ai întrebat dacă poţi să ai încredere în el?

Se citea veselia în ochii lui Bronwyn.

— Mi-a trecut prin cap. Stephen voia doar să recunosc că-l iubesc. Dar eu eram sigură că dragostea înseamnă mai mult decât un sentiment nedefinit.

— Şi aşa e?

— Da, spuse Bronwyn. Cred că unele femei iubesc un bărbat, în ciuda firii lui, dar eu trebuia să mă asigur că Stephen era omul de care avea nevoie clanul meu, la fel ca şi mine.

— Dar dacă l-ai fi iubit, l-ai fi iubit mult, dar clanul tău l-ar fi urât? Dacă a rămâne cu Stephen ar fi însemnat să te înstrăinezi de clanul tău?

— Aş fi ales clanul, răspunse Bronwyn cu subînţeles. Aş fi renunţat la multe lucruri, chiar şi la viaţa mea, ca să opresc un război care s-ar fi pornit în familia mea.

— Şi asta crezi c-ar trebui să fac şi eu! se răsti ea. Crezi c-ar trebui să mă întorc la fratele meu. Acum, când Miles e plecat, ar fi cel mai potrivit moment. Dacă mi-ai da câţiva oameni de-ai tăi, aş putea… Se opri şi se uită ţintă la Bronwyn.

În cele din urmă Bronwyn îi răspunse:

— Îl respect pe fratele soţului meu. Nu te voi

ajuta să fugi.

Elizabeth o luă în braţe.

— Şi ce să fac? Ai văzut cum a reacţionat Miles când i-am spus c-ar trebui să mă întorc la Roger. Să încerc din nou să scap? O, Doamne! Se retrase. Şi tu eşti duşmanul meu.

— Nu! Bronwyn zâmbi. Nu-ţi sunt duşman şi niciun Montgomery nu ţi-e duşman. Toţi am ajuns să te iubim. Kit te-ar urma până la capătul lumii. Dar va veni vremea când va trebui să alegi. Până când nu va bate ceasul, nimeni nu te poate ajuta. Acum vino jos şi ia-ţi rămas bun de la Miles înainte să se apuce să-mi distrugă mobila. Şi aşa avem puţină. Şi, apropo, cum a ajuns tapiseria aia pe podea?

Faţa roşie a lui Elizabeth o făcu pe Bronwyn să izbucnească în râs, în timp ce coborau scările.

— Elizabeth!

Miles râdea şi o trase într-un colţ întunecos unde o sărută cu pasiune.

— Plec doar pentru trei zile. Îţi va fi chiar atât de dor de mine?

— Ăsta ar fi cel mai mic rău. Dacă te întorci şi jumătate de duzină de bărbaţi au degetele de la picioare rupte, va fi vina ta.

El o mângâie pe obraz.

— După experienţa lui Sir Guy, nu cred că s-ar supăra.

— Ce vrei să spui?

— Bronwyn l-a pus pe uriaşul ăla urât să aibă grijă de doi care flirtau şi acum sunt nedespărţiţi. El îi aduce ei apă şi fără îndoială că, dacă ar şti să ţină în mână un ac, el i-ar broda şi gulerul de la cămaşă.

Elizabeth îl înghionti, pentru că el purta sub pledul scoţian o cămaşă pe care ea o brodase pentru el.

— Micuţa mea prizonieră, poartă-te frumos sau te trimit acasă.

Ochii ei se oţeliră când auzi acest lucru, dar Miles râse şi-i mângâie obrazul.

— Simţămintele ţi se citesc în ochi. Acum mai sărută-mă o dată şi o să mă întorc repede.

După câteva minute ea rămase cu braţele goale şi avea inima grea. Ştia că avea să se întâmple ceva. Prima reacţie fu să se ascundă în camera ei, şi să stea acolo trei zile, dar ştia că Miles avea dreptate. Acum era momentul să-şi învingă o parte din frică

Până la amiază pregăti o expediţie pe cont propriu. Ea şi cu Kit vor călări cu zece din oamenii lui Macarran, inclusiv cu Tam prin nişte ruine de care-i vorbise Bronwyn. Kit ar putea să le exploreze şi ea ar putea să-şi învingă teama.

Când ajunseră la ruine, inima ei bătea foarte tare, dar îi zâmbi lui Tam, când acesta o ajută să descalece. Când auzi un bărbat în spatele ei, nu se întoarse imediat, ci încercă să se poarte

firesc. Dădu ochii cu Jarl şi fu răsplătită cu un zâmbet mândru din partea tânărului şi Elizabeth râse uşor.

— Toată lumea ştie despre mine? îl întrebă ea pe Tam.

— Clanul meu vă respectă foarte mult, pentru că vă puteţi strecura prin pădure ca orice scoţiană şi nouă ne plac oamenii care sunt luptători.

— Luptători! Dar eu m-am predat duşmanilor mei.

— Nu, domnişoară. Tam râse. V-aţi venit în fire şi aţi văzut ce oameni de treabă suntem noi, scoţienii, şi, în mai mică măsură, familia Montgomery.

Elizabeth râse şi ea şi toţi bărbaţii din jur făcură la fel.

Mai târziu, Elizabeth stătea pe o piatră dintr-un castel vechi, în ruină, şi privea la bărbaţii din jurul ei; îşi dădu seama că de fapt nu-i era teama de ei şi asta îi făcea bine. Îi datora mult lui Miles Montgomery.

Pentru că era concentrată să privească în jur şi poate că simţurile i se tociseră în ultimele luni, nu auzi la început fluieratul care venea dintre copacii din spatele ei. Când îi pătrunse în creierul amorţit, tresări din tot corpul. Se uită, mai întâi, să vadă dacă vreun Macarran auzise sunetul.

Kit se juca cu tânărul Alex şi făcea mult zgomot, în timp ce ceilalţi se distrau privindu-i.

Încet, ca şi cum nu s-ar fi îndreptat într-o anumită direcţie, Elizabeth se ridică de pe bolovan şi dispăru printre copaci, ca un fum. Când ajunse în pădure, rămase nemişcată, aşteptând, şi îşi aminti de zilele copilăriei.

Brian avusese întotdeauna nevoie de ocrotire. Era mai mare decât Elizabeth, dar părea mai mic şi nu fusese în stare să se apere ca ea. Dacă o ataca un bărbat, ea nu ezita să-l ameninţe cu cuţitul, dar Brian nu putea să facă asta. De fiecare dată Elizabeth îl scăpa pe Brian dintr-o încurcătură provocată de oamenii pe care Edmund îi aducea acasă. Edmund se tăvălea de râs, urlând insulte la adresa slăbănogului de frate al său, în timp ce Roger şi Elizabeth îl linişteau pe micul Brian, care era infirm.

Brian se ascundea mai mereu, fără să mănânce şi fără să bea, încât îi stabiliseră un semnal. Roger şi Elizabeth erau singurii care cunoşteau fluieratul ascuţit şi veneau întotdeauna când îi chema Brian.

Acum, Elizabeth stătea nemişcată, aşteptându-l pe Brian să apară. Era singur sau era cu Roger?

Tânărul care păşi în luminiş era un străin pentru Elizabeth şi pentru o clipă îl privi cu gura căscată. Brian avusese trăsături delicate, dar acum erau aspre, semăna cu un spectru

îngrozitor.

— Brian? şopti ea.

El făcu un semn de salut.

— Arăţi bine. Îţi prieşte captivitatea?

Elizabeth rămase fără cuvinte. Nu-l mai auzise pe fratele ei spunând aşa ceva nimănui, darmite ei.

— E… şi Roger cu tine?

Trăsăturile lui Brian se înăspriră şi mai mult.

— Nu rosti numele ăsta netrebnic în faţa mea.

— Ce? se miră ea, apropiindu-se de el. Despre ce vorbeşti?

Pentru o clipă, ochii lui se îmblânziră şi-şi ridică mâna s-o mângâie pe tâmplă, dar o lăsă în jos înainte de-a o atinge.

— S-au întâmplat multe de când nu ne-am văzut.

— Spune-mi, şopti ea.

Brian se îndepărtă.

— Roger a răpit-o pe Mary Montgomery.

— Am auzit asta, dar nu-mi pot închipui că Roger…

Brian se întoarse spre ea, cu ochii ca doi cărbuni încinşi.

— Crezi că nu seamănă deloc cu Edmund? Crezi că vreunul din noi a scăpat de răul de care era posedat fratele nostru mai mare?

— Dar Roger… începu ea.

— Nu mai rosti acest nume în faţa mea. Am

iubit-o pe Mary atât de mult, încât nu voi mai putea iubi vreodată. Era bună şi blândă şi nu făcea rău nimănui, dar el, fratele tău, a violat-o şi ea s-a aruncat de la fereastră, terorizată.

— Nu, spuse Elizabeth calmă. Nu pot să cred. Roger e bun. El nu face rău oamenilor. Nu el a dorit acest război dintre familia Montgomery şi familia Chatworth. El a luat-o pe Alice la el, când propria ei familie a alungat-o. Şi el…

— El l-a atacat pe Stephen Montgomery pe la spate. A minţit-o pe Bronwyn Macarran şi a ţinut-o o vreme prizonieră. Când a murit Mary, eu am scăpat-o pe Bronwyn şi i-am dus-o pe Mary lui Gavin. Ţi-am povestit cât de furios a fost Miles Montgomery când şi-a văzut sora? L-a ţinut zile întregi.

— Nu, şopti Elizabeth, imaginându-şi mânia lui Miles şi suferinţa lui. Nu mi-au spus prea multe despre acest război.

După primele zile, părea că ea şi Miles stabiliseră o înţelegere reciprocă să nu vorbească despre problemele dintre familiile lor.

— Brian, zise ea blând, arăţi obosit şi flămând. Vino cu mine la Larenston să te odihneşti. Bronwyn va…

— Nu voi avea odihnă atâta timp cât fratele meu e în viaţă.

Elizabeth îl privea cu ochii mari.

— Brian, nu se poate să vrei într-adevăr acest

lucru. O să ne întâlnim cu Roger şi o să stăm să discutăm despre asta.

— Nu înţelegi, nu-i aşa? Vreau să-l ucid pe Roger Chatworth.

— Brian! Nu poţi uita într-o clipă o viaţă întreagă de fapte bune! îţi aduci aminte cum Roger ne-a apărat întotdeauna? îţi aminteşti cum a alergat să te salveze, riscându-şi viaţa, în ziua în care Edmund te-a urmărit şi ţi-a zdrobit piciorul?

Chipul lui Brian nu se îmblânzea.

— Am iubit-o pe Mary şi Roger a ucis-o. Într-o zi o să înţelegi ce înseamnă asta.

— Pot să iubesc o sută de oameni, dar asta nu mă va împiedica să-l iubesc pe Roger, care a făcut atâtea pentru mine. Chiar şi acum mă caută.

Brian o privi întrebător:

— Te-ai strecurat destul de uşor pe lângă gărzi. Dacă nu eşti păzită sever, de ce nu fugi la Roger?

Elizabeth se îndepărtă, dar el o prinse de braţ.

— Bărbaţii Montgomery sunt atât de încântători? Care din ei? Cel însurat sau băiatul?

— Miles nu e nici pe departe un băiat! pufni ea. Uneori vârsta te poate înşela.

Se opri când văzu expresia lui Brian.

— Uiţi că eu am fost pe domeniul familiei Montgomery? Deci pe Miles ai ajuns să-l iubeşti. Bună alegere. E la fel de pasionat ca şi tine.

— Ce simt pentru un Montgomery nu schimbă ceea ce simt pentru Roger.

— Da? Ce te împiedică să te duci la el? Nu poate fi prea greu să scapi de aceşti scoţieni. Ani de zile l-ai păcălit pe Edmund.

Ea tăcu o secundă.

— Nu e numai Miles. Aici am cunoscut o linişte pe care n-am mai întâlnit-o până acum. Nu-mi pune nimeni cuţitul la gât. La Larenston nu se aud ţipete. Pot să merg pe un coridor şi nu trebuie să mă ascund.

— Am văzut şi eu odată asta, şopti Brian, dar Roger a ucis această sclipire şi acum vreau să-l ucid şi eu pe el.

— Brian! Trebuie să te odihneşti şi să te gândeşti la ce spui.

El nu o luă în seamă.

— Ştii unde e Raine Montgomery?

— Nu, zise ea, uluită. E undeva în pădure. Am întâlnit o cântăreaţă care fusese cu el.

— Nu ştii unde aş putea s-o găsesc?

— De ce te interesează unde e Raine? Ţi-a făcut ceva?

— Vreau să-l rog să mă înveţe să lupt.

— Să lupţi cu Roger? icni ea, apoi zâmbi. Brian, Roger nu va lupta niciodată cu tine şi uită-te la tine. Nu eşti nici pe jumătate cât el şi parcă ai mai slăbit. Stai aici şi odihneşte-te câteva zile şi vom…

— Nu mă dădăci, Elizabeth. Ştiu ce fac. Raine Montgomery e puternic şi ştie să antreneze pe cineva. El mă va învăţa ce vreau să ştiu.

— Şi te aştepţi să te ajut? întrebă ea furioasă. Chiar crezi că ţi-aş spune unde e acest Montgomery, dacă aş şti? Nu te voi sprijini în nebunia ta.

— Elizabeth, zise el blând, am venit să-mi iau rămas bun. Am aşteptat în pădure săptămâni întregi, am aşteptat să te văd, dar erai întotdeauna bine păzită. Acum, că te-am văzut, pot pleca. Voi lupta cu Roger şi unul din noi va muri.

— Brian, te rog, mai gândeşte-te!

Ca şi cum ar fi fost un bătrân, o sărută pe frunte.

— Rămâi în pace, surioară, şi adu-ţi aminte de mine.

Elizabeth era prea uimită ca să răspundă, dar când Brian se întoarse să plece, scoţienii începură să cadă din copaci. Stephen Montgomery, cu spada trasă, se postă în faţa lui Brian Chatworth.

CAPITOLUL 12

— Nu-i face niciun rău, spuse Elizabeth cu hotărâre, dar nu se temea câtuşi de puţin că Stephen l-ar răni pe fratele ei mai mic.

Stephen o ascultă şi băgă spada în teacă.

— Du-te cu oamenii mei şi ei îţi vor da să mănânci, îi zise el lui Brian.

Brian aruncă o ultimă privire spre Elizabeth şi părăsi luminişul, înconjurat de oamenii lui Macarran.

Elizabeth se uită fix la Stephen şi înţelese ce s-a întâmplat.

Stephen avea politeţea de a părea stânjenit. Zâmbi încurcat, se sprijini de un copac, îşi scoase pumnalul din teacă şi începu să netezească un băţ.

— Miles nu ştie nimic despre asta, începu el.

— M-ai folosit ca momeală că să-l prinzi pe fratele meu, nu-i aşa? se răsti ea.

— Cred că poţi să spui şi aşa. De zile întregi e în pădure, furişându-se prin jur, mâncând cât să nu moară de foame şi eram curioşi cine e şi ce vrea. Când erai cu Miles, s-a apropiat de două ori, dar oamenii mei l-au speriat. N-ai fost niciodată singură; eu şi oamenii mei eram întotdeauna în faţa ta, cu spadele trase şi săgeţile pregătite.

Elizabeth se aşează pe un bolovan mare.

— Nu prea îmi place să fiu folosită în felul ăsta.

— Ai fi vrut să-l omorâm de cum l-am văzut? Acum câţiva ani, un englez singur nu putea călări pe pământul lui Macarran şi să trăiască, pentru a povesti acest lucru. Dar băiatul părea

atât de… lunatic, încât am vrut să aflăm mai mult despre el.

Ea se gândi un moment. Nu-i plăcea ce făcuse, dar ştia că avea dreptate.

— Şi acum ce aveţi de gând cu el?

Îşi ridică bărbia.

— Bronwyn ştie de această urmărire a voastră? Nu era sigură, dar i se păru că-l vede pe Stephen pălind.

— Mă bucur că nu ştie, pentru că ţin la viaţa mea, zise el pasionat. Bronwyn nu face lucruri în secret – cel puţin nu prea multe. L-ar fi adus pe băiat la Larenston şi Miles… se întrerupse.

— Ura lui Miles împotriva familiei Chatworth e mare, sfârşi ea.

— Îi urăşte numai pe bărbaţi. Zâmbi. Roger Chatworth a provocat moartea surorii noastre şi Miles nu uită atât de uşor. Tu îi cunoşti numai faţa pe care o arată femeilor. Când stă faţă în faţă cu un bărbat care a rănit o femeie, nu te poţi înţelege cu el.

— Înseamnă că erai sigur că Brian e un Chatworth?

— Da, semăna.

Elizabeth tăcu o vreme. Brian semăna şi acum cu Roger, avusese o privire furioasă şi dispreţuitoare şi o expresie nepăsătoare.

— Ai auzit ce a spus Brian. Putem să-l ţinem aici şi să-l ferim din calea lui Roger?

— Cred c-ar putea să înnebunească. Nu vede prea departe acum.

— Nu, spuse ea serioasă. Nu vede.

Îl privi pe Stephen întrebătoare.

— Cred că voi face ce-mi cere Brian: îl voi duce la fratele meu, Raine.

— Nu! zise Elizabeth, ridicându-se. Raine Montgomery îl va omorî. Nu el l-a atacat pe Roger?

— Elizabeth, o linişti Stephen, Raine va avea grijă de băiat, pentru că Brian a ajutat-o pe Mary. Raine e drept. Şi apoi, zise Stephen zâmbind, fratele meu îl va munci pe Brian atât de mult, încât tânărul nu va mai avea timp să urască. În trei zile Brian va fi atât de obosit, că se va gândi numai la somn.

Ea îl studie o clipă.

— De ce ai ajuta un membru al familiei Chatworth? Mary a fost şi sora ta.

— Ştiam că tu credeai că noi, familia Montgomery, am minţit când ţi-am povestit de rolul jucat de fratele tău la moartea ei.

— Dacă Miles ar ucide sora unui străin, l-ai un atât de mult pe fratele tău, fără măcar să-l întrebi de ce a făcut-o? Poate că Roger a fost implicat, dar poate a avut motivele lui. Nu-i voi un pe niciunul din fraţii mei fără să ştiu cauza.

— Bine spus, o aprobă Strephen. Nu-l iubesc pe fratele tău, Roger, pentru ce-a făcut, dar am

ce am cu el, nu cu toată familia. Fraţii mei nu sunt la fel, de aceea a fost Gavin atât de nepoliticos cu tine. Pentru el, familia e totul.

— Şi Raine e la fel? O să-l urască pe Brian de cum o să-l vadă?

— Poate, de aia mă duc cu Brian. Voi sta de vorbă cu Raine şi, dacă-mi cunosc fratele, va sfârşi prin a-l adopta pe tânărul Brian. Aruncă băţul şi-şi băgă cuţitul în teacă. Şi acum trebuie să plec. Vor trece zile până ce-l voi găsi pe fratele meu.

— Acum? întrebă ea. Pleci înainte ca Bronwyn şi Miles să se întoarcă de la vânătoare?

— O, da. Făcu o grimasă. Nu vreau să fiu prin preajmă când încântătoarea mea soţie va afla că am păcălit-o să părăsească Larenston-ul ca să mă ocup singur de englezul rătăcitor.

— Sau Miles, zise ea, cu ochii strălucitori. Nu cred că va fi calm când va primi vestea.

Stephen gemu, făcând-o să râdă.

— Tu, Montgomery, eşti un laş, sublinie ea.

— De cea mai joasă speţă, o aprobă el, apoi redeveni serios. Te vei ruga pentru mine cât voi fi plecat? Poate că, dacă Brian şi Raine se înţeleg, vom putea să punem capăt acestui război.

— Mi-ar plăcea, îi răspunse ea. Brian e un om blând şi bun şi Roger îl iubeşte foarte mult. Stephen, spuse ea cu o voce joasă, dacă te întreb

ceva, o să-mi răspunzi sincer?

— Măcar atât îţi datorez.

— L-ai văzut cumva pe Roger?

— Nu, răspunse Stephen. A dispărut. Oamenii lui Macgregor îl caută şi oamenii mei sunt pregătiţi. Aproape că te-am pierdut o dată şi a doua oară n-o să se mai întâmple. Dar nu, până acum n-am dat de urma lui Roger Chatworth.

Rămaseră tăcuţi o vreme, privindu-se. Acum câteva luni, acest om era duşmanul ei, la fel ca toţi bărbaţii. Făcu un pas în faţă, se apropie de el, se ridică pe vârfuri şi-i puse mâna pe obraz.

Stephen păru să înţeleagă onoarea care i se făcea. Îi luă mâna şi-i sărută palma.

— Noi, cei din familia Montgomery, zdrobim toate inimile, zise el vesel. Vom pune capăt acestei duşmănii cu cuvinte de dragoste în loc de spade.

Ea se retrase, ca şi cum ar fi insultat-o, dar izbucni în râs.

— Mă voi ruga pentru tine. Acum pleacă înainte să afle Miles şi să-ţi dea o mamă de bătaie.

El îşi ridică o sprânceană când auzi.

— Bietul meu frăţior, când o femeie hotărăşte că îi aparţii…

Zicând acestea o lăsă singură în luminiş.

Elizabeth stătu singură multă vreme, apoi începu să asculte cu atenţie sunetele din jurul ei

şi-i auzi pe oamenii lui Macarran. În copacii de deasupra ei mai erau doi oameni. În depărtare se auzeau glasurile lui Kit şi Tam care râdeau sonor.

În ultimele luni, simţurile i se tociseră mult. Vedea în faţa ochilor chipul înfuriat al lui Brian şi-şi aduse aminte că şi ea urâse aşa. Îşi dorea din tot sufletul ca Stephen să poată şterge ura lui Brian, sau poate că acest Raine Montgomery va reuşi.

Cu inima grea, se întoarse la rine şi la râsul lui Kit. În câteva zile va trebui să înfrunte mânia lui Miles şi asta o va face să uite de problemele ei.

Bronwyn se întoarse la Larenston a doua zi şi mai întâi se duse să-şi vadă fiul de cinci luni, Alexander. Copilul avea o doică să-l hrănească când Bronwyn era plecată, dar ea se asigura de fiecare dată că băiatul ştia cine-i e mama. În timp ce-şi legăna mulţumită pruncul, cu Rab la picioare, Elizabeth îi spuse despre Brian şi cum Stephen îl luase să-l ducă la Raine.

Ochii lui Bronwyn aruncară fulgere.

— Să-l ia naiba! mormăi ea, dar se calmă când Alex ţipă.

— Stt, dragostea mea, gânguri ea.

Când Alexander tăcu, se întoarse spre Elizabeth.

— Nu-mi place că te-a folosit. Ar fi trebuit să-l aducă pe fratele tău aici. Stephen uită că Brian

Chatworth m-a scăpat din ghearele fratelui tău. Nu i-aş fi făcut niciun rău.

— Cred că Stephen s-a gândit mai mult la Miles, că el ar putea să-i facă rău lui Brian.

Elizabeth se aplecă şi mângâie capul mătăsos al lui

Alex. Ochii lui Bronwyn nu pierdeau nimic din vedere.

— Şi copilul tău când trebuie să se nască? întrebă ea direct.

Elizabeth se uită ţintă la ea.

Bronwyn se ridică şi-şi puse fiul în leagănul lui.

— Morag mi-a spus că n-ai avut ciclu cât ai stat aici. Ai fost bolnavă?

— Deloc. Nu ştiam sigur ce nu e în regulă cu mine la început, dar mi-a trebuit mult să înţeleg. Cui i-ai mai spus?

— Nimănui. Nici măcar lui Stephen. Mai ales lui Stephen. Fără îndoială că ar vrea să sărbătorească. Intenţionezi să te măriţi cu Miles?

Elizabeth aranjă pledul moale în jurul lui Alex.

— Nu m-a cerut, dar chiar dacă m-ar fi cerut, legătura dintre noi presupune mai mult decât a ne căsători şi a avea copii. Roger nu va renunţa doar pentru că am devenit o Montgomery. Va vrea să ştie dacă am făcut-o de bunăvoie şi că n-am fost obligată.

— Şi Miles ar trebui să te oblige? o întrebă încet Bronwyn.

Elizabeth zâmbi.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că nu mă obligă să fac nimic. Dar nu cred că lui Miles i-ar plăcea să se însoare cu mine. Eu aş pretinde fidelitate de la soţul meu şi Miles Montgomery nu cunoaşte înţelesul cuvântului.

— Eu nu l-aş subaprecia pe niciunul din bărbaţii Montgomery, îi răspunse Bronwyn. Par să fie aroganţi şi neîndurători, dar au mai multe calităţi, în afară de chipuri frumoase şi trupuri virile.

— Într-adevăr, pe astea le au, zise Elizabeth râzând şi ieşiră din cameră.

În ziua următoare, Bronwyn se întoarse la vânătoare. În timp ce ea era o fecioară neajutorată în primejdie, pe care Kit o salva de un balaur cu trei capete care scuipau flăcări, Elizabeth se opri brusc.

— Elizabeth! zise Kit nerăbdător, agitându-şi spada de lemn deasupra capului.

Ea nu putea să explice ce era cu ea, dar se înfioră din tot corpul.

— Miles, şopti ea. Ascultă! îi spuse femeii care-l ţinea în braţe pe Alex. Ai grijă de Kit.

Spunând asta, o luă la fugă pe scări şi ajunse în curte. Alergă la grajduri şi puse mâna pe o şa înainte ca Douglas să ajungă lângă ea.

— Nu pot să te las să pleci, zise Douglas, cu regret.

— Dă-te din drum, prostule, se răsti ea. Miles e în primejdie şi mă duc la el.

Elizabeth nu era obişnuită să-şi înşeueze calul şi mergea greu, dar bărbaţii n-o ajutară. Douglas verifică dacă e strânsă chinga, înainte de a o apuca de picior şi de a o arunca, practic, în şa. Elizabeth nici nu clipi când o atinse.

Când porniră, Elizabeth nu se gândi încotro o apucă, se concentră, îl văzu pe Miles în faţa ochilor şi-şi îndemnă calul la galop, cu Douglas, Jarl şi Francis în urma ei. Cei patru cai ieşiră din Larenston şi trecură ca fulgerul pe poteca îngustă, mărginită de prăpăstii, făcură la dreapta şi o luară spre stânci.

Elizabeth nu se temea de drumul acela şi nu-şi făcuse griji pentru bărbaţii din spatele ei. Când ajunseră din nou pe pământ stabil, se opriră câteva clipe. La stânga era domeniul lui Macgregor şi la dreapta era un teritoriu necunoscut. Îşi îndemnă calul spre dreapta, ştiind, simţind că acesta era drumul.

Unul dintre bărbaţi ţipă o dată la ea, atenţionând-o, şi ea se aplecă pe gâtul transpirat al calului, cât pe ce să fie lovită de o creangă. În afară de asta, bărbaţii păstrau tăcerea şi călăreau încordaţi în urma ei.

După un timp îndelungat, Rab sări din nişte tufişuri, lătrând tare. Părea că o aştepta pe Elizabeth şi venise să îi arate calea, la capăt de

drum.

Elizabeth fu nevoită să-şi ducă iapa la trap, în timp ce ei patru şi Rab se strecurau printre tufişuri şi copacii atât de deşi, încât abia lăsau lumina soarelui să pătrundă.

Rab începu să latre din nou, înainte să zărească pe cineva. Apoi văzură: Bronwyn şi oamenii ei stăteau adunaţi, privind la ceva, pe pământ. Sir Guy stătea în genunchi.

Bronwyn se întoarse la lătratul câinelui ei şi-şi ridică ochii cu surprindere spre Elizabeth.

Calul încă nu se oprise, când Elizabeth sări din şa şi alergă spre ei, strecurându-se printre oameni.

Miles zăcea pe pământ, cu ochii închişi, cu trupul acoperit de sânge. Hainele îi erau sfâşiate şi ea văzu că era rănit grav peste tot, şi în partea dreaptă şi în partea stângă.

Îl dădu pe Sir Guy deoparte, îngenunche, îi luă capul în poala ei şi începu să-i şteargă sângele de pe faţă cu poala cămăşii ei.

— Trezeşte-te, Montgomery, zise ea hotărâtă, fără simpatie sau milă. Trezeşte-te şi uită-te la mine.

Păru o eternitate până când genele lui Miles tremurară. Când se uită la ea, îi zâmbi uşor şi închise din nou ochii.

— Îngerule, şopti el şi tăcu.

— Apă, porunci Elizabeth feţelor împietrite din

jurul ei. Am nevoie de apă să-i spăl rănile şi de vreo fermă în apropiere.

Bronwyn avu timp să încuviinţeze, înainte ca Elizabeth să continue:

— Du-te şi pregăteşte-o. Ia-i pe fermieri la Larenston, dar lasă-mă singură cu el. Trimite-o pe Morag cu ierburile ei şi am nevoie de ace ascuţite, de oţel, şi de aţă. Guy! Adu o pătură mare şi o să-l ducem în colibă. Ei bine! se răsti ea. La treabă cu toţii!

Imediat, oamenii se împrăştiară care încotro.

Bronwyn îi zâmbi din colţul gurii.

— Eşti sigură că nu eşti scoţiană?

Zicând acestea, porni spre Larenston.

Elizabeth care rămase singură îl ţinea pe Miles.

— Te vei face bine, Montgomery, şopti ea. Voi avea eu grijă.

Nu mai pierdu timpul, ci luă pumnalul care zăcea pe pământ lângă el şi începu să-i taie hainele, ca să se uite la rănile lui. Părea să aibă mai mult sânge pe el decât poate fi în venele unui om. Rab veni lângă ea în timp ce-i tăia cămaşa lui Miles.

— De unde are rănile, Rab? îl întrebă ea. Du-te şi află cine i-a făcut asta lui Miles.

Lătrând de două ori, câinele îi lăsă singuri.

Spre uşurarea ei, nu era decât o rană în partea de sus a trupului şi nu era adâncă, dar trebuia să

fie cusută. Mai avea câteva tăieturi care sângerau pe braţul stâng, dar nu era nimic grav. Cu picioarele era altă problemă. Rana de la coapsă era adâncă şi urâtă şi mai avea câteva tăieturi pe gleznă.

Îl mişcă, încercând să vadă dacă mai are răni şi pe spate.

Cu un geamăt de durere, Miles deschise ochii şi o privi.

— Va trebui să stai tu deasupra, Elizabeth, altfel o să te umplu de sânge, spuse el, aruncând o privire spre trupul său gol.

— Linişte! îi comandă ea. Păstrează-ţi puterile ca să te faci bine.

În timp ce vorbea, Rab începu să tragă corpul unui mistreţ uriaş, cu colţii lungi, în mijlocul poienii. Faţa animalului mort era acoperită de sânge şi avea mai multe tăieturi de cuţit.

— Deci ai câştigat lupta cu un mistreţ, zise ea dezgustată, înfăşurându-l blând în pledul pe care-l purta ea pe umeri. Cred că n-ai ştiut că nu trebuie să călăreşti singur.

Înainte de a mai spune ceva, Rab începu să tragă corpul unui mistreţ lângă celălalt, şi acesta înjunghiat.

Elizabeth începu să şteargă faţa murdară a lui Miles.

— O să te ducem nu prea departe de aici, unde este cald şi unde o să fie linişte. Acum vreau să

te odihneşti.

Sir Guy, un bărbat şi o femeie ieşiră din tufişuri, cu braţele încărcate de pături grele.

— Ai pe foc o fiertură groasă de ovăz, zise femeia, şi prăjiturele de orz în cuptor. Bronwyn o să-ţi trimită mai multe pături dacă e nevoie.

Sir Guy, în genunchi, dădu la o parte pledul de pe trupul lui Miles şi-i studie rănile, uitându-se cu surprindere la Rab, când acesta târî în poiană leşul unui al treilea mistreţ.

— Câţi sunt? îl întrebă Elizabeth.

— Cinci, zise Sir Guy. Probabil că l-a aruncat calul într-o familie. Avea numai spada şi pumnalul, dar i-a ucis pe toţi cinci şi a reuşit să se târască până aici. Rab ne-a dus la mistreţi, dar a plecat înainte de a-l găsi pe lordul Miles.

— A venit să mă aştepte pe mine, spuse Elizabeth. Poţi să-l duci pe Miles în braţe?

Fără prea mare efort, Sir Guy îl luă în braţe cu grijă pe tânărul său stăpân, ca şi cum ar fi fost un copil. Imediat rănile lui începură din nou să sângereze.

— Fii atent! ţipă Elizabeth, dar privirea pe care i-o aruncă Sir Guy o făcu să tacă.

Sir Guy o luă înainte, ducându-l pe Miles, printre copaci, spre casa fermierilor şi-l puse cu grijă pe un pat de lângă perete. Era o colibă micuţă, întunecoasă, cu o singură cameră, în care lumina intra doar prin deschizătura vetrei.

În afară de pat mai erau o masă şi două scaune rudimentare. O oală cu apă clocotea pe foc. Imediat, Elizabeth înmuie în apă cârpele curate care îi fuseseră pregătite şi începu să-l spele pe Miles. Sir Guy îl ridică, o ajută să ia zdrenţele de haine care rămăseseră prinse sub el. Spre uşurarea ei nu mai avea alte răni grave pe spate, doar tăieturi uşoare şi vânătăi.

Aproape că terminase să-l spele, când ajunseră Morag şi Bronwyn; Morag ducea un coş mare cu tot felul de leacuri.

— Nu mai văd aşa bine, zise Morag, privind la trupul gol al lui Miles şi la cele două răni adânci. Una dintre voi va trebui să mă ajute.

— Eu, zise Elizabeth repede. Spune-mi ce să fac şi voi face.

Să coşi un om nu era deloc acelaşi lucru cu cusutul pe pânză şi Elizabeth înţelese curând acest lucru. Muşchii i se încordau de câte ori băga acul în pielea lui Miles.

Miles stătea nemişcat, abia respira, cu trupul palid din cauza pierderii de sânge, în timp ce Elizabeth îl cosea. Bronwyn îi ascuţea acele, tăia aţa, şi o ajuta să înnoade.

Când Elizabeth termină, tremura.

— Bea asta, îi ordonă Bronwyn.

— Ce e asta? o întrebă Elizabeth.

— Numai Dumnezeu ştie. Am încetat demult să mai întreb ce pune Morag în licorile ei. Orice ar

fi, are un gust oribil, dar te va face să te simţi mai bine.

Elizabeth bău fiertura şi se sprijini de zid, cu ochii la Miles. Când Morag apropie o ceaşcă de buzele palide ale lui Miles, îi dădu cana lui Bronwyn şi se duse la el.

— Bea asta, şopti ea, ridicându-i capul. Trebuie să-ţi recapeţi puterea.

Ochii lui se mişcară, genele i se întredeschiseră şi el o privi.

— Merită, şopti el şi bău fiertura lui Morag.

Morag pufni dispreţuitor.

— O să stea în pat un an, dacă-l dădăceşti aşa.

— Foarte bine, lasă-l să stea! îi replică Elizabeth.

Bronwyn râse.

— Hai şi stai jos, Elizabeth, să te odihneşti. Vreau să ştiu cum ai aflat că Miles e rănit. Noi tocmai îl găsiserăm când ai venit tu.

Elizabeth se aşeză pe podea, la capul lui Miles, se sprijini de perete şi ridică din umeri. Habar nu avea cum aflase că fusese rănit, dar aflase cumva.

Odihna ei fu de scurtă durată. După un timp, Morag îi dădu altceva lui Elizabeth, ca să-l hrănească pe Miles.

Se înnoptă şi Bronwyn se întoarse la Larenston. Elizabeth stătea lângă Miles, privindu-l, ştiind că nu dormea, în timp ce Morag

moţăia pe un scaun.

— Cum… şopti Miles. Cum e soţia lui Raine?

Elizabeth crezu că delirează, de vreme ce ea nu-i cunoscuse pe Raine sau pe soţia lui.

— Cântăreaţa, zise Miles, Pagnell.

Cuvintele acestea îi ajunseră ca să înţeleagă. Fu surprinsă că unul dintre lorzii Montgomery s-a căsătorit cu o umilă cântăreaţă. Elizabeth îi povesti lui Miles cum o întâlnise pe Alexandria Blackett, cum o ascultase cântând şi cum încercase, mai târziu, s-o scape din ghearele lui Pagnell – şi aşa fusese ea prinsă.

Miles îi zâmbi şi îi căută mâna. Ţinând-o strâns, adormi chiar când soarele răsărea.

Morag se trezi şi începu să amestece ierburi cu ciuperci uscate şi alte lucruri pe care Elizabeth nu le recunoscuse.

Împreună schimbară bandajele însângerate de pe rănile lui Miles şi Morag puse cataplasme calde, cu ierburi, peste cusăturile lui.

Miles adormi din nou spre amiază şi Elizabeth ieşi din colibă pentru prima oară. Sir Guy stătea afară, sub un copac, şi o privi întrebător când o văzu că iese.

— Doarme, spuse ea.

Sir Guy dădu din cap; se uita în gol.

— Nu mulţi băieţi care ar nimeri într-un grup de cinci mistreţi ar reuşi să rămână în viaţă, zise el cu mândrie.

Elizabeth avea lacrimi în ochi şi-şi puse o mână pe umărul uriaşului.

— Voi face tot ce-mi stă în putere ca să-l ajut să se vindece.

Sir Guy clătină din cap; nu se uită la ea.

— N-ai niciun motiv să-l ajuţi. Ne-am purtat urât cu tine.

— Nu, răspunse ea. Mi-a fost arătată mai mult decât politeţe, mi-a fost arătată dragoste.

Cu asta se întoarse şi se îndreptă spre izvorul care curgea pe domeniul lui Macarran. Se spălă, îşi aranjă părul, se aşeză să se odihnească o clipă, se înfăşură în pled şi, când se trezi, era noapte. Sir Guy stătea nu departe de ea.

Încă somnoroasă se grăbi spre colibă.

Miles era treaz şi încruntarea din priviri îi dispăru când o văzu.

— Uite-o, bombăni Morag. Acum poate o să bei asta.

— Elizabeth, zise Miles.

Ea se duse la el, îi ţinu capul şi el bău aproape o cană de fiertură şi ea îl ţinu în braţe până adormi.

CAPITOLUL 13

— Nu vei merge, îi spuse Elizabeth lui Miles, cu o hotărâre de neclintit. Mi-am pierdut prea multe nopţi îngrijindu-ţi rănile, ca tu să le

redeschizi.

El o privi cu ochi galeşi.

— Te rog, Elizabeth.

Fu cât pe ce să cedeze, pentru un moment, dar se opri, râzând.

— Eşti un parşiv. Acum stai liniştit sau te leg de pat.

— Da? zise el, ridicând din sprâncene.

Elizabeth roşi când văzu la ce se gândea.

— Poartă-te cum trebuie! Vreau să mănânci mai, mult. N-o să te faci bine dacă nu mănânci.

El o luă de mână şi, cu o putere uimitoare, o trase lângă el în pat. Dar poate că Elizabeth nici nu-i rezistă. Miles stătea sprijinit pe perne, într-un colţ al camerei,.

Cu picioarele întinse pe pat. Cu grijă ea se întinse lângă el.

Trecuseră patru zile de când Miles fusese rănit, dar tinereţea şi rezistenţa lui naturale îl făceau să-şi revină repede. Era încă slăbit, nu mai avea dureri, dar începea să se vindece.

— De ce ai stat cu mine? o întrebă el. Una din femeile lui Bronwyn ar fi putut să mă îngrijească.

— Şi să sară în patul tău şi tu să-ţi rupi cusăturile? îl întrebă ea, indignată.

— O să mi le rup dacă mă faci să râd. Cum aş fi putut să mă ating de altă femeie când tu erai atât de aproape?

— Când voi pleca sunt sigură că o să ai destul

curaj.

Mâna lui îi mângâia părul, îi dădu capul pe spate şi gura lui o sărută posesiv.

— N-ai învăţat că eşti a mea? gemu el. Când o să recunoşti?

Nu-i dădu vreme să răspundă, ci o sărută din nou şi îngrijorarea pe care o simţise Elizabeth în ultimele zile se topi în sărutul acela disperat.

Atingerea rece a oţelului, la gâtul lui Miles îi făcu să se despartă. Instinctiv, el îşi duse mâna la spadă, dar sub pled nu era nimic.

Deasupra lor stătea Roger Chatworth, cu ochii plini de ură, cu spada presând vena de la gâtul lui Miles.

— Nu, zise Elizabeth, îndepărtându-se de Miles. Nu-i face niciun rău.

— Mi-ar plăcea să-i ucid pe cei din familia Montgomery, zise Roger Chatworth.

Cu o mişcare rapidă, Miles se dădu la o parte şi-l apucă pe Chatworth de încheietură.

— Nu! ţipă Elizabeth şi se agăţă de braţul fratelui ei.

Bandajele lui Miles începură să se înroşească.

— E rănit, spuse Elizabeth. Ai omorî un om fără apărare?

Roger se întoarse spre ea.

— Ai devenit una de-a lor? Familia Montgomery te-a înveninat împotriva rudelor tale de sânge?

— Nu, Roger, sigur că nu.

Încerca să-şi păstreze calmul. Roger avea o privire sălbatică, aşa că nu voia să-l înfurie. Miles se sprijinea de perete, gâfâind, dar ea ştia că era gata să sară din nou, în orice clipă, să-şi deschidă şi mai tare rănile.

— Ai venit pentru mine?

Liniştea se lăsă brusc în colibă – amândoi bărbaţii se uitau la ea. Trebuia să plece cu Roger. Dacă nu pleca cu el, acesta îl va ucide pe Miles. Ştia foarte bine acest lucru. Roger era furios, obosit, nu mai gândea raţional.

— Mă bucur că mergem acasă, zise ea, forţându-se să zâmbească.

— Elizabeth! o atenţionă Miles.

Ea nu-l luă în seamă.

— Hai, Roger, ce mai aştepţi?

Inima îi bătea atât de tare, încât abia auzea ce spunea.

— Elizabeth! ţipă Miles, ducându-şi mâna la rana din piept.

Roger se uită o clipă de la unul la altul, ezitând.

— Nu mai am răbdare, Roger! Nu am stat destul departe de casă?

Se întoarse pe călcâie să plece, dar se opri la uşă. Îl privea pe Roger şi nu îndrăznea să-l privească pe Miles. Nu putea risca: o privire şi ar fi pierdut tot.

Încet, uimit, Roger o urmărea. Un cal aştepta ascultător nu departe de casă. Elizabeth fixa calul, nu voia să se uite în jur, pentru că ştia că ar fi văzut trupul lui Sir Guy. Numai moartea l-ar fi împiedicat pe uriaş să-şi apere stăpânul.

Un alt strigăt răsunător se auzi din colibă:

— ELIZABETH!!!

Înghiţind cu greu, Elizabeth îi îngădui lui Roger s-o ajute să încalece.

— Trebuie să luăm mâncare, zise Roger şi se întoarse.

— Roger! ţipă ea în urma lui. Dacă-i faci vreun rău, eu... începu ea, dar văzu că n-o băga în seamă. Descălecă imediat şi se repezi după el, dar prea târziu.

Roger Chatworth îşi trecuse spada prin braţul lui Miles şi, în timp ce Miles zăcea acolo, sângerând, Roger îi spuse:

— Soţia lui Raine mi-a cruţat viaţa şi ei îi datorezi faptul că mai trăieşti acum. Se întoarse spre Elizabeth: încalecă sau termin cu el, dacă nu moare aşa cum e.

Tremurând, palidă, Elizabeth ieşi din colibă şi încălecă. În câteva secunde, Roger fu în spatele ei şi porniră în galop.

Elizabeth stătea în faţa broderiei; lucra la o învelitoare de altar cu Sfântul Gheorghe omorând balaurul, într-un colţ era un băiat care semăna foarte mult cu Kit şi Sfântul Gheorghe...

sfântul aducea cu Miles Montgomery. Elizabeth se opri o clipă; pruncul din pântece se mişca.

Alice Chatworth stătea în faţa ei, privindu-şi în oglindă partea nevătămată a feţei.

— Eram atât de frumoasă, zise Alice. Nu-mi rezista niciun bărbat. Toţi erau gata să-şi dea şi viaţa pentru mine. Trebuia doar să-mi doresc ceva şi îmi făceau pe plac.

Mută oglinda spre obrazul brăzdat de cicatrici.

— Până când Montgomery mi-a făcut asta! şuieră ea. Judith Revedoune era geloasă pe frumuseţea mea. Ea e atât de urâtă, roşcată, pistruiată şi-şi făcea griji în privinţa dragului meu Gavin. Şi avea de ce.

Elizabeth căscă exagerat, ignoră privirea încărcată de ură a lui Alice şi se întoarse spre Roger, care stătea lângă cămin, cu o cană de vin în mână, mohorât.

— Roger, n-ai vrea să ne plimbăm prin grădină?

Ca de obicei, Roger se uită la burta ei înainte de a se uita la ea.

— Nu, trebuie să vorbesc cu majordomul, mormăi el, privind-o fix.

Ea ştia ce voia să-i spună, ce îi repetase de multe ori: „Te-ai schimbat".

De două săptămâni era din nou acasă cu fratele ei şi cu „familia” ei şi arătase cât de mult se schimbase în cele cinci luni petrecute cu cei din

familia Montgomery. În timpul acesta nu se schimbase mare lucru în castel, dar Elizabeth era altă persoană.

Deşi îşi repeta că Roger nu era ca Edmund, văzuse că Roger nu-şi punea în practică propriile păreri în ceea ce privea gospodărirea domeniului. În multe privinţe, casa rămăsese la fel ca pe vremea lui Edmund.

Roger acceptase cu uşurinţă ca Alice să locuiască cu el pentru că nu-l interesa. Roger trăia într-o permanentă tensiune, toată dragostea şi-o dăruise lui Brian şi lui Elizabeth şi nu era atent la lucrurile care se petreceau în jurul lui.

Imediat ce Elizabeth descălecase, obosită după zile întregi de călătorie, doi oameni de-ai lui Roger, care fuseseră şi oamenii lui Edmund, începuseră să comenteze pe seama ei. Îi dădură de înţeles că abia aşteptau să o prindă singură.

Prima ei reacţie a fost frica. Era ca şi cum nu plecase niciodată de pe domeniul familiei Chatworth. Îşi aminti repede de toate trucurile pe care le folosea ca să scape de bărbaţi. Dar îşi aduse aminte de Sir Guy, cum îi rupsese degetele de la picior şi cum el şchiopătase săptămâni întregi, şi apoi cum stătuse lângă el, cum văzuse lacrimi în ochii lui – plângea pentru un bărbat pe care amândoi îl iubeau.

Nu se va întoarce la metodele ei îngrozitoare.

Trecuse mult până îşi învinsese frica de bărbaţi şi n-avea de gând să uite ce învăţase.

Se întorsese la Roger şi-i ceruse să-i îndepărteze imediat pe acei oameni.

Roger fusese foarte surprins şi o gonise din grajd. El încerca să-i dea sfaturi, dar ea nu-l asculta. Ideea că surioara lui cea mică îi răspundea l-a şocat şi l-a durut. După el tocmai o salvase din iad şi ea se plângea fără rost.

Pentru prima oară în viaţa ei, Elizabeth i-a spus fratelui ei tot adevărul despre Edmund. Roger pălise, se prăbuşise într-un scaun şi arăta de parcă l-ar fi bătut cineva. În toţi aceşti ani, el crezuse să-şi apărase sora mai mică, dar, de fapt, ea trăise un coşmar. Nu ştia că Edmund o aducea de la mănăstire de câte ori Roger părăsea domeniul. Nu ştia că ea a trebuit să se apere de oamenii lui.

Când Elizabeth a terminat de povestit, Roger era gata să-i ucidă pe bărbaţii din grajd.

Nu puteai să te joci cu furia lui Roger Chatworth. În trei zile îi băgase în sperieţi pe toţi oamenii lui. Mulţi fuseseră îndepărtaţi şi, dacă un om se uita la Elizabeth pieziş, ea se ducea la Roger. Nu mai răbda asemenea obrăznicie. Înainte, nu ştiuse cum trebuie să fie tratată o doamnă, pentru că singura ei experienţă fusese cu Edmund, dar acum, petrecuse cinci luni într-un loc unde nu trebuia să-i fie frică să se plimbe

singură prin grădină.

Roger fusese surprins de cererile ei şi ea şi-a dat seama că ea şi Brian l-au ocrotit mereu. Roger putea fi şi blând şi crud în acelaşi timp. O dată încercase să stea de vorbă cu el despre familia Montgomery, dar Roger izbucnise cu atâta ură, încât ea se temu pentru viaţa ei.

Pentru că n-o mai văzuse de luni de zile, el observase repede că se schimbase şi îi spuse că se îngrăşase. Elizabeth îşi ridică semeaţă bărbia şi, fără regrete, îi spuse că e însărcinată cu copilul lui Miles Montgomery.

Se aştepta să se înfurie, era pregătită, dar Roger o privi doar, trist, şi ea rămase descumpănită.

— Du-te, lasă-mă singur, şoptise el şi ea îl ascultase.

Singură în camera ei, Elizabeth plângea până adormea, aşa cum făcea în fiecare noapte de când îl părăsise pe Miles. O să înţeleagă Miles că a plecat cu Roger ca să-l salveze? O s-o urască? Ce-i vor fi spus lui Kit despre plecarea ei? Stătea întinsă pe pat şi se gândea la toţi oamenii pe care-i îndrăgise în Scoţia.

Ar fi vrut să transmită un mesaj în Scoţia, dar nu avea încredere în nimeni să-l ducă. Dar ieri, când îşi făcea plimbarea de după-amiază, o bătrână, pe care n-o mai văzuse până atunci, îi oferise un coş cu pâine.

Era cât pe ce să refuze, dar bătrâna ridică învelitoarea şi-i arătă blazonul lui Macarran. Elizabeth înşfăca repede coşul şi bătrâna dispăru înainte ca ea să-i poată mulţumi. Se repezise să caute în coş.

Era un mesaj de la Bronwyn în care-i spunea că ea înţelege foarte bine de ce s-a întors cu Roger, dar Miles nu înţelege. Sir Guy fusese lovit de trei săgeţi, dar credeau că va scăpa. Când plecase, Miles se înfuriase şi îşi rupsese toate cusăturile. Când l-a găsit Morag, avea febră şi trei zile au crezut că va muri. Stephen se întorsese din tabăra lui Raine de îndată ce aflase că Miles a fost rănit. Le-a dat de veste că Raine l-a luat sub aripa sa pe tânărul Brian şi Stephen spera că în curând va fi pace între cele două familii. Bronwyn adăuga că Miles îşi revenea greu şi refuza să-i pomenească numele.

— Ar trebui să-ţi pui o pelerină, zise Roger, din spatele ei.

— Nu, murmură ea, pledul meu îmi ajunge.

— De ce tot îl fluturi în faţa mea? explodă Roger. Nu e de ajuns că porţi în tine un Montgomery? Trebuie să-mi dai o palmă de câte ori mă vezi?

— Roger, vreau ca ura asta să se termine. Vreau…

— Vrei să fii târfa duşmanului meu! urlă el.

Cu o privire mânioasă, plecă de lângă el.

El o prinse de braţ şi ochii lui se îmblânziră.

— De ce nu vezi în felul meu? Luni întregi te-am căutat. M-am dus la Raine Montgomery să-l întreb unde eşti şi el a scos spada. Dacă noua lui soţie nu ar fi intervenit, acum aş fi mort. M-am dus în genunchi la rege şi crezi că mi-a fost uşor? Nu-l iubesc deloc, de când m-a pedepsit atât de aspru pentru ce s-a întâmplat cu Mary Montgomery, dar aş fi îngenuncheat şi în faţa diavolului pentru tine.

Se opri şi o luă de mâini.

— Şi n-a fost uşor să intru şi să ies din Scoţia şi, când te-am găsit, erai cuibărită lângă Miles Montgomery şi te lipeai de el. Şi ce teatru ai jucat! Mă simţeam ca şi cum eu aş fi fost duşmanul, pentru că o salvasem pe sora mea de un bărbat care o ţinuse prizonieră şi îi luase virtutea. Explică-mi toate astea, Elizabeth, şopti el.

Ea îşi puse capul pe pieptul lui.

— Cum aş putea? Cum aş putea să-ţi spun ce s-a întâmplat cu mine în ultimele luni? Am văzut dragoste şi…

— Dragoste! zise el. Crezi că dacă un bărbat se culcă cu tine, asta înseamnă că te iubeşte? Ţi-a jurat Montgomery iubire veşnică? A cerut o Chatworth de nevastă?

— Nu, dar… începu ea.

— Elizabeth, îi cunoşti atât de puţin pe bărbaţi!

Ai fost un pion în vrăjmăşia asta. Nu ştii că toţi din familia Montgomery râd pentru că o Chatworth poartă un copil al unui Montgomery? Ei cred că au câştigat.

— Au câştigat! ţipă ea. Urăsc să vă gândiţi la el ca la un joc. Ce-i voi spune copilului meu, că a fost o piesă de şah folosită de două familii în războiul lor prostesc?

— Prostesc? Cum poţi să vorbeşti aşa ceva, când Brian e acolo undeva şi probabil că mă urmăreşte, ca să mă ucidă, din cauza clanului Montgomery?

Ea nu-i povestise că-l văzuse pe Brian în Scoţia.

— Te-ai gândit vreodată, Roger, că poate Brian a plecat din cauza ta? Aş vrea să ştiu care e versiunea ta în ce o priveşte pe Mary Montgomery.

El se îndepărtă de ea.

— Eram beat! A fost un accident îngrozitor. Se întoarse spre ea, cu ochi rugători. Nu pot s-o aduc înapoi şi regele m-a pedepsit cu vârf şi îndesat. Brian m-a părăsit şi tu te întorci de la duşmanul meu purtându-i copilul şi în loc să mă iubeşti cum mă iubeai cândva, nu faci decât să-mi pui întrebări şi «să te îndoieşti de mine. Cum vrei să mă mai pedepseşti?

— Îmi pare rău, Roger, zise ea, blândă. Poate că m-am schimbat! Nu ştiu dacă Miles mă iubeşte, nu ştiu dacă vrea să se însoare cu mine

şi să-i dea copilului nostru un nume, dar ştiu că eu îl iubesc şi, dacă m-ar cere de nevastă, sunt sigură că l-aş urma oriunde.

Numai ochii lui Roger arătau durerea pe care o simţea.

— Cum poţi să te ridici împotriva mea? Bărbatul ăsta e atât de bun în pat, încât ţipetele tale de plăcere te fac să uiţi dragostea pe care ţi-o port şi pe care ţi-am purtat-o întotdeauna. Cinci luni petrecute cu el au şters din mintea ta cei optsprezece ani petrecuţi cu mine?

— Nu, Roger. Te iubesc. Întotdeauna te voi iubi, dar vă vreau pe amândoi.

El zâmbi.

— Ce naivă eşti, Elizabeth! Vrei un bărbat care, după cum am auzit, este dorit de jumătate din femeile din Anglia. Vrei un bărbat care se culcă cu tine, te lasă însărcinată, dar nu vorbeşte niciodată de căsătorie. Şi ce fel de căsnicie ai avea? O să ai grijă de toţi bastarzii lui, aşa cum ai avut grijă de fiul lui mai mare?

— Ce ştii tu despre Kit?

— Ştiu multe despre duşmanii mei. Lui Miles Montgomery îi plac femeile. Tu eşti una din ele şi îl respect pentru că măcar nu te-a minţit şi nu ţi-a jurat că vei fi unica lui dragoste.

El o luă de braţ.

— Elizabeth, dacă vrei un soţ, pot să-ţi găsesc eu unul. Ştiu câţiva bărbaţi care te-ar lua de

nevastă, chiar dacă porţi copilul altuia şi vor fi buni cu tine. Cu cel mai tânăr Montgomery ai fi nefericită după cel puţin un an.

— Poate, zise ea, încercând să gândească raţional.

Poate că atingerile lui Miles o făcuseră să nu se mai gândească la nimic. Fusese întotdeauna bun cu ea, dar era bun şi cu servitoarele. Dacă l-ar părăsi pe fratele ei pentru un Montgomery, Roger ar urî-o şi oare ce va mai simţi ea pentru Miles peste câţiva ani? Dacă cineva, vrând să facă o glumă, îi „dăruia" o altă fată tânără şi frumoasă? Şi ea i-ar fi aparţinut tot lui? Ar fi adus-o acasă la Elizabeth, zâmbind, aşteptându-se să aibă grijă de ea aşa cum avusese de bastarzii lui?

— Lasă-mă să-ţi găsesc pe cineva. Voi aduce mulţi bărbaţi, ca să-i vezi şi să poţi să ţi-l alegi pe care vrei.

Cel puţin uită-te la ei. Dacă vrei, poţi să rămâi nemăritată.

Ea îl privi cu dragoste. Toţi îşi vor bate joc de el că o lasă pe sora lui să aibă un copil din flori. Unii ar spune că, dacă nu vrea să se mărite, ar trebui s-o omoare. Roger suferise mult în ultimii ani şi totuşi era gata să rişte şi mai mult, de dragul ei,

La zâmbetul ei, el se însenină şi pentru prima oară arăta ca şi cum ar fi avut un ţel în viaţă.

— Da, o să mă uit la bărbaţii pe care mi-i aduci, zise ea, din tot sufletul.

Va încerca să se îndrăgostească de unul din ei. O să aibă un soţ blând, iubitor, copii pe care să-i iubească şi pe fraţii ei, pentru că va reuşi cumva să-i împace pe Brian şi Roger.

Elizabeth învăţă multe lucruri despre dragoste în următoarele zile. Înainte de a-l cunoaşte pe Miles, nu avusese nici cea mai mică idee ce însemna dragostea. Nu se gândise niciodată să iubească un bărbat, dar apoi apăruse Miles şi schimbase acest lucru. Cu răbdarea şi umorul lui, o făcuse să-l iubească în cinci luni. Ştia că întotdeauna va avea o slăbiciune pentru Miles, dar mai erau mulţi bărbaţi buni şi blânzi pe lume. Trebuia doar să se îndrăgostească de unul din ei şi totul ar fi fost rezolvat.

Dar Elizabeth se subaprecia.

Roger începu să-i prezinte bărbaţi, ca într-o paradă, ca tot atâţia armăsari, gata să o asculte. Erau bărbaţi înalţi, scunzi, slabi, graşi, urâţi, bărbaţi atât de frumoşi de te lăsau cu gura căscată, bărbaţi fuduli, îndrăzneţi care o făceau să râdă, unul care cânta minunat. Veneau mereu.

La început se simţi măgulită de atenţia lor, dar, după câteva zile, frica îi reveni. Un bărbat o atinse pe umăr şi ea sări cât colo, ducându-şi mâna la pumnal. După o săptămână îşi găsea scuze ca să rămână în camera ei sau căuta să fie

întotdeauna în compania lui Roger.

Apoi, brusc, Roger plecase. Nu-i spusese nimic, plecase călare, cu opt oameni după el. Un servitor îi povestise că Roger primise un mesaj de la un cerşetor cu dinţii înnegriţi şi Roger plecase imediat. Mesajul fusese aruncat în foc.

Elizabeth era gata să plângă, ştiind că jos erau unsprezece oaspeţi, toţi bărbaţi, şi ea era gazda lor. Nu putea să vorbească liniştită cu un bărbat, pentru că întotdeauna se întreba unde sunt ceilalţi. Tot antrenamentul de luni de zile al lui Miles dispăruse. O dată aruncase cu o vază de alamă în capul unui bărbat care îndrăznise să urce în camera ei.

Cu fustele fluturând, se duse în camera ei şi refuză să se întoarcă în salon.

Stătu întinsă pe pat multă vreme amintindu-şi numai de Miles. De câte ori întâlnea un bărbat, îl compara cu Miles. Bărbaţi superbi îi fuseseră prezentaţi şi ea se gândise doar că îşi mişcau mâinile prea repede sau alte prostii. Şi, într-o noapte, lăsase un bărbat s-o sărute în grădină. Se oprise tocmai când era gata să-i strivească degetele de la picioare cu călcâiul, dar nu se putu abține să nu-şi şteargă buzele cu dosul mâinii. Bietul om fusese teribil insultat.

Elizabeth încerca din răsputeri, dar n-o interesase niciunul. Zilele treceau şi ea ar fi vrut s-o vadă pe Bronwyn şi să-i ceară sfatul. Se

gândea să-i scrie, când lumea se întoarse cu susul în jos.

Un Roger istovit, secătuit de puteri se întoarse acasă, ducând trupul mutilat al lui Brian.

Elizabeth îl salută, dar el se uită la ea, în timp ce purta pe braţe, cu grijă, trupul neînsufleţit al lui Brian, urcă repede scările şi se încuie într-o cameră. Rămase acolo două zile, iar când ieşi avea ochii înfundaţi în orbite, încercănaţi.

— Familia Montgomery a făcut asta, zise el aspru, pe când trecea pe lângă Elizabeth şi Alice.

Îl îngropară, pe Brian în după-amiaza aceea, dar Roger nu apăru. Elizabeth plantă trandafiri pe mormânt şi vărsă lacrimi pentru cei doi fraţi ai ei.

Alice o urmărea fără milă pe Elizabeth, ţipând că toţi cei din familia Montgomery ar trebui să moară pentru ce au făcut. Era fascinată de lămpi cu ulei încins şi le clătina mereu, ca o nebună. Îi zise că pruncul ei se va naşte cu semnul lui Satan şi va fi blestemat pe vecie.

Unul câte unul, oaspeţii părăsiră castelul îndoliat şi oarecum ciudat, şi Elizabeth rămase singură cu cumnata ei.

În martie un mesager, purtând semnele regelui, veni, aducând o scrisoare.

Oamenilor trimişi de Elizabeth să-l caute le trebui o zi ca să-l găsească pe Roger – stătea singur într-o colibă de piatră a păstorilor. Arăta

ca un schelet, cu obrajii supţi, acoperiţi de barbă, cu părul lung şi murdar, cu ochii sălbatici şi înfricoşători.

Citi în tăcere mesajul, de faţă cu Elizabeth, apoi îl aruncă în foc.

— Spune-i regelui că nu, zise el calm, înainte de a ieşi din cameră.

Elizabeth rămase cu gura căscată şi se întrebă ce mesaj o fi trimis regele. Cu tot calmul de care era în stare, le făcu semn să plece oamenilor regelui şi se aşeză să aştepte. Orice a refuzat Roger să facă, vor afla curând, când regele va auzi de asta. Îşi puse mâna pe pântecele rotund şi se întrebă dacă pruncul ei va trăi ca să fie numit bastard.

CAPITOLUL 14

Trecuseră şase zile de când mesagerul regelui venise şi plecase; Elizabeth era singură în grădină. Nu-l văzuse şi nu auzise de Roger de câteva zile şi moartea lui Brian o făcuse pe Alice să înnebunească de tot; Nu pentru că i-ar fi păsat de Brian, ci pentru că un Montgomery îl omorâse. Elizabeth se gândi cu ură la Raine.

O umbră trecu prin faţa ei şi ea îşi ţinu răsuflarea înainte de a-şi ridica privirea, spre ochii negri, adânci ai lui Miles Montgomery. El se uită la ea din cap până-n picioare, cu dispreţ,

observă rochia de satin de culoarea fildeşului, pe care o purta, şiragul dublu de perle şi rubinul sângeriu de pe broşă.

Elizabeth simţea că vrea să-l soarbă de drag ce-i era, că nu se mai sătura privindu-l. Avea cearcăne vineţii sub ochi şi slăbise. Cu siguranţă că nu se vindecase de tot după febră.

— Vino, zise el aspru.

Elizabeth nu ezită şi-l urmă prin grădină şi prin pădurea din jurul castelului. Domeniul trebuia să fie păzit, dar Miles se strecurase neobservat.

El nu-i vorbi şi nu se uită la ea şi ea nu-şi dădu seama că nu era în regulă ceva, decât când ajunseră la cei doi cai care-i aşteptau: el o ura. Se vedea asta pe trupul lui încordat, în ochii lui reci.

Ea se crispă când văzu caii.

— Unde mă duci?

El se întoarse spre ea.

— Regele ne-a poruncit să ne căsătorim. Fratele tău a refuzat să se supună. Dacă nesocotim porunca, fratele tău şi cu mine vom fi declaraţi trădători şi pământurile ne vor fi luate. Privi spre rubinul ei. Nu trebuie să te temi. După căsătorie o să te împachetez preţiosului tău frate, dar nici ţie nu ţi-ar plăcea să ţi se ia lucrurile care înseamnă atât de mult pentru tine.

El se îndepărtă de ea. Elizabeth încercă să încalece singură, dar nu putea din cauza fustei ei

lungi şi pentru că tremura din tot corpul. Miles veni în spatele ei şi, atingând-o cât mai puţin posibil, o ajută să se urce în şa.

Elizabeth era prea uluită, prea şocată pentru a se mai gândi la ceva când porniră în grabă spre nord. Ochii îi ardeau în cap şi nu vedea decât coama calului fluturând în vânt.

Se opriră după mai puţin de o oră, lângă un sat minunat, la o căsuţă drăguţă din spatele unei biserici. Miles descălecă şi nu se uită la ea cum se chinuia să se dea jos de pe cal.

Un preot le deschise uşa.

— Deci asta e încântătoarea mireasă, Miles, zise el. Veniţi încoace, ştiu cât de nerăbdători sunteţi.

Miles o luă înainte, nebăgând-o în seamă pe Elizabeth şi ea alergă în urma lui şi-l luă de braţ. El se uită de la mâna ei la faţa ei şi o făcu să-şi ţină respiraţia. Îşi trase mâna.

— După ce se termină putem să stăm de vorbă? şopti ea.

— Dacă nu durează prea mult, zise el cu răceală. Fratele meu mă aşteaptă.

— Nu, spuse ea, încercând să fie demnă. N-o să te reţin mult.

Spunând acestea, îşi ridică poalele fustei şi o luă înaintea lui.

Căsătoria se sfârşi în câteva minute. Nu erau martori din familiile lor, numai câţiva străini pe

care îi cunoştea preotul. Răspunseseră rece, de parcă ar fi negociat un contract cu cereale.

Când preotul îi declară soţ şi soţie, Miles se întoarse spre ea şi ea nici nu îndrăzni să respire.

— Cred că putem sta de vorbă în sacristie, fu tot ce-i spuse el.

Cu bărbia ridicată, Elizabeth o luă înainte.

Când rămaseră singuri, el se sprijini într-o doară de perete.

— Acum poţi să-mi spui ce doreşti.

Fu tentată să-i zică unde să-şi petreacă restul vieţii, dar se calmă.

— Nu ştiam că regele a hotărât să ne căsătorim. Dacă aş fi ştiut n-aş fi refuzat. Aş face orice să se termine cu vrăjmăşia asta.

— Te culci chiar şi cu duşmanul tău? o tachină el.

Ea îşi încleştă fălcile.

— Roger a fost foarte supărat că Brian a murit.

Ochii ei aruncau flăcări. Miles îşi umflă nările.

— Poate n-ai auzit că Raine a supravieţuit otravei pe care i-a dat-o fratele tău.'

— Otravă! icni ea. Acum de ce-l mai acuzi pe Roger?

— Nu pe Roger, zise Miles. Fratele tău Brian l-a otrăvit pe Raine.

— Ei bine, sunt sigură că Brian a plătit îndeajuns pentru asta. Am crezut că Raine e un bărbat voinic, l-a plăcut să-i audă oasele

trosnind?

Ochii lui Miles se oţeliră.

— Văd că iar ai ascultat numai o parte a poveştii. A spus Roger că Raine l-a ucis pe Brian?

— Nu chiar, dar…

Miles îşi îndreptă spatele.

— Atunci întreabă-l. Minunatul tău frate îţi va spune adevărul despre cine l-a ucis pe Brian Chatworth. Acum, dacă nu mai ai de ce să mă acuzi, trebuie să plec.

— Stai! îl strigă ea. Te rog, povesteşte-mi. Cum se simte Sir Guy?

Ochii lui Miles se întunecară.

— De când naiba îţi pasă? De când ţii tu la altcineva în afară de fratele tău mârşav? Guy era să moară din cauza săgeţilor lui. Poate că fratele tău ar trebui să-şi mai pună la încercare iscusinţa de arcaş. Încă un centimetru şi l-ar fi nimerit pe Sir Guy drept în inimă!

— Şi Kit? şopti ea.

— Kit! zise Miles printre dinţi. Kit a plâns trei zile după ce ai plecat, dar acum nici n-o mai lasă pe doica lui Philip să între în camera lui. O cheamă Elizabeth.

— N-am vrut… începu ea. Îl iubesc pe Kit.

— Nu, Elizabeth, nu-l iubeşti. N-am însemnat nimic pentru tine. Ne-ai făcut să suferim pentru că te-am ţinut împotriva voinţei tale. La urma urmei, eşti o Chatworth.

Furia o făcu să izbucnească:

— Nu mai suport insinuările tale! Ce puteam să fac când fratele meu te ameninţa cu o spadă? Puteam să rămân cu tine? Te-ar fi omorât! Nu înţelegi că am plecat cu el ca să-ţi salvez viaţa pentru care îmi eşti atât de recunoscător?

— Şi vrei să cred asta? spuse el cu o voce gravă. Stai în faţa mea purtând şiraguri de perle şi un rubin care valorează mai mult decât toată averea mea şi îmi spui că ai plecat cu fratele tău că să mă salvezi pe mine? Crezi că sunt prost?

— Explică-mi tu, atunci, se răsti ea, ce-ar fi trebuit să fac?

Ochii lui se îngustară.

— Pretinzi că fratele tău te iubeşte atât de mult, aşa că ar fi trebuit să-i spui că vrei să rămâi cu mine.

Ea îşi dădu braţele în lături.

— O, da, asta ar fi mers. Fără îndoială că Roger şi-ar fi băgat spada în teacă şi s-ar fi întors liniştit acasă. Firea lui Roger se aseamănă cu a ta. Şi, Montgomery, de unde ştiam eu că voiai să rămân cu tine?

El tăcu o clipă.

— Dorinţele mele au fost clare întotdeauna. Am auzit că te-ai culcat cu mulţi bărbaţi în ultimul timp. Sunt sigur că n-o să te împiedice nici căsătoria, deşi copilul meu te va opri de la asta o vreme.

Foarte calmă, foarte încet, Elizabeth se apropie de el şi-l plesni peste faţă.

Capul lui Miles se răsuci într-o parte şi, când o privi, avea flăcări în ochi. Cu un gest rapid, violent, îi apucă amândouă mâinile într-o mână de-a lui şi o lipi de peretele de piatră. Buzele lui le striviră pe ale ei, cu lăcomie.

Elizabeth reacţionă cu toată intensitatea dorinţelor ei stăpânite atâta vreme şi, înfometată, se împinse în el.

Buzele lui lăsară o urmă de foc pe gâtul ei.

— Mă iubeşti, nu-i aşa, Elizabeth?

— Da, murmură ea.

— Cât de mult? şopti el atingându-i lobul urechii cu vârful limbii.

— Miles, îngână ea, te rog. Mâinile ei îi erau ţintuite deasupra capului, lipite de perete şi ea voia să-l îmbrăţişeze cu disperare. Te rog, repetă ea.

Brusc el se retrase şi-i dădu drumul la mâini.

— Cum e să fii refuzată? zise el rece, dar vena de la gât îi pulsa. Cum e să iubeşti pe cineva şi el să te respingă? Te-am implorat să rămâi cu mine, dar tu l-ai ales pe fratele tău. Acum, vezi dacă el poate să-ţi dea ce-ţi doreşti. La revedere, Elizabeth… Montgomery.

Cu asta ieşi din cameră, închizând uşa după el. Multă vreme Elizabeth fu prea vlăguită ca să se mişte, dar, în cele din urmă, reuşi să ajungă la

un scaun şi să se aşeze.

Stătea acolo, ameţită, când intră preotul, vizibil agitat.

— Lordul Miles a trebuit să plece, dar o escortă vă aşteaptă afară. Şi v-a lăsat asta.

Când Elizabeth nu se mişcă, preotul îi luă mâna şi i-o strânse în jurul unui lucru rece şi greu.

— Ai timp, draga mea, oamenii vor aştepta.

După câteva minute, Elizabeth îşi adună puterile şi se ridică în picioare. Obiectul din mâna ei căzu şi făcu zgomot pe podeaua de piatră. Îngenunchind, îl ridică. Era un inel greu de aur, destul de mic, pentru a-și încăpea pe deget, cu un smarald mare pe care erau încrustaţi leoparzii familiei Montgomery.

Vru să arunce inelul, dar şi-l puse pe deget, zâmbind resemnată şi ieşi din cameră, îndreptându-se spre oamenii care o aşteptau.

Roger o întâlni la o jumătate de milă de domeniul lor, cu o gardă înarmată, cu spadele trase. Ea îşi îndemnă calul înainte, ca să-i iasă în întâmpinare.

— Moarte tuturor Montgomery-lor! ţipă el.

Elizabeth apucă frâul calului lui, aproape smulgându-şi braţul din încheietură şi calul lui Roger se ridică în două picioare. Amândoi îşi liniştiră animalele.

— De ce călăreşti cu oamenii lui Montgomery? urlă Roger.

— Pentru că eu sunt o Montgomery, ţipă ea.

Această afirmaţie îl năuci.

— Cum ai îndrăznit să nu-mi spui că regele a poruncit să mă mărit cu Miles? îi strigă ea. Ce alte minciuni mi-ai mai turnat? Cine l-a ucis pe fratele meu Brian?

Roger se înroşi de furie.

— Un Montgomery… începu el.

— Nu! Vreau adevărul!

Roger se uită la oamenii din spatele ei, de parcă ar fi vrut să-i măcelărească.

— Sau îmi spui adevărul aici şi acum, sau plec cu ei în Scoţia. Tocmai m-am măritat cu un Montgomery şi copilul meu are dreptul să fie crescut de unul de-ai lor.

Roger respira greu, gâfâind.

— Eu l-am omorât pe Brian, ţipă el, apoi se linişti. Mi-am ucis propriul frate. Asta voiai să auzi?

Elizabeth se aştepta la orice răspuns în afară de ăsta şi se simţi dezarmată.

— Hai acasă, Roger, şi o să stăm de vorbă.

Când rămaseră singuri în solar, Elizabeth îi ceru să-i povestească totul despre duşmănia dintre familiile Chatworth şi Montgomery. Nu era uşor să asculţi şi lui Roger îi era şi mai greu să descrie obiectiv faptele. Viziunea lui Roger asupra evenimentelor era alterată de emoţiile sale.

În Scoţia, descoperise că avea şansa să se însoare cu Bronwyn Macarran, care ar fi fost o partidă excelentă pentru el. Îi spusese câteva minciuni ca să pară mai prezentabil în faţa ei, dar ce însemnau câteva neadevăruri când făceai curte cuiva? îl făcuse chiar pe Stephen Montgomery să se lupte pentru ea, dar Stephen câştigase atât de repede, încât Roger se înfuriase şi-l atacase pe la spate. Umilinţa fusese prea greu de îndurat. Le răpise pe Bronwyn şi pe Mary doar ca să le dovedească Montgomery-lor că e o putere de care trebuie să ţină seama. Nu voia să le facă femeilor niciun rău.

— Dar i-ai făcut rău lui Mary, zise Elizabeth, mânioasă.

— Brian voia să se însoare cu ea! se apără Roger. După tot ce îndurasem din partea familiei Montgomery, Brian voia să se însoare cu sora lor bătrână, urâtă şi nesărată. Îţi închipui cum ar fi râs toată lumea de familia Chatworth?

— Mândria ta mă scârbeşte. Brian e mort, în loc să fie însurat. Ai obţinut ce-ai vrut?

— Nu, şopti el.

— Nici eu. Se aşează. Roger, vreau să mă asculţi şi să iei aminte la ce-ţi spun. Duşmănia dintre familii s-a sfârşit. Numele meu este acum Montgomery şi copilul meu va fi un Montgomery. Vreau ca lupta să înceteze.

— Dacă încearcă din nou să te ia… începu

Roger.

— Să mă ia!

Se ridică atât de repede în picioare, încât răsturnă şi scaunul.

— În dimineaţa asta l-am implorat pe Miles Montgomery să mă ia cu el, dar a refuzat. Şi nu-l învinuiesc. Familia lui a pierdut pe cineva drag din cauza ta şi totuşi ei nu te-au omorât, aşa cum ar fi trebuit s-o facă.

Tu l-ai ucis pe Brian! strigă ea. Tu ai început această luptă şi, martor mi-e Dumnezeu, dacă te mai uiţi vreodată pieziş la un Montgomery, eu te voi ucide cu spada.

Zicând acestea, ieşi din cameră, împiedicându-se de Alice, care, ca de obicei, trăgea cu urechea.

Abia după trei zile furia lui Elizabeth se potoli şi ea putu să se gândească în linişte. Se hotărî să se bucure de ceea ce are, dar trebuia să acţioneze pentru asta. Nu voia ca pruncul ei să crească aşa cum crescuse ea. Probabil că nu va trăi cu Miles, aşa că numai Roger putea să joace rolul de tată pentru copilul ei.

Îl găsi pe Roger stând mohorât lângă cămin şi, dacă ar fi fost bărbat, l-ar fi sculat de pe scaun şi i-ar fi tras un picior în spate.

— Roger, spuse ea cu o voce mieroasă, n-am observat până acum, dar ai cam început să faci burtă.

El îşi duse mâna surprins la pântecele lui plat.

Elizabeth îşi reţinu un zâmbet. Roger era un bărbat chipeş şi era obişnuit ca femeile să-l remarce.

— La vârsta ta, continuă ea, bărbaţii se îngraşă şi muşchii nu mai sunt atât de puternici.

— Nu sunt atât de bătrân, zise el, ridicându-se şi sugându-şi burta.

— Asta era unul din lucrurile care-mi plăceau la scoţieni. Bărbaţii erau întotdeauna în formă.

— Ce vrei să spui, Elizabeth?

— Încerc să te fac să nu-ţi mai plângi singur de milă. Brian e mort şi chiar dacă te îmbeţi în fiecare seară, până la sfârşitul zilelor tale, tot n-o să-l poţi aduce înapoi. Acum du-te şi adună-ţi cavalerii ăia leneşi şi pune-i la treabă.

Ochii lui sclipiră a râs.

— Poate că am într-adevăr nevoie de exerciţiu, zise el şi ieşi din cameră.

Peste şase săptămâni, Elizabeth născu un băiat voinic, sănătos, pe care-l botează Nicholas Roger. Copilul moştenise pometii proeminenţi ai lui Gavin Montgomery. Roger avea grijă de copil de parcă era al lui.

Când ieşi din lăuzie, Elizabeth încercă să-i creeze un cămin micului Nicholas. Primul lucru pe care îl făcu fu să pună o gardă permanentă lângă băiat, pentru că Alice părea să creadă că era copilul lui Judith şi al lui Gavin şi Elizabeth

nu avea încredere în femeia nebună.

Nicholas nu împlinise o lună, când sosi prima scrisoare de la Judith Montgomery. Era o scrisoare reţinută, în care întreba de copil şi-i spunea că regretă că n-o cunoscuse, dar Bronwyn o lăudase din toată inima. Nu pomenea nimic de Miles.

Imediat, Elizabeth îi răspunse, vorbindu-i entuziasmată despre micul Nick, spunându-i că semăna cu Gavin şi întrebând-o dacă avea să-i dea nişte sfaturi, ca pentru o tânără mamă.

Judith îi trimisese un cufăr cu lucruri pentru copil, foarte frumoase, care îi rămăseseră mici fiului ei, acum în vârstă de zece luni.

Mândră, Elizabeth îi arătase hăinuţele lui Roger şi zise că a început să corespondeze cu Judith Montgomery. Roger, obosit de antrenament, nu-i spusese nimic, dar Alice îi răspunsese violent, dar nimeni n-o băgă în seamă.

Doar în a cincea scrisoare Judith pomenise de Miles şi atunci în trecere. Miles era cu Raine, amândoi fără soţiile lor şi amândoi nefericiţi. Săptămâna aceea, Elizabeth se simţi minunat. Râse cu Nick şi-i povesti despre tatăl lui şi despre fratele lui vitreg, Kit!

În septembrie, Elizabeth îi trimise lui Judith răsaduri pentru grădină şi strecură şi o tunică pe care i-o făcuse lui Kit. Judith îi scrise că Kit

adora tunica, în care arăta foarte matur, dar şi el şi Miles credeau că Judith o făcuse, ceea ce îl făcea pe Gavin să râdă, pentru că Judith era întotdeauna prea ocupată şi nu avea răbdare să coasă.

Chiar după Crăciun, Judith îi trimise o scrisoare lungă şi serioasă. Raine şi soţia lui se împăcaseră şi Miles venise să-i viziteze, înainte de a se întoarce la domeniile lui. Judith rămăsese uimită de cât de mult se schimbase Miles. Întotdeauna fusese un singuratic, dar acum nu mai vorbea aproape deloc. Şi, cel mai rău dintre toate, părea că dragostea lui pentru femei dispăruse. Femeile erau încă atrase de el, dar el le privea neîncrezător şi fără cel mai mic interes. Judith încercase să stea de vorbă cu el, dar el îi spusese:

— Sunt un om însurat, ai uitat? Soţul şi soţia trebuie să fie credincioşi unul altuia.

Cu asta plecase râzând. Judith o rugase pe Elizabeth să-l ierte pe Miles şi o prevenea, de asemenea, că toţi bărbaţii Montgomery erau nebuni de gelozie.

Elizabeth îi răspunse cu o scrisoare lungă, lungă, în care îşi arăta furia. Miles era singurul bărbat care o atinsese vreodată; ea îl implorase să o ia cu el când se căsătoriseră, dar el refuzase. Îi spuse cum a plecat cu Roger, numai pentru a-i salva viaţa lui Miles. Pe pagini întregi,

îi mărturisi că fusese o proastă să îl creadă pe fratele ei orbeşte, dar Miles era cel care o ţinea la depărtare, nu ea pe el.

Îndată ce Elizabeth terminase scrisoarea, ar fi vrut să n-o fi scris. De fapt, n-o întâlnise niciodată pe Judith Montgomery. Dacă o părticică cât de mică din ce credea Alice despre ea era adevărat, Judith era un monstru. Ar putea să distrugă relaţia ei cu Miles.

Înainte cu o lună ca răspunsul la scrisoare să ajungă la ea, Elizabeth era să înnebunească. Roger o tot întreba ce nu e în regulă.

Alice făcu mai mult decât atât, se strecură în camera ei, găsi scrisorile lui Judith, şi le citi, povestindu-i-le apoi şi lui Roger în cele mai mici amănunte. Când Roger o ignoră, Alice făcu o criză de nervi care dură aproape toată ziua.

Răspunsul lui Judith era scurt. Miles îşi va aşeza tabăra la douăzeci de mile de domeniul Chatworth pe 16 februarie, chiar lângă satul Westermore. Sir Guy dorea să o ajute pe Elizabeth pe cât îi stătea în putere.

Elizabeth dormi cu scrisoarea sub pernă, o avea tot timpul cu ea şi, în cele din urmă, o ascunse după o piatră din cămin. Câteva zile parcă pluti, apoi reveni cu picioarele pe pământ. De ce şi-ar închipui că Miles o va dori din nou? Ce-ar putea ea să facă s-o dorească din nou?

— Tu eşti a mea, Elizabeth, îi spusese el. Mi-ai

fost dăruită.

Începu să se gândească la un plan. Nu, nu putea. Chicoti. N-ar avea curajul. Dacă i-ar fi din nou „dăruită” lui Miles?

În timp ce Elizabeth era în solar, imaginându-şi scene încântătoare, pasionante, Alice era în camera ei, cotrobăind peste tot. Când găsi ultima scrisoare a lui Judith, i-o arătă lui Roger, dar de data asta el o luă în seamă. În următoarele zile, trei persoane din casa Chatworth îşi făceau planuri – şi fiecare era în contradicţie cu celelalte.

CAPITOLUL 15

— Nu voi face aşa ceva! zise Sir Guy, uitându-se la Elizabeth. Vocea lui era gravă, dar parcă ar fi ţipat.

— Dar Judith spunea că vrei să mă ajuţi.

Sir Guy îşi îndreptă trupul lui uriaş. Cicatricea de pe faţă i se înroşise violent.

— *Lady Judith* – sublinie el cuvântul – n-avea idee că îmi vei cere ceva atât de neruşinat. Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva? spuse el, jenat.

Elizabeth se întoarse şi lovi cu piciorul covorul de pe jos. I se păruse o idee foarte bună: îl va face pe Sir Guy să o ducă la Miles, goală, înfăşurată într-un covor. Poate că, dacă scena se repetă, el va râde şi o va ierta. Dar Sir Guy nu

era de acord cu ea.

— Atunci ce să fac? întrebă ea serioasă. Ştiu că n-o să vrea să mă vadă, dacă i-o cer direct.

— Lady Alyx şi-a trimis fiica la lordul Raine şi copilul a fost ca o solie.

— O, nu! Nu-l voi lăsa pe Miles să pună mâna pe Nick. Miles i-ar lua o altă doică şi ar adăuga copilul la colecţia lui. Nu i-aş mai vedea niciodată, nici pe Miles, nici pe Nick.

Se rezemă de un copac şi încercă să se gândească. Dacă ar aranja să se întâlnească cu Miles, era sigură că el n-ar asculta-o. Avea o singură şansă adevărată: să-l facă s-o dorească foarte mult şi atunci el nu s-ar mai abţine. Poate că ar putea să-i vorbească, după ce vor face dragoste.

În timp ce se gândea, se juca cu pelerina ei neagră, lungă, un lucru încântător, de catifea tivită cu blană de nevăstuică neagră. O acoperea din cap până în picioare. Ochii îi luciră, când îl privi pe Sir Guy.

— Poţi să aranjezi să fiu o vreme singură cu Miles? Nu în cortul lui, ci în pădure. Şi vreau să spun: singuri! Fără îndoială că-şi va chema gărzile, dar vreau să nu vină nimeni.

— Nu-mi place ideea, zise Sir Guy încăpăţânat. Dacă se iveşte un pericol real?

— Adevărat, îi răspunse ea ironic, pot să-l trântesc la pământ şi să-i pun un cuţit la gât.

Sir Guy ridică din sprinceană şi îşi mută vizibil greutatea pe piciorul la care-l rănise Elizabeth.

Elizabeth surâse.

— Te rog, Guy. N-am mai rănit un bărbat de multă vreme. Miles e soţul meu şi îl iubesc şi vreau să încerc să-l fac din nou să mă iubească.

— Cred că lordul Miles nu numai că vă iubeşte, ci e obsedat de dumneavoastră, dar i-aţi rănit mândria. Nicio femeie nu i-a făcut probleme până acum.

— Nu-mi cer scuze că am plecat din Scoţia cu Roger. Atunci asta trebuia să fac. Acum, o să aranjezi să rămân singură cu soţul meu?

Sir Guy ezită înainte de a da din cap.

— Fără îndoială că voi regreta lucrul ăsta.

Elizabeth îi zâmbi încântată, radiind de bucurie.

— O să te fac naşul următorului nostru copil.

Sir Guy pufni.

— Într-o oră lordul Miles va fi aici. Aveţi o oră numai voi doi.

— Apoi ne vei găsi într-o situaţie stânjenitoare, îi zise ea direct. Vreau să-mi seduc soţul. Lasă-ne singuri cel puţin trei ore.

— Nu te porţi ca o doamnă, Elizabeth Montgomery, îi spuse el. Dar ochii îi zâmbeau ghiduş.

— Şi nici nu am pic de mândrie, îl aprobă ea. Acum du-te şi eu mă voi pregăti.

Când rămase singură Elizabeth îşi mai pierdu din curaj. Poate că asta era unica ei şansă de a-şi recâştiga soţul şi se rugă ca totul să iasă bine. Cu mâinile tremurându-i, începu să-şi descheie rochia. Spera că îl cunoaşte pe Miles destul de bine ca să ştie că putea să reziste la argumentele ei, dar fizic putea să-i reziste?

Îşi ascunse hainele sub frunze şi, goală, se înfăşură în pelerina care o acoperea. Era foarte elegantă. Când fu gata, se aşeză pe o buturugă şi aşteptă.

Când auzi pe cineva venind spre ea, înţepeni, recunoscând pasul lui Miles – repede, uşor, hotărât. Se ridică să-l întâmpine.

La început el o privi cu drag, cu dor, apoi ochii i se întunecară şi se uită rece la ea.

— M-ai confundat cu fratele tău? o întrebă el.

— Miles, am aranjat această întâlnire ca să te întreb dacă putem să trăim împreună, ca soţ şi soţie.

— Toţi trei?

— Da. Zâmbi. Noi doi şi fiul nostru, Nicholas.

— Înţeleg. Şi mă rog ce va face fratele tău fără sora lui pentru care a fost în stare să ucidă de atâtea ori?

Ea se apropie de el.

— A trecut mult timp de când nu ne-am văzut şi cred că ai avut vreme să-ţi învingi gelozia.

— Nu sunt gelos! se răsti el. Ai avut de ales şi

ai ales. Acum o să te escorteze cineva înapoi la fratele tău. Gărzi!

O umbră de uimire trecu pe faţa lui când nu se arătă nimeni la chemarea lui, dar, înainte de a putea spune ceva, Elizabeth îşi desfăcu pelerina, dând la iveală trupul ei gol. Miles rămase cu gura căscată şi icni scurt.

Elizabeth lăsă pelerina să o înfăşoare, dezvelindu-se doar de la mijloc în jos, ca atunci când îl întâlnise pentru prima oară şi purtase o piele de vulpe. Agilă, ca un vânător, veni lângă el şi îi cuprinse gâtul cu mâinile.

Involuntar, mâna lui îi atinse pielea ca de satin a coapsei.

— Trebuie să te implor, Miles? şopti ea, privindu-i buzele. Am greşit de multe ori. Nu mai am pic de mândrie. Te iubesc şi vreau să trăiesc cu tine. Vreau să am mai mulţi copii., încet, buzele lui Miles se apropiară de ale ei. Se vedea că se chinuie din toate puterile să-i reziste.

— Elizabeth, şopti el şi îi atinse uşor buzele.

Flăcări îndelung stăpânite se aprinseră între ei.

Braţul lui Miles se strecură sub pelerină şi o lipi de el, ridicând-o de la pământ, sărutând-o şi mai tare.

Buzele lui îi atingeau faţa, de parcă ar fi vrut să o rănească.

— Mi-a fost dor de tine. O, Doamne, uneori am crezut că o să înnebunesc.

— Eu cred c-am înnebunit deja, răspunse ea râzând şi plângând în acelaşi timp. De ce nu ţi-ai dat seama că numai pe tine te iubesc? Nu am îngăduit nimănui să mă atingă.

El îi şterse lacrimile cu buzele.

— Am auzit că John Bascum are patru semne pe cap, acolo unde l-ai lovit.

Ea îl sărută şi-l făcu să tacă. Fără să observe, dădeau să se întindă pe jos, Elizabeth îşi îngropase degetele în nasturii veşmintelor lui, în timp ce mâinile lui lacome îi mângâiau avide trupul.

— La mâna de pe ea! se auzi o voce gravă de deasupra lor.

Le trebui o clipă să înţeleagă cine vorbea.

Roger Chatworth stătea cu spada trasă spre Miles. Miles o privi încruntat pe Elizabeth şi se ridică.

— E a ta, îi spuse el lui Roger, respirând greu.

— Să te ia naiba, Roger! ţipă Elizabeth la fratele ei, luând un pumn de pietre şi aruncându-le spre el. Nu poţi să nu te bagi în viaţa mea, măcar o dată? Lasă spada jos înainte să răneşti pe cineva.

— Voi răni un Montgomery dacă…

— Încearcă, rânji Miles, trăgându-şi spada.

— Nu! ţipă Elizabeth, sărind între cei doi bărbaţi, cu faţa spre fratele ei. Roger, lasă-mă să-ţi explic! Miles este soţul meu şi mă voi duce

acasă cu el, asta dacă el mă va mai lua după ce ţi-ai bătut joc de amândoi.

— Ce mai soţ, rânji Roger. Nu te-a văzut luni de zile, nici măcar nu-şi cunoaşte propriul fiu. Asta e ceea ce vrei, Elizabeth? Renunţi la căminul pe care ţi l-am oferit eu, pentru un om căruia nu-i pasă de tine? Cu câte femei te-ai mai culcat după Elizabeth, Montgomery?

— Cu mai multe decât vei putea tu să ai toată viaţa ta, îi replică Miles calm.

Elizabeth se apropie de Miles când Roger dădu să-l rănească.

— Dacă aş avea destulă minte, v-aş spune să vă duceţi naibii amândoi! zise ea.

— Lasă-mă să te scap de el, spuse Roger, dar când îi atinse pelerina cu vârful spadei, se opri. Nu mai ai ruşine? L-ai întâmpinat pe bărbatul ăsta… aşa?

— Roger, eşti un prostănac care înţelege numai ce vrea el.

Într-o învolburare de catifea, se întoarse spre Miles, se ridică pe vârfuri şi-şi puse buzele pe buzele lui. Miles începea să înţeleagă că de data asta Elizabeth îl alegea pe el, nu pe fratele ei. O strânse într-o îmbrăţişare puternică şi o sărută cu patimă.

Roger tremura de furie şi nu-l văzuse pe cel care se strecura în spatele lui. Nici nu auzise bâta şuierând prin aer şi izbindu-l în cap. Căzu

fără zgomot la pământ. Miles şi Elizabeth n-ar fi auzit niciun copac prăbuşindu-se, dar ceva îi atrase atenţia lui Elizabeth.

O bâtă ţintea capul lui Miles. Îl împinse spre stânga şi bâta o lovi pe ea, nu pe el.

Miles nu-şi dădu seama imediat ce-o făcuse pe Elizabeth să se clatine. Ţinând-o cu o mână, se întoarse, dar nu putu evita lovitura.

Trei bărbaţi murdari, zdrenţăroşi, stăteau şi se uitau la cei doi bărbaţi şi la femeia din faţa lor.

— Care dintre ei e Montgomery? întrebă unul din ei.

— De unde vrei să ştiu?

— Deci pe care-l luăm?

— Îi luăm pe amândoi! zise al treilea.

— Şi cu căţeaua asta ce facem? întrebă unul, dând la o parte cu capătul ciomagului pelerina lui Elizabeth.

— O luăm şi pe ea. Femeia Chatworth a spus că poate fi şi o femeie şi să scăpăm şi de ea. O s-o fac să plătească pentru toţi. Acum, dezbracă-l pe ăla, cât mă ocup eu de ăsta.

Al treilea îi tăie o şuviţă blondă de păr lui Elizabeth şi o băgă în buzunar.

— Haide, grăbiţi-vă. Căruţa nu ne aşteaptă toată ziua.

Când Elizabeth se trezi, durerea puternică, istovitoare pe care o simţea la cap o făcea să-şi dorească să nu se fi trezit. Părea că se mişcă şi

pământul pe care zăcea. Încercase să se ridice, dar căzu pe spate şi se lovi cu capul de lemn, nu de pământ.

— Linişte, iubire, se auzi vocea lui Miles, din spate.

Ea se întoarse şi privi în ochii adânci ai lui Miles. El nu avea nimic pe el, decât pânza din jurul şoldurilor, avea mâinile la spate, răsucite, şi gleznele îi erau legate. Lângă el, sforăind, era Roger. Şi el era legat.

I se limpezi mintea şi-şi dădu seama că ea însăşi era legată.

— Unde suntem? şopti ea, încercând să nu arate că îi e frică.

Vocea lui Miles era puternică, gravă, mângâietoare.

— Suntem în cala unei corăbii şi cred că ne îndreptăm spre Franţa.

— Dar cine…? De ce? bolborosi ea.

— Poate fratele tău ştie, zise Miles abrupt. Acum trebuie să ne dezlegăm. O să mă rostogolesc până la tine şi o să-ţi desfac legăturile cu dinţii, apoi mă dezlegi tu.

Elizabeth dădu din cap, încercând să fie calmă. Dacă Roger ar avea vreo legătură cu capturarea lor n-ar fi aici, îşi spuse ea. Când avu mâinile libere, oftă uşurată, se întoarse spre Miles şi, în loc să-i dezlege mâinile, îşi desfăcu pelerina şi-şi lipi trupul ei gol de al lui, sărutându-l.

— Te-ai gândit la mine? şopti ea lângă buzele lui.

— Tot timpul.

Nerăbdător, el se aplecă s-o sărute din nou. Râzând, ea îl împinse într-o parte.

— Nu ar trebui să te dezleg?

— Părţile corpului meu care au nevoie de libertate, o au, zise el, apropiindu-şi coapsele de ale ei.

Elizabeth îl apucă de umeri şi îşi lipi gura de gura lui.

Gemetele puternice ale lui Roger, care-şi revenea, o făcură să se dezlipească de el.

— Dacă nu l-aş fi urât deja pe fratele tău, acum aş începe să-l urăsc, zise Miles cu ciudă, în timp ce Elizabeth se ridică în fund, se aplecă şi începu să-i desfacă sforile de la mâini.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Roger. Încercă să se ridice, căzu la loc şi în cele din urmă reuşi să stea. Ce-ai mai făcut de data asta, Montgomery?

Miles nu răspunse la provocare, ci îşi frecă încheieturile mâinilor, în timp ce Elizabeth se ocupa de legăturile ei de la picioare. Miles începu să-şi dezlege şi el gleznele şi Roger izbucni din nou.

— Voi doi aţi plănuit să vă eliberaţi şi să mă lăsaţi pe mine aici? Elizabeth, cum poţi uita…

— Taci, Roger, spuse Elizabeth. Deja ai făcut destul rău. Ai idee unde ne duce corabia asta?

— Întreabă-l pe iubitul tău. Sunt sigur că el a plănuit asta.

Miles nu se obosi să-i răspundă, ci se întoarse spre Elizabeth.

— Vreau să ştiu dacă îmi eşti credincioasă pentru moment. Dacă cineva deschide tambuchiul, eu îl voi doborî şi tu îl legi cu frânghiile. Pot să am încredere în tine?

— Chiar dacă nu crezi, eu ţi-am fost întotdeauna credincioasă, zise Elizabeth cu răceală.

— Aţi încercat să le cereţi să ne elibereze? întrebă Roger. Oferiţi-le bani.

— Şi o să-ţi goleşti buzunarele ca să le dai? îl întrebă Miles, privind spre bucata îngustă de pânză pe care o purta Roger.

Nimeni nu mai spuse nimic; tambuchiul se deschise şi un picior apăru pe scară.

— Jos! comandă Miles, şi Roger şi Elizabeth se lăsară pe podeaua de lemn, prefăcându-se că dorm. Miles se furişă tăcut până la capătul scării.

Marinarul se aplecă, păru satisfăcut de tăcerea celor doi prizonieri şi mai făcu un pas. În clipa când îşi dădu seama că unul din prizonieri lipsea, Miles îl apucă de spinare şi-l făcu să se rostogolească pe jos. Nu se auzi decât un zgomot înfundat, care se pierdu în scârţâitul şi trosnetul corăbiei.

Roger nu pierdu vremea şi ridică de păr capul marinarului.

— Nu se va trezi curând.

Miles îl dezbrăca de haine.

— Şi vreţi să mă lăsaţi aici, în timp ce voi luaţi hainele şi plecaţi? îi întrebă Roger. Nu voi sta la mila unui Montgomery.

— Ba da! şuieră Elizabeth. Roger, m-am săturat de neîncrederea ta! Tu ai fost cauza neînţelegerilor dintre familia Montgomery şi familia Chatworth şi acum, dacă vrei să ieşim de aici, trebuie să înveţi să cooperezi. Ce putem face, Miles?

Miles o privea în timp ce se chinuia să se îmbrace cu hainele prea mici. Adesea marinarii erau aleşi pentru statura lor, scunzi, ca să se poată mişca mai uşor în interiorul corăbiei.

— Mă întorc de îndată ce aflu ceva.

Spunând acestea, se urcă pe scară şi dispăru.

Elizabeth şi Roger îl legară şi-i puseră un căluş marinarului inconştient şi-l lăsară într-un colţ.

— Întotdeauna vei fi de partea lui? o întrebă Roger, morocănos.

Elizabeth se sprijini de peretele vasului. O durea capul şi îi venea rău din cauza mişcării corăbiei.

— Ar trebui să-i cer iertare soţului meu pentru multe lucruri. Poate că Miles are dreptate, poate că aş fi putut să fac ceva în ziua în care ai venit

şi ne-ai găsit în colibă. Tu n-ai fost niciodată o persoană cu care să te înţelegi uşor, dar ar fi trebuit să încerc măcar.

— Mă insulţi! întotdeauna am fost bun cu tine.

— Nu, întotdeauna ai profitat de cât bine mi-ai făcut. Acum, ascultă-mă. Oricum am nimerit aici, trebuie să ieşim. Trebuie să cooperezi.

— Cu un Montgomery?

— Cu doi Montgomery! se răsti ea.

Roger tăcu o clipă.

— Alice, murmură el. Ea mi-a adus scrisoarea de la soţia lui Gavin. Ştia unde te întâlneşti cu…

— Soţul, adăugă Elizabeth. O, Roger! gemu ea. Nicholas! E singur cu Alice. Trebuie să ne întoarcem la fiul meu.

Roger îi puse o mână pe braţ.

— Copilul e păzit şi gărzile au ordin să n-o lase pe Alice lângă el. Nu mă vor trăda.

— Dar ce se va întâmpla cu el dacă nu ne întoarcem?

— Fără îndoială că familia Montgomery îl va lua în grija ei.

Privirile lor se întâlniră şi Roger îşi dădu seama, peste o clipă, de ce spusese. Era cât pe ce să recunoască faptul, că nu avusese dreptate când îi acuzase pe cei din familia Montgomery. Poate că miile de cuvinte ale lui Elizabeth îl influenţaseră.

Se întoarseră, ţinându-şi respiraţia când

tambuchiul se deschise şi se liniştiră când îl văzură pe Miles.

Elizabeth alergă spre el, îl luă de gât, aproape dărâmându-i lucrurile pe care le ţinea în mână.

— Credem că Alice e cea care a aranjat totul. O, dragul meu Miles, eşti rănit?

Miles o privi neîncrezător.

— Treci repede de la o stare la alta. Nu, n-am avut probleme. Am adus mâncare şi haine.

Îi aruncă lui Roger o bucată de pâine tare şi-i dădu o grămadă de haine lui Elizabeth.

După ce privi spre marinarul legat, cu căluş în gură, cu ochii măriţi de frică, Miles se aşează lângă Roger şi lângă Elizabeth.

În afară de pâine, mai era carne uscată şi grog, care avea un gust îngrozitor şi pe care Elizabeth îl scuipă.

— Ce-ai văzut? îl întrebă Roger.

Miles înţelese că Roger trecea peste mândria lui, ca să întrebe asta.

— E o corabie veche, gata să se scufunde şi e condusă de un echipaj care e în mare parte beat sau pe moarte. Chiar dacă ştiu că suntem prizonieri, nu-i interesează.

— Par exact tipul de oameni pe care i-ar cunoaşte Alice, zise Elizabeth cu dezgust. Ne îndreptăm spre Franţa, cum ai crezut?

— Da. Am recunoscut linia coastei. Când se întunecă, o să ne strecurăm afară, luăm o barcă

şi ne ducem la ţărm. Nu vreau să riscăm o petrecere de bun venit când acostează vasul.

Privi spre Roger şi el îl aprobă.

— Şi cum ne întoarcem în Anglia? îl întrebă Elizabeth mestecând.

— Am rude la patru zile călare de la ţărm. Dacă ajungem la ei, vom fi în siguranţă.

— Dar nu avem mâncare sau cai pentru această călătorie, spuse Roger, bând cu sete din poşirca îngrozitoare.

— Poate vom reuşi să ne descurcăm, zise Miles încet, luând cana. Accentuase uşor cuvântul „vom”.

— Da, poate vom reuşi, răspunse Roger, la fel de încet.

Mâncară în tăcere şi, când terminară, Roger şi Elizabeth se îmbrăcară în hainele marinăreşti. Cămaşa dungată de pânză se mula pe sânii lui Elizabeth şi ea fu mulţumită să vadă o sclipire în ochii lui Miles. Se convinsese deja că, chiar dacă mai era supărat pe ea, încă o dorea – şi nu-i spusese el că se gândise la ea „tot timpul”?

Când se întunecă şi mai mult în încăperea urât mirositoare, Miles se strecură din nou pe scară şi de data asta se întoarse după mult timp, cu mâna goală.

— Am încărcat barca cu toată mâncarea pe care am putut s-o găsesc. Privi spre Roger. Trebuie să am încredere în tine să-mi aperi

spatele. Elizabeth va sta între noi.

Roger, ca şi Miles, era prea înalt pentru hainele acelea. Miles putea să treacă drept marinar în veşmintele nepotrivite, cu o barbă neagră de o zi pe obraji, cu ochii sălbatici, fioroşi, dar Roger nu putea. Trupul lui vânjos rupsese cusăturile cămăşii şi figura lui de aristocrat blond nu putea fi confundată cu a unui om al mării. Iar Elizabeth, în hainele mulate pe corp, nici atât. Trăsăturile ei erau prea delicate ca să semene cu ale unui bărbat.

Sub ochii speriaţi ai marinarului legat, care se făcuse una cu podeaua, îşi făcură drum în sus, pe scară. Miles era mai în faţă cu câţiva paşi, cu un cuţit în mână. Era singura armă cu care se întorsese şi nu le spusese cum pusese mâna pe ea.

Aerul rece al nopţii o făcuse pe Elizabeth să-şi dea seama cât de îngrozitoare fusese captivitatea şi capul începu să i se limpezească, fiind înviorată de briză. Miles o luă de braţ şi-i dădu un ghiont, iar ea îşi îndreptă atenţia spre ce aveau de făcut.

Erau trei oameni pe punte: unul la cârmă, doi plimbându-se pe punte, în partea cealaltă a vasului.

Miles se lăsă în jos şi dispăru într-o grămadă de frânghii şi imediat Roger şi Elizabeth îi urmară exemplul. Ghemuindu-se până când

începură să-i doară picioarele, se târâră de-a lungul parapetului, încet, cu grijă să nu facă zgomot.

Când Miles se opri, făcu un semn cu mâna şi Roger păru că înţelege. Alunecă peste bord şi Elizabeth îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se să audă zgomotul făcut de căderea lui în apă, dar nu auzi nimic. În clipa următoare, Miles îi făcu şi ei semn. Fără să se gândească, îşi trecu un picior peste bord şi îl urmă. Roger o prinse şi o ajută să coboare încet în barcă.

Inima îi bătea cu putere, privindu-i pe Roger şi pe Miles, care îl ajuta de sus, cum începură să coboare barca pe lângă corabie. Muşchii lui Roger se încordau de efort, nu o lăsa să cadă şi să lovească apa cu zgomot. Elizabeth dădu să-l ajute, dar Roger o dădu deoparte nerăbdător. Se întoarse la locul ei şi piciorul i se agăţă de ceva. Îşi înăbuşi un ţipăt când văzu o mână lângă piciorul ei – mâna unui marinar mort.

Deodată, barca se clătină şi-l auzi pe Roger ţinându-şi respiraţia în timp ce se lupta să controleze barca. Pentru un motiv oarecare Miles dăduse brusc drumul frânghiilor de deasupra. Roger reuşi să aşeze barca pe apă cu un clipocit. Se trase înapoi şi privi în sus, spre corabie.

Miles nu se vedea nicăieri şi pentru o clipă Elizabeth intră în panică. Cât de adâncă era ura

lui Roger? Putea ea să i se împotrivească, dacă el se hotăra să-l lase pe Miles în urmă?

Dar Roger stătea în picioare în barcă, privind în sus, cu picioarele depărtate, echilibrând barca.

Elizabeth era cât pe ce să izbucnească în plâns, îngrijorată, când Miles se uită peste bord, văzu unde era Roger şi, în clipa următoare, aruncă un corp în braţele lui. Roger părea că asta aştepta şi nu căzu când corpul îl lovi. După câteva secunde, Miles coborî repede pe frânghie şi ajunse pe jumătate în barcă, iar Roger împinse barca şi începu să vâslească. Miles aruncă trupul celui de-al doilea marinar lângă primul, luă cealaltă vâslă şi-l ajută pe Roger.

Elizabeth nu rosti niciun cuvânt; îi privea cum vâsleau amândoi şi barca aluneca în noapte.

CAPITOLUL 16

— Hai să scăpăm de ei, fură primele cuvinte rostite, după o oră de tăcere.

Miles dădu din cap aprobator şi continuă să vâslească, în timp ce Roger aruncă cele două trupuri în apă.

Roger se întoarse la vâslă.

— Va trebui să ne facem rost şi de alte haine. Ceva obişnuit, să nu trezim suspiciuni.

— De ce? întrebă Elizabeth. Crezi că marinarii

vor încerca să ne găsească?

Roger şi Miles schimbară o privire între ei şi Elizabeth se simţi în plus.

— Dacă se află că suntem din familiile Chatworth sau Montgomery, începu Roger, cu răbdare, vom fi prinşi în câteva minute, pentru răscumpărare. Dacă nu avem gărzi, trebuie să călătorim incognito.

— Ca muzicieni, poate, adăugă Elizabeth. Ar trebui s-o avem pe Alyx cu noi.

Pomenirea numelui noii cumnate a lui Miles îl făcu pe Roger să-şi aducă aminte cum i-a salvat Alyx viaţa. Povestirea dură până în zori, când ajunseră, în sfârşit, la ţărm.

— Înfăşoară-te în pelerină şi stai lângă mine, îi ordonă Miles în şoaptă. În curând vor începe să vândă în piaţă şi o să vedem dacă găsim nişte haine.

Deşi abia se crăpa de ziuă, piaţa oraşului era plină de lume care venise să-şi vândă marfa. Roger, cu hainele lui plesnite pe la încheieturi şi cu ţinuta lui mândră, atrăgea multe priviri şi Elizabeth la fel, cu părul murdar şi încurcat, dar învelită într-o pelerină scumpă. Dar Miles atrăgea cele mai multe priviri, şi toate ale femeilor.

O femeie tânără şi frumoasă, înconjurată de tineri, îşi ridică privirea de la marfa ei şi întâlni ochii negri ai lui Miles.

Elizabeth făcu un pas în faţă, cu mâinile strânse în pumni. Chicotind, Miles o prinse de braţ.

— Ţi-ar plăcea să ai rochia femeii?

— Mi-ar plăcea să-i bat fundul în cuie pe uşa mea.

Miles se uită la ea cu ochii aprinşi şi inima începu să-i bată cu putere.

— Poartă-te cum trebuie şi ascultă-mă, zise el, îndreptându-se spre femeia care-i arunca priviri înfocate.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? gânguri ea, într-o franceză stâlcită.

— Aş putea să vă conving să vă dezbrăcaţi de hainele dumneavoastră? şopti Miles, cu degetele mângâind o vază mare, în timp ce i se adresa într-o franceză clasică, perfectă.

Pentru femeie Elizabeth ar fi putut fi o mobilă, atât de puţină atenţie îi dădea.

— Da, puteţi, şopti ea, apropiindu-şi mâna de a lui. Şi ce oferiţi în schimb?

— Vrem să schimbăm o pelerină, tivită cu blană, pentru trei rânduri de haine şi merinde.

Femeia o măsură pe Elizabeth din cap până în picioare.

— Pelerina ei? scuipă ea cuvintele.

Doi bărbaţi se îndreptau spre ei şi puteai să-ţi dai seama că erau fraţii femeii. Elizabeth, furioasă că Miles flirta, chiar dacă o făcea pentru

ceva anume, privi printre gene.

— Am avut un accident nefericit, zise ea într-o franceză nu atât de bună ca a lui Miles, dar potrivită. Sperăm să obţinem nişte haine pe pelerina asta lipsită de valoare, deşi hainele surorii dumneavoastră s-ar putea să fie cam mici.

Spunând acestea, îşi desfăcu pelerina, ca din întâmplare, şi arătă bluza care i se mula pe corp şi pantalonii strânşi pe picior. Mânios, Miles îi trase pelerina înapoi pe umeri, dar tânărul rămăsese cu gura căscată de admiraţie.

— Facem târgul? zise Miles printre dinţi şi nu se uită la Elizabeth.

Fraţii încuviinţară şi sora lor nu mai avu niciun cuvânt de spus.

Peste câteva minute, Elizabeth îşi schimbă hainele, sub pelerină, sub arcada unei uşi. Rochia pe care o purta era simplă, largă, comodă şi îi ascundea formele.

Miles şi Roger se îmbrăcaseră şi ei simplu, cu pantaloni strânşi pe picior, care le scoteau în evidenţă coapsele musculoase. Luară merindele şi porniră spre sud.

Ieşiră din oraş, când Miles i se adresă lui Elizabeth:

— Trucul ăsta l-ai învăţat în casa fratelui tău? Se pare că ţi-ai învins repede frica de bărbaţi.

— Şi ce ar fi trebuit să fac? Să stau deoparte şi să mă uit cum te ademenea urâta aia? Fără

îndoială că ai fi făcut dragoste cu ea sprijinit de zid, dacă ţi-ar fi cerut preţul ăsta.

— Poate, fu tot ce îi replică Miles şi se cufundă înfuriat în tăcere.

— De ce mă acuzi de tot felul de lucruri? N-am făcut nimic ca să merit neîncrederea ta. Am stat cu tine în Scoţia şi…

— Ai fugit şi aproape că l-ai omorât pe Macgregor. Ai plecat cu fratele tău, zise el direct.

— Dar trebuia s-o fac! insistă Elizabeth.

Roger mergea de cealaltă parte a ei şi nu vorbise până acum.

— Dacă n-ar fi plecat cu mine, te-aş fi ucis, Montgomery. Şi n-aş fi crezut dacă mi-ar fi spus că voia să rămână cu tine.

— De ce îmi spui asta? îl întrebă Miles pe Roger, după o vreme.

— Pentru că Elizabeth m-a bătut la cap multă vreme cât de… mult am greşit. Poate că are dreptate.

Merseră în tăcere. Nimeni nu spunea ce gândea.

Când soarele se ridică mai mult, se opriră să mănânce şi luară apă dintr-un izvor. Elizabeth observă că Miles o privea şi se întrebă la ce se gândea.

Trecură pe lângă mulţi călători pe drum: negustori bogaţi, cu măgari încărcaţi cu aur,

ţărani, muzicanţi, fierari şi un nobil escortat de douăzeci de cavaleri înarmaţi. O oră după aceea, Miles şi Roger făcură remarci dispreţuitoare la adresa cavalerilor, de la culorile pe care le purtau, până la armurile de modă veche.

Când soarele se îndreptă spre apus, căutară un loc unde să poată înnopta. Deşi riscau să fie prinşi că vânau fără voie, Roger şi Miles aleseră să stea în pădurea regelui, departe de călătorii de pe drum.

În timp ce mâncau, Roger şi Miles vorbiră despre antrenamente, pomeniră câteva persoane pe care le cunoşteau amândoi şi, în general, se purtau de parcă ar fi fost prieteni vechi. Elizabeth se strecură de lângă ei şi niciunul nu observă. După câteva minute, era gata să plângă, sprijinită de un copac, ascultând zgomotele nopţii.

Când Miles o atinse pe umăr, tresări puternic.

— Ceva nu e în regulă? o întrebă el.

— În regulă, şuieră ea, cu ochii în lacrimi. Cum ar putea să nu fie în regulă!? M-ai ţinut luni întregi prizonieră, m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine şi când am sacrificat totul ca să-ţi salvez viaţa netrebnică, tu mă urăşti. Ţi-am născut un copil, am conspirat cu rudele tale şi cu omul tău ca să te recâştig şi tot ce primesc în schimb e indiferenţă. Te-am sărutat şi mi-ai răspuns, dar nu mi-ai oferit nimic care să vină de la tine. Ce

trebuie să fac ca să înţelegi că nu te-am trădat? Că nu l-am ales pe fratele meu, ci pe tine? Ai auzit ce-a spus Roger, că te-ar fi omorât dacă nu plecam cu el.

Lacrimile o înecară şi nu mai putu continua.

Miles se rezemă de un copac, destul de departe de ea. Lumina lunii îi arginta părul şi ochii.

— Credeam că numai fraţii mei se închină vechiului demon al mândriei. Credeam că Raine a fost un prost când a refuzat să-şi ierte nevasta pentru că se dusese la rege să-i ceară îndurare. Te-aş fi iertat dacă te-ai fi dus la rege, dat tu ai ales un alt bărbat, nu pe mine, ai ales un alt cămin, nu pe al meu. Şi când am auzit poveştile despre toţi bărbaţii cu care te-ai culcat, am crezut c-o să te omor.

Când ea încercă să-i răspundă, el ridică mâna.

— Poate pentru că am avut de-a face cu atâtea soţii necredincioase, femei care se sculau din patul meu şi se îmbrăcau în rochii de mireasă. Poate că asta mi-a deformat viziunea despre toate femeile. Şi ai fost prizoniera mea, dar mi-ai cedat uşor.

— Am luptat cu tine! spuse ea cu aprindere, insultată.

Miles zâmbi la ea.

— Raine spunea că eram gelos şi ironia era că amândoi eram geloşi pe acelaşi bărbat. Raine credea că soţia lui, Alyx, avea o mare afecţiune

pentru Roger Chatworth.

— Sunt sigură că Roger nu ştie nimic de asta.

— Mi-am dat seama când mi-a povestit cum i-a salvat Alyx viaţa. Alyx a făcut asta ca să-l salveze pe Raine, care este un bărbat încăpăţânat şi îndărătnic, care nu ascultă niciodată de raţiune.

— Raine! izbucni Elizabeth. Se înfurie atât de tare, încât îşi rupe cusăturile? Trebuie să bea ierburi ca să adoarmă?

Miles îi zâmbi fugar şi dinţii albi îi sclipiră în lumina lunii.

— Raine ia lancea când se supără. Eu reacţionez altfel.

Tăcu o vreme.

— Cum e fiul nostru? o întrebă el încet.

— Are pometii înalţi, ca ai fratelui tău, Gavin. Nu e nicio îndoială că seamănă cu familia.

— Nu m-am îndoit niciodată, nu cu adevărat. Elizabeth…?

— Da, şopti ea.

— De ce m-ai părăsit? De ce nu te-ai întors la mine după o săptămână? Te-am aşteptat în fiecare zi; m-am rugat să te întorci. Kit plângea până adormea. Atâtea mame l-au părăsit.

Lacrimi se rostogoleau pe obrajii ei.

— Mi-era teamă de Roger. Nu gândea limpede. Brian jurase că îl va omorî pe Roger şi mi-era frică să nu declare război familiei Montgomery, dacă nu eram eu acolo, să-l opresc. Speram să-l

fac să vadă adevărul; am vrut să ştiu adevărul despre duşmănia dintre cele două familii.

— Şi bărbaţii? spuse Miles. Pagnell le-a povestit tuturor cum mi te-a trimis şi cei care-ţi făceau curte îmi spuneau în cele mai mici amănunte.

Elizabeth îşi ridică mâna.

— Nu numai că ai fost primul bărbat cu care am făcut dragoste, dar ai fost primul bărbat care a vorbit cu mine, fără să aibă urme pe faţă, primul bărbat care m-a făcut să râd, care mi-a arătat ce înseamnă bunătatea. Şi tu ai spus că nu ştiu nimic despre bărbaţi.

— Deci ţi-ai dat seama, zise Miles cu amărăciune.

— Da, într-un fel. Am încercat să mă gândesc la asta fără pasiune şi ştiam că ar fi fost mai bine dacă iubeam un alt bărbat, nu un Montgomery. Dacă m-aş fi măritat cu altcineva, poate că Roger ar fi uitat că port copilul unui Montgomery şi poate că ura lui s-ar mai fi îmblânzit. Deci, m-am hotărât să cunosc şi alţi bărbaţi şi să văd dacă nu cumva te iubeam numai pentru că ai fost primul.

Miles tăcea, ochii lui o ardeau.

— Unii m-au făcut să râd, alţii au fost buni cu mine, unii mă admirau, dar niciunul nu le făcea pe toate la un loc. Săptămânile treceau şi amintirile despre tine, în loc să pălească, deveneau şi mai clare. Îmi aminteam fiecare gest

al tău şi am început să compar bărbaţii cu tine.

— Până şi la mărimea…

— Lua-te-ar naiba! i-o reteză Elizabeth. Nu m-am culcat cu niciun bărbat şi am impresia că tu ştii foarte bine lucrul ăsta, dar vrei să-l auzi de la mine.

— De ce nu te-ai culcat cu ei? Unii dintre cei pe care i-ai cunoscut se pricep foarte bine la femei.

— Ca şi tine? se răsti ea la el. Stai în faţa mea cerându-mi să-ţi spun dacă ţi-am fost credincioasă, dar tu? Când îţi zic că n-au mai existat alţi bărbaţi, o să mă laşi să vin în patul tău neprihănit? În dimineaţa asta a trebuit să te smulg de lângă o femeie. Cum crezi că mă simţeam când eram însărcinată cu copilul tău ştiind că în orice clipă tu puteai să fii în pat cu una sau două sau… mai multe femei.

— Mai multe? o ironiză el, coborându-şi vocea seducător. N-a fost nicio femeie după tine.

Elizabeth credea că n-a auzit bine.

— Nu… începu ea, cu ochii mari.

— Fratele meu Raine şi cu mine ne-am mutat în una din taberele lui şi într-o clipă de furie am alungat toate femeile, chiar şi spălătoresele. Ne antrenam toată ziua, beam toată noaptea şi înjuram mereu femeile. Raine şi-a revenit primul, când soţia lui i-a trimis-o pe fiica lor. Micuţa Catherine m-a făcut să-mi fie dor de copiii mei, aşa că m-am întors de Crăciun la Judith şi

Gavin… îşi trecu mâna prin păr. Credeam că Gavin e prea aspru cu micuţa şi dulcea lui nevastă, dar nu-i cunoscusem limba ascuţită. Femeia nu m-a lăsat deloc în pace. A fost fără milă. Vorbea tot timpul despre fiul nostru, şi ofta că fiul ei nu-şi va cunoaşte vărul, şi a angajat chiar şi un pictor ca să facă un tablou, cu un înger cu părul lung şi blond, care legăna un băieţel în scutul meu. Fii atentă, în scutul meu. L-am spus lui Gavin că o să-i frâng gâtul nevestei lui, dar el a râs atât de tare, încât nu i-am mai pomenit despre asta. Când a primit scrisoarea ta, în care erai gata să mă ierţi, Judith s-a năpustit asupra mea cu forţe sporite.

Miles închise o clipă ochii, aducându-şi aminte.

— L-a cerut ajutorul lui Alyx, şi Alyx a venit cu o duzină de cântece în care era vorba de doi îndrăgostiţi, care se despărţiseră din cauza unui bărbat prost şi înfumurat care, din întâmplare, semăna exact cu mine. Într-o seară, la cină, Alyx a dirijat douăzeci şi doi de muzicanţi să cânte un cântec care i-a făcut pe toţi să râdă atât de tare, încât doi bărbaţi au căzut de pe scaune şi şi-au rupt o coastă. Alyx era magnifică.

Elizabeth asculta povestea cu uimire, încât nici nu putea să mai vorbească.

— Şi ce-ai făcut?

El tremură când îşi aminti.

— Foarte calm am sărit peste masă şi mi-am

pus mâinile în jurul gâtului lui Alyx.

— Nu! gemu ea. Alyx e atât de delicată şi…

— Raine şi Gavin şi-au tras spadele la mine şi, cum stăteam acolo, gata să ucid acea pasăre cântătoare, cu spadele fraţilor mei îndreptate spre mine, mi-am dat seama că nu mai eram eu însumi. În ziua următoare, Judith a aranjat întâlnirea dintre noi. Ochii lui luciră poznaş. Cea în care voiai ca Sir Guy să mi te aducă într-un covor.

Elizabeth nu se uită la el. Crezuse că Sir Guy era de partea ei, dar el îi raportase totul, râzând, lui Miles. Cum trebuie să fi râs şi să-şi fi dat coate, pentru că voia să-şi seducă propriul soţ! Ce se întâmplase cu femeia aceea mândră care stătuse odată pe marginea unei râpe abrupte şi jurase să nu se supună nici unui bărbat?

— Scuză-mă, şopti ea şi trecu pe lângă Miles, ca să se întoarcă la Roger.

Miles o luă în braţe, lipind-o de el.

Când Elizabeth văzu că se uită la ea cu un zâmbet provocator, îl lovi cu cotul în coaste şi-l auzi gemând de durere.

— Te urăsc, Montgomery! îi ţipă ea în faţă. M-ai făcut să te implor, şi să plâng, şi să calc peste mândria mea.

Încercă să-l lovească din nou, dar el o prinse de mâini şi nu se mai putu mişca.

— Nu, Elizabeth Montgomery, zise el,

apropiindu-şi buzele de ale ei. Mă iubeşti. Mă iubeşti atât de mult, că ai fi în stare să cerşeşti pentru mine. Te-am făcut să ţipi de plăcere şi să plângi din dragoste.

— M-ai umilit.

— Şi tu pe mine. El o ţinu, deşi ea se zbătea. Toate femeile mi-au căzut în braţe, numai tu mi te-ai împotrivit. Numai cu tine am fost furios, gelos, posesiv. Mi-ai fost dăruită şi eşti a mea, Elizabeth, şi n-am să te mai las niciodată să uiţi asta.

— Nici n-am… începu ea, dar el o sărută, făcând-o să tacă.

Când buzele lui le atinseră pe ale ei, se pierdu. Nu putea să se mai certe cu el sau să fugă de el.

Braţele lui o lăsară din strânsoare cât să-l poată lua de gât şi să-l tragă şi mai aproape.

— Niciodată, niciodată să nu mai uiţi asta, Elizabeth Montgomery, îi şopti el la ureche. Întotdeauna îmi vei aparţine, în secolul ăsta şi în secolul următor. Pentru totdeauna!

Elizabeth nici nu-l mai auzea, se ridică pe vârfuri şi întinse buzele spre el.

Nu realizase cât de mult îi lipsise, fizic. El era singurul bărbat de pe lume în care ea avea încredere, de care nu-i era frică. Toţi anii în care stătuse închisă se topeau în dorinţa ei, în pasiunea ei. Îşi puse mâinile în părul lui, simţindu-i cârlionţii în jurul degetelor şi îi trase

capul mai aproape.

Miles râse aspru din gât.

— Un copac, spui? Să facem dragoste sprijiniţi de copac? zise el.

Miles ştia ce dorea; să facă dragoste, dar nu încet, cu blândeţe, ci sălbatic, cu toată dorinţa care o ardea. Mâinile lui începură să-i sfâşie hainele, avea o mână pe lenjeria ei de pânză, iar cealaltă pe pantalonii lui. Elizabeth continua să-l sărute, gura ei era lipită de a lui, limbile li se încolăceau.

Când spatele i se lipi de copac, nici nu clipi, ci îl muşcă pe Miles de gât, de parcă ar fi vrut să-l jupoaie.

Miles o ridică, îi puse coapsele în jurul mijlocului lui, cu fusta îngrămădită între ei. Niciunul nu se gândi să-şi dea hainele jos. Cu mâinile pe fundul ei, o ridică şi intră în ea cu putere, ancorându-se de ea.

Elizabeth gemu, îşi îngropă faţa în gâtul lui şi se agăţă de el cu disperare, în timp ce braţele lui puternice o ridicau şi o coborau. Îşi dădu capul pe spate, vrând să ţipe. Transpiraţia curgea pe Miles şi el se şterse de ea, udându-i părul.

Cu o ultimă izbitură puternică, care o făcu pe Elizabeth să se piardă în extaz, Miles o trase spre el, tremurând, în timp ce trupul lui fierbinte erupea.

Elizabeth, cu trupul încordat, simţea valuri de

plăcere care o înfiorau şi avea lacrimi în ochi. Îşi reveni încet, nu-şi mai simţea picioarele şi o durea tot corpul, pentru că îl strânsese pe Miles cu putere.

El se aplecă să se uite la ea, o mângâie pe părul ud, o sărută pe tâmple.

— Te iubesc, spuse el tandru, apoi zâmbi ştrengăreşte. Şi apoi, eşti cea mai bună…

— Înţeleg. Râse. Acum, ai de gând să mă laşi jos sau vrei să mă striveşti de copacul ăsta?

Sărutând-o încă o dată, Miles îi lăsă picioarele la pământ şi râse mândru, dezmăţat, când văzu că nu putea să stea dreaptă, dar o ţinu să nu cadă.

— Ticălosule! şuieră ea, sprijinindu-se de el, dar îi zâmbi şi-i sărută mâna cu care o ţinea de braţ. Chiar sunt cea mai bună? întrebă, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic pentru ea. Mă găseşti atrăgătoare, chiar după ce am născut un copil?

— Merge, zise Miles serios.

Elizabeth râse, îşi aranjă fusta şi încercă să-şi recapete stăpânirea de sine, în timp ce se întorceau la Roger.

CAPITOLUL 17

Merseră împreună două zile, care fură minunate pentru Elizabeth. Erau nopţi în care făceau dragoste şi zile de iubire. Miles îi acorda

întreaga atenţie. Se ţineau de mână şi vorbeau în şoaptă sau râdeau tare de lucruri mărunte. Făcură dragoste lângă un pârâu, apoi se îmbăiară în apa rece ca gheaţa.

Roger îi privea distant şi, uneori, Elizabeth se simţea vinovată pentru suferinţa pe care ştia că i-o pricinuieşte. De câteva ori, el făcu remarci despre comportamentul necavaleresc al lui Miles, dar, acesta îi răspunse că nu era decât un ţăran fără grijă, până când ajungea la rudele lui.

Înaintau încet şi călătoria, care ar fi durat patru zile călare, se prelungi mergând pe jos.

În a patra zi, cei trei părăsiră drumul şi intrară în pădure să se odihnească şi să se învioreze, chiar înainte de amiază. După ce aruncă o privire dispreţuitoare, care trecu neobservată, spre Miles şi spre sora lui, Roger se îndepărtă de ei, adâncindu-se în pădure. Când auzise prima oară că sora lui a fost luată prizonieră, suferise mult, dar acum vedea că o pierduse de tot, era mai mult decât o captură.

Gândindu-se la problemele lui, trecu pe lângă marginea surpată a unui şanţ fără să-i dea atenţie. După câţiva metri, observă că erau urmele clare ale unei lupte. Întorcându-se, le cercetă. Merse pe marginea unui mal abrupt al unei ape repezi şi se vedea că cineva căzuse de acolo. Adesea, după o bătălie, Roger îşi căuta oamenii răniţi sau morţi şi acum instinctele de

cavaler i se treziră. Imediat începu să coboare malul, alunecând pentru că se grăbea.

Nu se aştepta la ce zări jos. O tânără frumoasă, purtând o rochie bogată de catifea roşie, tivită în jurul gâtului cu ametiste mari, montate în aur, stătea pe un buştean putrezit, cu picioarele ascunse sub o grămadă de bolovani care se prăbuşiseră. Ochii ei negri, aproape prea mari pentru chipul ei, îl priviră pe Roger cu încântare.

— Ştiam că ai să vii, îi spuse ea într-o engleză plăcută, cu un accent melodios.

Roger clipi mirat, dar nu-i luă în seamă remarca.

— Ai căzut? Eşti rănită?

Ea îi zâmbi, cu ochii înlăcrimaţi. Părea să fie foarte tânără, aproape un copil, purtând o rochie care o maturiza. Părul negru i se zărea de sub gluga presărată cu perle. În faţă, pe rochie, erau cusute alte perle.

— Mi-am prins piciorul şi nu pot să-l mişc.

„Femeile!” se gândi Roger, apropiindu-se să cerceteze pietrele care o prinseseră dedesubt.

— Trebuie să mă fi auzit când eram sus. De ce n-ai strigat?

— Pentru că ştiam că vei veni pentru mine.

"E nebună”, se gândi Roger. „Sărmana fată e posedată de diavol.”

— Când voi ridica piatra asta, vreau să-ţi scoţi piciorul de sub ea. Înţelegi? o întrebă el, de

parcă ar fi vorbit cu un tâmpit.

Ea îi zâmbi şi când piatra fu ridicată „îşi trase piciorul de sub ea.

Piciorul drept îi era prins altfel şi Roger văzu că, dacă mişca o piatră, ar fi căzut alta şi poate că i-ar fi zdrobit glezna. Era delicată şi nu credea că oasele ei mici ar rezista.

— Nu-ţi fie frică să-mi spui, şopti ea, sunt obişnuită cu durerea.

Roger se întoarse să se uite la ea, la ochii ei mari care îl priveau cu atâta încredere şi asta îl făcu să-i fie frică, dar în acelaşi timp se simţea puternic.

— Cum te cheamă? o întrebă el, cercetând pietrele din jurul piciorului ei mic.

— Christiana, milord.

Roger îşi înălţă repede capul. Hainele lui murdare, de ţăran, n-o păcăliseră, aşa că, poate că nu era proastă, în cele din urmă.

— Chris. Îi zâmbi. Îmi dai pumnalul tău? Vreau să fac ceva cu care să ţin pietrele astea cât le mut pe celelalte, îi arătă el.

Ea îi dădu imediat cuţitul şi el îşi muşcă buzele să n-o mustre, că dă o armă atât de uşor unui străin. Bijuteriile de pe rochia ei valorau o avere şi colierul de perle pe care-l purta n-avea asemănare.

Se îndepărtă puţin de ea, să taie câteva crengi dintr-un copac. Îşi dădu jos tunica, îşi scoase

cămaşa şi tăie bucăţi de pânză de la poale, ca să lege crengile cu care să ţină pietrele.

— Nu te caută nimeni? o întrebă el în timp ce lega ramurile.

— Poate, nu ştiu. Te-am visat noaptea trecută.

El o privi pieziş, dar nu-i spuse nimic. Fetele de peste tot păreau să aibă tot felul de idei romantice, voiau să fie salvate. Unui bărbat îi era greu să înţeleagă.

— Am visat, continuă ea, pădurea asta şi locul ăsta. Te-am văzut în vis şi ştiam că vei veni.

— Poate că bărbatul din vis era pur şi simplu blond şi semăna cu mine, îi zise el de sus.

— Am văzut multe lucruri. Cicatricea de la ochi – fratele tău ţi-a făcut-o, când erai mic.

Involuntar, Roger îşi duse mâna la cicatricea de la ochiul stâng. În ziua aceea fusese cât pe aici să-şi piardă ochiul şi foarte puţini din cei care ştiau cum primise lovitura mai erau în viaţă. Nici Elizabeth nu ştia.

Christiana surâse când îi văzu privirea surprinsă.

— Te-am aşteptat toată viaţa.

Roger îşi clătină capul ca să-şi revină.

— Poate că ai ghicit, spuse el. În legătură cu cicatricea. Acum stai liniştită cât ridic eu pietrele astea.

De fapt nu trebuia să-i zică să stea liniştită, din moment ce nu se mişcase de când venise el.

Pietrele nu erau mici şi Roger asudă din greu până ce reuşi să o urnească pe cea mai mare. Şi când aceasta se rostogoli, altele se prăbuşiră pe proptele subţiri pe care le făcuse. Cu o iuţeală fantastică, se repezi la Christiana, o trase înapoi şi se rostogoliră de sub bolovanii care se prăbuşeau. Când o mişcase, auzise geamătul ei, pietrele o zgâriaseră.

Zgomotul se auzi peste tot în jur şi Roger o acoperi pe Christiana cu trupul lui, apărând-o de praf şi de pietre. Când fură în siguranţă, el vru să se ridice, dar ea îi luă capul în mâini şi îşi lipi buzele de ale lui.

Multă vreme Roger se ocupase de sora şi de fratele lui, de cum să-i ocrotească şi nu avusese timp pentru femei. Nu ştia că dorinţele lui erau atât de puternice. Cu ani în urmă, când nu avea nicio grijă, râdea cu fetele tinere şi le dădea întâlniri secrete, dar ura faţă de familia Montgomery îl schimbase.

Când buzele ei îl atinseră, primul lui gând fu: era sinceră. Arăta ca un copil, dar era femeie şi era sinceră. Îl sărută cu pasiune, iar el dădu înapoi.

— Cine eşti? şopti el.

— Te iubesc şi te-am aşteptat din totdeauna.

Deasupra ei, Roger o privi drept în ochii negri; ochii ei, care parcă încercau să-i fure sufletul şi îl speriau. Se ridică.

— Mai bine mergem înapoi la părinţii tăi.

— N-am părinţi, zise ea, ridicându-se.

Roger îşi întoarse privirea de la ea – părea că îl acuză pentru că o părăsise. O parte din el ar fi vrut să fugă de străina aceasta, dar cealaltă parte voia s-o ţină lângă el, cu preţul vieţii lui.

— Lasă-mă să-ţi văd glezna, spuse el, în cele din urmă.

Ascultătoare, se întoarse şi-i arătă piciorul.

El se încruntă când văzu că era tăiată, învineţită şi sângera.

— De ce nu mi-ai spus, se răsti el. Uite, îi dădu înapoi cuţitul, taie-ţi o bucată din jupon. Nu pot să-mi mai tai din cămaşă. E singura pe care o am în clipa de faţă.

Ea zâmbi când auzi asta şi începu să taie bucăţi din pânza fină a juponului.

— De ce eşti aici, în Franţa, îmbrăcat aşa? Unde sunt oamenii tăi?

— Spune-mi tu mie, zise el răutăcios, luând bucăţile de pânză de la ea. Poate că la noapte o să visezi şi restul vieţii mele.

Când se întoarse spre pârâu, îşi regretă cuvintele, dar la naiba! femeia îl făcea să se înfioare. Îi simţea încă sărutul – o stranie combinaţie, între o femeie care voia să sară în patul lui şi o vrăjitoare care-i voia sufletul.

Zâmbi. Avea prea multă imaginaţie. Era o tânără care avea nevoie de ajutorul lui, nimic

mai mult. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să-i panseze glezna şi să o ducă la cei care aveau grijă de ea.

Când se întoarse cu cârpele umede, văzu lacrimi în ochii ei şi se îmblânzi.

— Îmi pare rău, Chris, zise el, de parcă ar fi cunoscut-o de o viaţă. La naiba! Dă-mi piciorul!

Ea surâse printre lacrimi şi el nu se putu abţine să nu-i răspundă şi ea îi zâmbi din nou când ridică piciorul spre el.

— Dă-mi cuţitul să-ţi tai ciorapul, zise el, după ce-i scoase uşor pantoful brodat.

Fără o vorbă, Christiana îşi ridică încet rochia într-o parte, dezvelindu-şi coapsa şi îşi desfăcu jartiera. Îl privea pe Roger, iar el privea la piciorul ei subţire, fin. Ea îşi rulă ciorapul spre glezna însângerată. Când ajunse la pulpă, ridică piciorul.

— Poţi să-l scoţi singur mai departe.

Roger simţi cum îl trec transpiraţiile şi o flacără de dorinţă izbucni înăuntrul lui, încât venele îi luaseră foc.

Cu mâinile tremurându-i, îi scoase ciorapul – ţinea o mână pe ţesătură, iar cu cealaltă îi sprijinea genunchiul gol.

Când văzu sângele de pe glezna ei, se calmă.

— Te joci cu lucruri pe care nu le înţelegi, spuse el, spălându-i glezna.

— Nu joc jocuri de copii, zise ea încet.

Roger încerca să se concentreze la ce avea de făcut: îi curăţă glezna şi i-o legă.

— Acum trebuie să te întorci, spuse el de parcă i-ar fi fost tată, dar îi ţinea încă glezna în mâna stângă şi începu să o mângâie pe picior în sus.

Îi puse cuţitul înapoi în teacă. Ea îl privi drept în ochi. Nu se mişca, părea că-i place.

Roger îşi veni în fire brusc. Oricât de ademenitoare ar fi fost ştrengăriţa asta, nu merita viaţa lui. Curând, cineva o va căuta şi dacă îi găsea făcând dragoste, el arăta ca un ţăran şi ea o femeie nobilă, nimeni n-ar fi pus întrebări, ci i-ar fi trecut spada prin inimă. Şi apoi, nu era sigur dacă îl încânta ideea de a fi intim cu această străină. Dacă era o vrăjitoare care-i voia sufletul?

— De ce te-ai oprit, milord? şopti ea cu o voce răguşită.

Hotărât, îi trase fusta în jos.

— Pentru că eşti un copil şi eu sunt... întotdeauna te oferi străinilor?

Ea nu răspunse la întrebare, dar răspunsul i se citea în ochi.

— Te-am iubit din totdeauna şi te voi iubi întotdeauna. Tu îmi porunceşti.

Roger simţi că se înfurie.

— Ascultă, femeie! Nu ştiu cine crezi că sunt eu şi nici cine eşti tu, dar cred că e mai bine să te întorci la ai tăi şi eu la ai mei. Şi sper să te

rogi lui Dumnezeu, dacă crezi în el, să-ţi ierte păcatele.

Spunând asta, se aplecă, îi luă trupul mic pe umăr şi începu să urce malul abrupt.

Când ajunse sus, mânia şi dorinţa i se potoliseră. Era prea bătrân şi avea prea multă minte, ca să fie supărat pe o fetişcană romantică.

Stătea în faţa ei, ţinând-o de umeri, şi zâmbea.

— Şi acum, unde să te duc? îţi aminteşti pe unde ai venit?

Păru mirată o clipă.

— Sigur că ştiu drumul. De ce mă goneşti? Vrei să mă mai săruţi o dată? Să mă săruţi ca şi cum m-ai iubi?

Roger o ţinea la distanţă cu braţele

— Eşti prea departe şi nu te voi săruta din nou. Trebuie să-mi spui de unde vii.

— Îţi aparţin ţie, dar…

Se opri brusc când auzi sunetul unui corn de vânătoare. Ochii ei deveniră sălbatici, înfricoşaţi.

— Trebuie să plec. Mă cheamă soţul meu. Nu trebuie să te găsească. Ţine!

Înainte ca el să poată răspunde, îşi luă pumnalul de la şold şi tăie fără milă cel mai mare ametist din partea din faţă a rochiei. O gaură urâtă rămase în catifeaua scumpă.

— La asta, spuse ea grăbită.

Roger se îndreptă.

— Nu iau tribut de la femei.

Cornul se auzi din nou şi frica ei crescu.

— Trebuie să plec.

Se ridică pe vârfuri şi-i sărută repede buzele încordate.

— Am un corp frumos. Şi un păr moale. Cândva o să-ţi arăt.

Când cornul sună a treia oară, îşi adună fustele şi începu să alerge greu, şchiopătând din cauza gleznei. Nu ajunse prea departe, când se întoarse şi aruncă ametistul spre el.

El nu făcu nicio mişcare să-l prindă.

— Dă-i-l femeii care călătoreşte cu tine. E sora sau mama ta?

Strigase ultimele cuvinte peste umăr şi el n-o mai văzu.

Roger nu se mişcă mult timp din loc, privind ţintă spre locul unde dispăruse ea. Se simţea ciudat, de parcă ar fi trăit un vis. Fusese aievea sau adormise şi visase?

— Roger! se auzi vocea lui Elizabeth din spatele lui. Te căutăm de o oră. Eşti gata să mergem? Mai sunt câteva ceasuri până să se întunece.

Încet, se întoarse spre ea.

— Roger, te simţi bine?

Miles plecase de lângă soţia lui şi se uita prin jur. Uneori oamenii răniţi aveau privirea lui Roger, chiar înainte de a se prăbuşi. Miles văzu ametistul pe jos, dar nu apucă să-l atingă; Roger

îl luă şi-l strânse în pumn.

— Da, sunt gata de plecare, spuse el scurt.

Înainte de a porni, mai aruncă o privire spre pădure, mângâind piatra care o ţinea în mână.

— Soţul ei, murmură el furios. Cam atât despre dragoste.

Se gândi să arunce ametistul, dar nu-l lăsă inima.

Miles era conştient de starea de spirit a lui Roger din noaptea aceea. Miles vânase, ilegal, un iepure şi îl întorcea în frigare. Stăteau toţi trei în jurul focului. Nu voia s-o sperie pe Elizabeth şi-i spunea că nu-i niciun pericol şi, într-adevăr, viaţa unui ţăran liber din Franţa părea lipsită de griji în comparaţie cu casa fratelui ei, dar Miles era tot timpul pregătit, conştient de un posibil pericol. Noaptea dormea iepureşte şi îl respecta pe Roger când îşi dădu seama că şi el era atent în jur.

Elizabeth dormea cu capul în poala soţului ei. Roger stătea într-o parte, jucându-se tot timpul cu un obiect pe care-l ţinea în mână. Miles nu era omul care să pună întrebări când nu era treaba lui, dar Roger îi simţi curiozitatea.

— Femeile! zise dezgustat Roger, în cele din urmă, şi lăsă ametistul în buzunar.

Dar când se întinse pe pământul rece, mâna lui căută ametistul şi-l ţinu strâns toată noaptea.

Dimineaţa era senină şi strălucitoare şi

Elizabeth, ca de obicei, era foarte fericită. Mai aveau o zi şi ajungeau la ramura franceză a familiei Montgomery. Apoi puteau să se întoarcă în Anglia, la fiul lor şi, ca într-o poveste, să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţe.

— Pari foarte mulţumită, îi zâmbi Miles. Cred că ţi-ar plăcea viaţa asta de ţăran.

— Pentru o vreme, zise ea satisfăcută, dar să nu-ţi închipui că am să port mereu zdrenţe. Sunt o femeie costisitoare.

Îl privi provocator.

— Va trebui să-ţi câştigi pâinea, spuse el arogant, măsurând-o din cap până-n picioare.

— Mă pricep la asta. O să…

Se opri când auzi zgomot de copite şi de oameni numeroşi, care îl făcură să se dea deoparte, pe marginea drumului. Se vedea că era un grup de oameni bogaţi; caii lor erau acoperiţi cu mătase, armurile erau strălucitoare şi frumos pictate. Erau cam o sută de oameni şi căruţe de bagaje şi în mijloc era o fată cu mâinile legate la spate, cu faţa învineţită, dar care-şi ţinea capul sus.

Elizabeth tremura când îşi aminti cum era să fii ţinut prizonier, dar fata părea să fi fost bătută.

— Chris, şopti Roger din spatele ei şi părea că-şi dă ultima suflare.

Miles îl privea atent pe Roger şi când acesta făcu un pas înainte, îi puse mâna pe braţ.

— Nu acum, zise Miles încet.

Elizabeth se întoarse cu spatele spre oamenii care treceau pe lângă ei. Atât de mulţi pentru o singură fată, se gândi ea întristată. Îşi întoarse brusc capul.

— Nu! ţipă ea la Miles. Doar nu vă gândiţi s-o salvaţi!

Miles privi din nou spre cavaleri şi nu-i răspunse. Când vorbi se uită crunt la ea şi o făcu să tacă.

Cei trei rămaseră pe loc câtăva vreme, după ce cavalerii trecuseră. Elizabeth continua să ţipe în gând: „Nu, nu, nu! Miles nu-şi putea risca viaţa pentru o femeie pe care nici n-o cunoştea.”

Când începură din nou să meargă, Elizabeth pledă cât putu de calm şi de convingător:

— O să ajungem în curând la rudele tale şi ele vor ști cine e fata, cine o ţine prizonieră, şi de ce. Poate că a ucis o sută de oameni. Poate că-şi merită pedeapsa.

Şi Miles şi Roger priveau drept în faţa lor. Elizabeth îl luă pe Miles de braţ.

— Şi eu am fost luată prizonieră o dată şi nu a ieşit chiar aşa de rău. Poate că…

— Taci, Elizabeth! îi porunci el. Nu pot să gândesc.

Elizabeth simţi c-o apucă tremuratul. Cum putea el, neînarmat, să salveze o fată, păzită de o sută de cavaleri în armuri?

Miles se întoarse spre Roger.

— Să ne oferim serviciile ca tăietori de lemne? Cel puţin vom intra în tabăra lor.

Roger se uită bănuitor la Miles.

— Nu e lupta ta, Montgomery. Fata a fost bătută din cauza mea şi o să o salvez singur.

Miles îl privi ţintă, cu ochii în flăcări şi după o clipă Roger cedă.

Încuviinţând scurt, Roger îşi întoarse capul într-o parte.

— Nu ştiu cine e, ştiu doar că o cheamă Christiana. Mi-a dat o piatră preţioasă de pe rochia ei şi, fără îndoială, a fost bătută din cauza asta. E căsătorită şi îngrozită de soţul ei.

— Soţul ei! gemu Elizabeth. Roger, te rog, vă rog, gândiţi-vă. Nu puteţi să vă riscaţi viaţa pentru o femeie măritată. De când o cunoşti? Ce înseamnă pentru tine?

— N-am mai văzut-o niciodată înainte, numai ieri, şopti Roger. Şi nu înseamnă nimic pentru mine – sau poate că înseamnă. Dar nu pot s-o las să fie bătută din cauza mea.

Elizabeth începu să-şi dea seama că n-avea rost să se certe cu ei. Nu-l văzuse niciodată pe Roger făcând ceva atât de nebunesc, dar era sigură că Miles şi-ar risca viaţa şi pentru o servitoare. Respiră adânc.

— Odată, pe drum, o ţărancă mi-a dat un buchet de flori şi a fost lăsată să treacă de gărzi

ca să mi-l dea.

— Tu vei sta deoparte, zise Miles poruncitor.

Elizabeth nu-i răspunse dar se hotărî. Aveau mai multe şanse dacă trei oameni atacau o sută, decât dacă erau numai doi.

CAPITOLUL 18

Urmară gărzile până la apusul soarelui, când oamenii îşi aşezară tabăra şi, destul de uşor, Miles şi Roger, uitându-şi statura semeaţă, se strecurară printre cavaleri, cu braţele încărcate de lemne. În umbra copacilor Elizabeth îi urmărea cu privirea. Acum i se părea o prostie că se oferise să-i ajute, o lăudăroşenie fără rost. Privindu-i pe toţi acei bărbaţi, era ca şi cum n-ar fi părăsit niciodată casa fratelui ei. Chiar dacă stătea ascunsă, se uita în urma ei să fie sigură că nu era niciun bărbat în spate care de-abia aştepta să o înşface.

Şi Miles, şi Roger îi porunciseră să nu iasă din ascunzătoare orice s-ar întâmpla. Îi spuseseră că au destule de făcut ca să se mai îngrijoreze şi pentru ea. Roger îi dăduse ametistul fetei şi Miles îi arătase cum să ajungă la rudele lui, dacă li se întâmpla ceva rău. Elizabeth se sperie când auzi, dar nu-şi arătă frica.

Bărbaţii ar fi vrut ca ea să-i aştepte mai departe, dar ea insistase cu încăpăţânare să

rămână pe undeva de unde putea să-i vadă. Ei refuzaseră să-i spună ce plan aveau şi Elizabeth bănuia că, de fapt, nu aveau niciunul. Fără îndoială că Miles voia să-i ţină la distanţă pe cavaleri cu ascuţişul spadei, în timp ce Roger ar fi fugit cu fata.

Privind, văzu un bărbat care mergea aplecat, greoi şi aproape că nu-l recunoscu pe fratele ei cel mândru, care se îndrepta încet spre locul unde era legată fata. Ea stătea jos, sprijinită de un copac, cu mâinile şi picioarele legate, cu capul plecat.

Când Roger, neîndemânatic, scăpă grămada de surcele la picioarele fetei, Elizabeth îşi ţinu respiraţia. Nu ştia care erau relaţiile lui Roger cu ea, dar părea prea tânără pentru a avea multă minte. O să-l trădeze pe Roger?

Se văzu pe faţa ei că l-a recunoscut, se strâmbă ca şi cum ar fi durut-o ceva, apoi se linişti. Elizabeth zâmbi. În mod sigur, fata nu era proastă. Nu se mişcă deloc, când Roger începu să strângă surcelele împrăştiate peste tot.

Un cavaler, înjurându-l pe Roger, îl lovi în picior şi, când acesta se trânti la pământ, îi mai dădu una în coaste. În timp ce Roger încasa loviturile, Elizabeth văzu un cuţit strălucind, cel cu care tăiase legăturile de la picioarele fetei, la adăpostul surcelelor.

Dar Elizabeth văzu şi altceva, ce Roger nu

putea să vadă. În spatele lui stătea un om în vârstă, bogat îmbrăcat, care purta bijuterii şi a cărui tunică era cu sută cu fir de aur. Cuţitul lui Roger strălucea în lumina soarelui care apunea.

La capătul celălalt al taberei, Miles scosese din foc un butuc aprins şi iarba din jur se aprinsese. Se strecură de acolo înainte de a fi prins şi câţiva cavaleri începură să se lupte cu focul.

Dar nu fusese destul ca să atragă atenţia oamenilor care o păzeau pe fată şi care nici nu clipiră la vederea flăcărilor. Bătrânul continua să se uite la fată cu ură.

Întunericul se lăsa repede, dar Elizabeth apucă să vadă cum Miles se strecură ca o umbră şi trase o spadă din teacă.

„Avea de gând să se. Lupte!” îşi spuse ea. Voia să producă agitaţie, ca Roger să fugă cu fata. Dacă focul nu fusese de ajuns, poate că zăngănitul armelor îi va atrage.

Elizabeth se ridică de la locul ei sigur, se rugă repede pentru iertarea păcatelor şi începu să-şi descheie până în talie rochia grosolană de lână. Poate va reuşi să distragă atenţia bărbaţilor, şi în special a bătrânului.

Apariţia ei fu dramatică. Se năpusti în luminiş, se împiedică în apropierea unui foc, încât fu cât pe aici să-l stingă. Cu mâinile pe coapse, cu picioarele desfăcute, se aplecă şi partea din faţă a rochiei îi dădu la iveală sânii, gata să atingă

capul bătrânului cu ei. Încet, seducător, începu să dea din umeri, înainte şi înapoi, dintr-o parte în alta, ridicându-i pe rând şi aplecându-se pe spate deasupra focului. Îşi dădu jos cu o mână boneta de pânză de pe cap şi îşi lăsă părul să-i cadă pân la genunchi. În lumina focului, părul îi lucea roşiatic; parcă avea flăcări în jurul capului,.

Când se îndreptă, îşi puse obraznică mâinile în şolduri şi izbucni într-un râs sonor, arogant, provocator, şi toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Bătrânul o privea cu interes şi, în sfârşit, nu se mai uita la fata aflată la un metru de el.

Elizabeth nu mai dansase, dar asistase la multe petreceri dezmăţate în casa fratelui ei şi ştia ce trebuia să facă. Unul din cavaleri începu să cânte din lăută, iar altul bătea într-o tobă. Elizabeth începu să se legene încet, nu numai din şolduri, se mişca din tot corpul. Şi se folosi de părul ei minunat, dându-l pe spate şi lovindu-i pe bărbaţi peste faţă cu el. Când unul dintre cavaleri se apropie prea mult, Elizabeth se lăsă în jos, înşfăcă o piatră şi îşi repezi pumnul în stomacul lui.

Toţi râseră zgomotos de durerea lui şi dansul se transformă într-o adevărată vânătoare. Pentru Elizabeth coşmarul devenise realitate. Era din nou în casa fratelui ei şi oamenii lui o urmăreau. Uită de ultimele luni de libertate şi se întoarse

într-o vreme unde trebuia să supravieţuiască.

Pe vârfuri făcu o piruetă şi-i luă unui cavaler spada de la brâu. În rochia largă, înfăşurându-se în părul ei lung, se ferea de bărbaţii care încercau s-o prindă. Nu-l răni pe niciunul, dar din când în când îi zgâria cu vârful spadei. Forţându-se să râdă şi continuând şarada dansului, sări pe o masă cu mâncare, lovind farfuriile şi pocalele. Când mâna unui cavaler o atinse pe gleznă, se răsuci şi îi strivi „din întâmplare" degetele cu călcâiul. El urlă de durere.

Elizabeth era la capătul puterilor când bărbaţii începură să bată din palme, păstrând ritmul. Aplecându-se, îşi învârtea părul de câte ori aceştia aplaudau. Sperând că Miles şi Roger au avut timp s-o elibereze pe captivă, îşi ridică fusta şi bărbaţii chiuiră când îi văzură picioarele, apoi sări la pământ, drept în faţa bătrânului.

Îi făcu o plecăciune adâncă, ţinându-şi părul ca o perdea în faţa ei. Gâfâind, aştepta.

Ceremonios, bărbatul se ridică şi o apucă de bărbie, privind-o în ochi.

Elizabeth văzu că fata nu mai era la locul ei şi dintr-o clipă în alta puteau să-i observe lipsa.

Elizabeth se îndreptă şi, rugându-se pentru mai mult timp, sperând să distragă atenţia bărbaţilor, ridică din umeri şi îşi lăsă rochia să-i cadă până la talie.

Se lăsă o tăcere adâncă printre bărbaţi, majoritatea erau în spatele ei. Privirea lacomă a bătrânului alunecă peste sânii ei superbi, pietroşi. Apoi, cu un zâmbet care-i dezveli dinţii înnegriţi, îşi scoase pelerina şi i-o puse pe umeri.

Ţinându-şi pantalonii cu un gest josnic, începu s-o împingă pe Elizabeth în pădure.

Ea ţinea în mână, ascuns, un cuţit pe care-l luase de la unul din cavaleri. Când bătrânul se întoarse, văzu că fata dispăruse, dar înainte de a apuca să strige, Elizabeth fu lângă el, îl muşcă de ureche, îi puse cuţitul în coaste şi urlă:

Întunericul îi învăluise când auziră strigătele, că prizoniera a scăpat.

— Fugi! îi porunci Elizabeth bătrânului, împungându-l cu cuţitul.

Acesta se întoarse iute şi o plesni peste faţă. Dar nu apucă să plece. Roger sări dintr-un copac şi îl luă de gât cu mâinile lui mari. Poate din cauza surprizei sau poate pentru că era prea excitat de dansul lui Elizabeth, dar Roger abia îl atinse şi bătrânul urât, căzu mort la picioarele lor.

Roger nu pierdu timpul, o luă pe Elizabeth de mijloc şi se urcară într-un copac.

Cavalerii mişunau dedesubtul lor, spadele lor luceau în lumina lunii. Roger o luă în braţe şi o ţinu strâns, cu capul pe umărul lui. Ea tremura din tot corpul şi, chiar şi acum, în braţele fratelui

ei, în siguranţă, simţea mâinile bărbaţilor întinzându-se spre ea s-o apuce.

— Miles, îi şopti ea lui Roger.

— E bine, zise Roger, strângând-o şi mai tare în braţe.

Stătură aşa o vreme, în zarva care se iscase când oamenii dăduseră peste bătrânul mort. În cele din urmă, doi cavaleri cărară trupul înapoi în tabără şi păreau că n-o mai caută pe Elizabeth. Bărbaţii încălecară şi plecară.

Roger o mai ţinu câtva timp în braţe, după ce pădurea se linişti.

— Vino, îi spuse el, Montgomery ne aşteaptă.

Roger coborî primul, apoi o prinse şi pe ea, care purta încă pelerina bătrânului. Cu catifeaua învolburându-se în jurul ei, îl urmă prin pădurea întunecoasă şi rece.

Elizabeth nu-şi dăduse seama cât de îngrijorată fusese pentru Miles până când nu-l văzu. Ieşi dintr-un lac stătut, ţinând-o de mână pe fată. Amândoi erau uzi, murdari şi dinţii fetei clănţăneau.

După ce-i aruncă o privire încruntată lui Miles, Elizabeth îşi scoase pelerina bătrânului şi o puse pe umerii fetei.

— Ea lui! zise Christiana, neatingând-o de parcă ar fi avut ceva necurat în ea.

Roger luă pelerina şi o aruncă spre Elizabeth; îşi scose tunica şi o înfăşură pe fată în ea. Ea se

ghemui în braţele lui de parcă ar fi vrut să devină una cu el.

— Trebuie să plecăm, zise Miles, luând-o pe Elizabeth de mână. Se vor întoarce curând s-o caute.

Merseră toată noaptea. Elizabeth era moartă de oboseală, dar continua să se târască, aruncând priviri furişe spre fata care pricinuise toată încurcătura. Cu tunica lui Roger părea şi mai mică, şi mai tânără şi mai delicată decât prima dată când o văzuse. Nu se îndepărtase deloc de Roger, deşi crengile o loveau uneori în faţă. Cât despre Roger, părea că nu voia s-o lase să plece de lângă el.

Elizabeth nu se uită la Miles, pentru că ochii lui ardeau de mânie şi de câteva ori era să-i strivească mâna într-a lui. O dată încercă să-i vorbească şi să-i explice de ce nu-l ascultase şi de ce intervenise, dar Miles o privise ameninţător şi Elizabeth se ghemui în pelerina care o ascundea.

Spre dimineaţă, Miles zise:

— Ne vom alătura celorlalţi călători de pe drum şi trebuie să-i găsim nişte haine.

Christiana purta încă rochia bogat împodobită şi perlele la gât. Îi scoteau în evidenţă, într-un fel, starea jalnică în care se afla: purta încă semnele bogăţiei, dar straiele îi erau rupte, părul îi era murdar, avea obrajii învineţiţi şi mâlul

lacului se uscase pe ea şi îi atârna în păr.

Când poposiră la marginea drumului, lângă un grup de călători care tocmai se trezeau din somn, Elizabeth se prăbuşi de oboseală. Miles o prinse şi o luă în braţe.

— Dacă mai faci vreodată aşa ceva, nevastă… începu el, dar se întrerupse ca s-o sărute atât de brutal, că-i învineţi buzele.

Ea avea lacrimi în ochi, lacrimi de bucurie, că el era nevătămat. Când îl văzuse că trage spada din teacă, crezuse că n-o să rămână în viaţă.

— Aş risca totul pentru tine, şopti ea şi adormi în braţele lui.

Când se trezi, i se păru că dormise doar câteva clipe şi porniră din nou la drum, puţin în urma celorlalţi călători. Christiana purta acum o rochie grosolană de lână, cu o glugă mare, care-i ascundea faţa.

La amiază se opriră şi bărbaţii le lăsară pe femei singure cât se duseră la drumeţi să schimbe pelerina pe brânză şi pâine.

Elizabeth se rezemă de un copac, încercând să se relaxeze, dar o simţea aproape pe Christiana şi nu putea să se liniştească. O respingea pe fata care era să le aducă moartea.

— O să mă urăşti mult timp, Elizabeth? o întrebă încet Christiana.

Elizabeth o privi uimită, apoi întoarse capul.

— Nu… te urăsc.

— Nu eşti obişnuită să minţi, zise fata.

Elizabeth se întoarse spre ea.

— Soţul meu ar fi putut să moară încercând să te salveze! spuse ea cu furie. Şi fratele meu ia fel! Ce i-ai făcut lui Roger? L-ai vrăjit?

Christiana nu zâmbi şi nici nu se încruntă. Ochii ei mari o priveau intens.

— Întotdeauna am visat un bărbat ca Roger. Am ştiut mereu că va veni pentru mine. Anul trecut, unchiul meu m-a obligat să mă mărit cu un om crud, dar tot eram sigură că Roger va veni. Acum trei nopţi l-am visat şi i-am văzut faţa. Călătorea în haine grosolane şi era şi o femeie cu el, care-i era rudă. Ştiam că în cele din urmă va veni.

Elizabeth se uită la fată de parcă ar fi fost o vrăjitoare. Chris continuă:

— Mă acuzi că l-am pus în pericol pe bărbatul pe care-l iubeşti, dar n-ai risca totul ca să fii cu el? Poate că da, dacă aş fi mai curajoasă, aş fi suportat tortura şi moartea pe care mi le pregătise soţul meu, iar în loc de asta, stăteam în tabără, legată de copac, şi mă rugam din tot sufletul ca Roger al meu să vină.

Privi spre drumul pe care se apropiau Miles şi Roger.

— Dumnezeu mi l-a trimis pe Roger pentru a mă răsplăti pentru cât am suferit. În noaptea asta mă voi culca lângă el şi după aceea voi

putea să renunţ la viaţă, dacă va fi nevoie. Am riscat viaţa lui, pe a ta şi pe a soţului tău drag, pentru această noapte cu iubitul meu.

Îşi puse mâna peste mâna lui Elizabeth şi ochii ei erau rugători.

— Iartă-mă, dacă v-am cerut prea mult.

Lui Elizabeth îi trecu supărarea. Îi luă mâna Christianei.

— Nu vorbi de moarte. Roger are mai multă nevoie de dragoste, poate şi decât tine. Stai lângă el.

Pentru prima oară Christiana zâmbi şi făcu o gropiţă în obrazul stâng.

— Nimic nu mă va despărţi de el.

Elizabeth privi în sus şi-l văzu pe Roger lângă ele, cu o faţă mirată. E uimit de toate astea, se gândi Elizabeth. Chris îl zăpăceşte mai mult decât pe noi.

Se odihniră câteva minute, mâncară în grabă şi porniră din nou la drum.

În noaptea aceea, Elizabeth se strecură în braţele lui Miles şi avu ocazia să stea de vorbă cu el.

— Ce crezi despre femeia pentru care ţi-ai riscat viaţa? îl întrebă ea.

— Ştiu că ne poate pune în pericol, îi răspunse el. A fost măritată cu Ducele de Lorillard. Când eram copil, am auzit de cruzimea lui. A avut vreo şapte-opt neveste tinere, bogate, de viţă nobilă.

Toate au murit după câţiva ani de căsnicie..

— Chris e de viţă nobilă?

Miles pufni.

— E din spiţă regească.

— De unde ştii toate astea?

— De la rudele mele din Franţa. Au avut de-a face cu familia Lorillard. Elizabeth, spuse el solemn, vreau să păstrezi astea. Îi dădu şiragul lung de perle pe care-l purtase Christiana la gât. Mâine, spre seară, ar trebui să ajungem la rudele mele, dar în cazul în care… Nu! îi puse un deget la buze, să o facă să tacă. Vreau să-ţi spun adevărul, ca să fii pregătită. Familia Lorillard are multă putere şi noi am omorât pe unul de-al lor şi am luat cu noi un alt membru al familiei. Vor răscoli întreg ţinutul în căutarea noastră. Dacă se va întâmpla ceva, ia perlele şi întoarce-te în Anglia, la fraţii mei. Ei vor avea grijă de tine.

— Dar rudele din Franţa? Nu pot să mă duc la ele?

— O să-ţi povestesc cândva, dar, pentru moment, să zicem că familia Lorillard mă cunoaşte. Dacă voi fi prins, calea spre rudele mele de aici va fi tăiată. Du-te acasă, la fraţii mei. Juri să faci asta? Să nu mai încerci să mă salvezi, ci să te duci acasă, să fii în siguranţă?

Ea refuză să-i răspundă.

— Elizabeth!

— Jur că mă voi duce acasă la fraţii tăi, oftă ea.

— Şi restul?

— Nu mai fac alte promisiuni! şuieră ea, întorcându-se ca să-l sărute.

Făcură dragoste încet, bucurându-se unul de altul ca şi cum n-ar mai fi existat o a doua zi. Cuvintele lui Miles o aduseseră pe Elizabeth în pragul disperării, ca şi cum ar mai fi avut doar câteva ore împreună. De două ori izbucni în plâns, de disperare că fusese atât de aproape de fericire, şi pasiunea unei femei stricase totul.

Miles îi şterse lacrimile cu buzele şi-i şopti că trebuia să se bucure de ce avea şi să-şi păstreze ura şi mânia pentru mai târziu, când vor avea timp.

Adormi strângându-l pe Miles cu toată puterea şi în timpul nopţii se urcă deasupra lui. El se trezi, zâmbi, o sărută pe frunte, o mângâie pe păr, o îmbrăţişă şi adormi la loc.

Roger îi trezi înainte să se crape de ziuă şi Elizabeth văzu imediat că nu dormise toată noaptea. Christiana apăru dintre copaci cu ochii scânteietori, cu buzele roşii şi pline, îmbujorată la faţă. Când porniră la drum, Elizabeth observă că Roger îi arunca priviri lui Chris, priviri de admiraţie şi de plăcere. Până la amiază, o luase pe după umeri, ţinând-o lângă el. Şi o dată, spre surprinderea lui Elizabeth, o luă în braţe şi o sărută cu pasiune. Roger fusese întotdeauna sobru, conştient de poziţia lui, de jurămintele

cavalereşti pe care le făcuse şi niciodată nu-şi arătase sentimentele în public.

Miles o luă de braţ pe Elizabeth şi o trase din locul în care rămăsese cu gura căscată la fratele ei.

Cu o oră înainte de apusul soarelui, bărbaţi căzură din copaci, cu spadele trase, îndreptate spre gâturile lor.

Un bărbat urât, bătrân, păşi din spatele cavalerilor.

— Ei bine, Montgomery, ne întâlnim din nou. Lua-ţi-l! porunci el.

CAPITOLUL 19

Elizabeth rămase nemişcată în şa, pentru o clipă, când zări, printre lacrimi, vechea fortăreaţă a familiei Montgomery. Atâtea lucruri se schimbaseră în ultimele săptămâni, încât nu mai era sigură că Anglia sau castelul masiv se aflau încă la locul lor.

Unul din caii celor trei oameni din spatele lor lovi cu piciorul, nerăbdător şi o făcu să-şi revină. Cu un ţipăt, îşi folosi capătul frâului drept bici şi-şi îndemnă calul înainte. Deşi nu mai vizitase niciodată domeniile familiei Montgomery, ştia cum erau împărţite. În Scoţia, Miles îi povestise despre ele şi chiar îi desenase castelul pe ţărână.

Se îndreptă spre poarta din spate, care era

intrarea familiei, foarte bine păzită. Când se apropie de zidurile care străjuiau intrarea îngustă, îşi încetini calul. Imediat gărzile îndreptară săgeţile spre ea.

— Soţia lui Miles Montgomery, ţipă omul din spatele lui Elizabeth spre cei de pe ziduri.

Şase săgeţi se înfipseră în pământ în faţa calului lui Elizabeth şi animalul obosit se cabră, lovind cu copita două dintre săgeţi. Elizabeth îşi folosi toată puterea să stăpânească animalul speriat.

Trei cavaleri înarmaţi stăteau acum între ea şi poarta închisă.

— Sunt Elizabeth Montgomery şi oamenii aceştia sunt cu mine, zise ea nerăbdătoare, dar cu respect.

Nu mai erau multe locuri care să fie la fel de bine păzite ca acesta.

Cavalerii nu se dădură înapoi, parcă ar fi fost nişte statui şi mai mulţi bărbaţi coborâră de pe ziduri şi-şi îndreptară spadele spre oamenii din spatele lui Elizabeth. Când se adunaseră vreo douăzeci de cavaleri înarmaţi, una din gărzi i se adresă.

— Numai tu singură poţi intra. Oamenii tăi vor rămâne aici.

— Da, sigur. Du-mă la Gavin. El mă poate recunoaşte.

Garda îi luă frâiele calului şi o conduse într-o

curte curată, spaţioasă, în faţa unei case mari. Erau mai multe clădiri în interiorul zidurilor.

Una dintre gărzi intră în casă şi peste câteva minute veni o femeie frumoasă, cu faţa murdară de făină şi având seminţe de susan în păr.

— Du-mă la stăpânul tău, îi porunci Elizabeth femeii. Am veşti care-l privesc.

— Tu eşti Elizabeth? o întrebă femeia micuţă. Ai veşti de la Miles? Ni s-a spus că aţi fost omorâţi amândoi. Henry, ajut-o să descalece şi adu-i înăuntru pe oamenii care sunt cu ea şi dă-le să mănânce.

În clipa aceea, Bronwyn apăru în uşă şi în urma ei micuţa cântăreaţă pe care Elizabeth o cunoscuse cu ani în urmă, Alyx.

— Elizabeth! strigă Bronwyn şi alergă spre ea.

Elizabeth aproape că se prăbuşi în braţele cumnatei ei.

— Sunt atât de bucuroasă că te văd! A fost o călătorie lungă. Unde e Stephen? Trebuie să ne întoarcem şi să-i salvăm pe Miles şi pe Roger. Au fost făcuţi prizonieri de un duce francez şi va trebui să-i răscumpărării sau să-i eliberăm sau…

— Calmează-te, zise Bronwyn. Vino înăuntru să mănânci ceva şi vom face un plan.

— Henry, porunci femeia din spatele lui Elizabeth. Adu-i pe tatăl meu vitreg şi pe Sir Guy. Trimite-i la mine şi pregăteşte de drum şapte cai. Trimite un călăreţ, să pregătească o

corabie pentru Franţa. Fără întârziere. S-a înţeles?

Elizabeth tăcuse şi o privea cu gura căscată pe femeia pe care o luase drept servitoare.

— Îmi permiţi să ţi-o prezint pe Lady Judith? zise Bronwyn, puţin amuzată.

Judith îşi aranjă cu mâna o şuviţă rebelă şi din păr îi căzură seminţele susan.

— Ştii unde-l ţin pe Miles?

— Da, de acolo vin.

— Şi ai călătorit fără oprire, după cum arăţi, spuse Bronwyn.

— Bună, Alyx, zise Elizabeth, întinzând mâna spre femeia tăcută care stătea în spatele lui Bronwyn.

Alyx dădu din cap în semn de bun-venit şi zâmbi cu timiditate. Nu se simţise niciodată atât de măruntă ca acum, înconjurată de cumnatele ei uluitoare.

În clipa aceea, Sir Guy sosi în fugă. Uriaşul slăbise vizibil. În urma lui venea Tam, cu un pas care făcea pământul să se clatine.

— Ai veşti de la Lordul Miles al meu? strigă Sir Guy, ţintuind-o cu privirea. Nouă ni s-a spus că sunteţi morţi.

— Şi cine v-a spus? întrebă Elizabeth cu o voce ridicată. Nu ne-a căutat nimeni?

— Hai înăuntru, zise Judith, cu mâna pe braţul ei. Povesteşte-ne ce s-a întâmplat.

Câteva minute mai târziu, Elizabeth stătea la o masă mare, mâncând cu poftă din numeroasele feluri de mâncare care-i fuseseră puse în faţă, în timp ce le povestea. În jurul ei se aflau cele trei cumnate, un om pe care nu-l cunoştea, John Bassett, soţul mamei lui Judith, Sir Guy şi Tam.

Cu gura plină, le spuse repede cum au fost aruncaţi toţi trei în cala unei nave, cum au scăpat şi cum au mers spre sud până când Roger a hotărât să-şi rişte vieţile pentru o fată care era măritată.

Bronwyn o întrerupse cu o izbucnire de ură la adresa lui Roger Chatworth, dar Tam îi porunci să tacă. Surprinzător, Bronwyn îl ascultă pe bărbatul mai în vârstă.

Elizabeth le povesti, pe scurt, despre cum au salvat-o pe tânăra Christiana.

Judith îi punea multe întrebări despre ce rol jucase ea şi despre Christiana.

— Am auzit de ea, spuse Judith. Şi îl cunosc pe soţul ei şi familia lui. Fratele cel mai tânăr, nu ducele, îl urăşte pe Miles.

— De ce? sări Elizabeth.

— A fost o tânără care…

Elizabeth îşi ridică mâna.

— Nu-mi spune mai mult. Cred că el îi ţine pe Miles şi pe Roger prizonieri. Ducele a murit în braţele lui Roger.

— Îi place să omoare! zise Bronwyn.

Elizabeth nu pierdu timpul luându-i apărerea fratelui ei, ci continuă povestirea, spunându-le despre moartea subită a bătrânului duce. Se opri din mâncat când ajunse la momentul în care fuseseră prinşi de fratele ducelui mort. Miles fusese rănit când doborâse un cavaler de pe cal, o aruncase pe Elizabeth în şa şi lovise calul ca să o ia la goană. Ea călărise cu greu pe drumul înfundat, chinuindu-se să apuce frâul. Când reuşise să stăpânească animalul, aruncase o privire în spate şi văzuse şase oameni care o urmăreau. Îşi îndemnase calul înainte şi în următoarele ore încercase să scape de ei.

Elizabeth trecu repede peste zece zile, urmându-şi în grabă povestirea. Folosise perlele din colierul Christianei ca să-şi urmeze drumul înapoi, în Anglia. Rugându-se să nu-şi dea sufletul, angajase trei oameni de pe drum, care fuseseră cândva soldaţi, dar stăpânul lor murise şi succesorul lui voia oameni mai tineri.

Cei patru călătoriseră zi şi noapte, schimbând adesea cai, dormind doar câteva ore.

Când au ajuns pe coastă, Elizabeth a dat zece perle pentru o corabie şi un echipaj care să-i aducă înapoi în Anglia şi ea dormise toate cele trei zile cât durase călătoria. Au ajuns în sudul Angliei, au făcut rost de cai şi de provizii şi au pornit-o din nou la drum şi nu s-au oprit până ce nu au ajuns la domeniile familiei Montgomery.

— Deci, concluzionă Elizabeth, am venit să-i iau pe fraţii lui Miles. Trebuie să pornim îndată spre Franţa.

Intră un cavaler, îi şopti ceva la ureche lui Judith şi ieşi.

— Lady Elizabeth, spuse Judith, sunt lucruri pe care tu nu le ştii. Nu mult timp după ce tu, Miles şi fratele tău aţi fost aduşi pe corabie, Alice Chatworth, aproape că se înecă rostindu-i numele, n-a mai putut rezista şi a început să se laude cu ce făcuse. A trimis un mesager cu o scrisoare ca să ne spună şi nouă.

Alyx vorbi pentru prima oară. Vocea ei era moale, dar ştia să se facă auzită.

— Raine, Stephen şi Gavin au plecat spre Franţa îndată, în timp ce noi, făcu semn spre Judith şi Bronwyn, am venit aici să aşteptăm veşti.

— Deci oameni sunt deja în Franţa? întrebă Elizabeth, ridicându-se în picioare. Acum trebuie să plec. Dacă-mi daţi nişte oameni îi voi găsi pe fraţii lui Miles şi îi voi duce unde sunt ţinuţi prizonieri.

— Cunoşti castelul Ducelui de Lorillard? Ştii unde stă fratele său? o întrebă Judith, aplecându-se în față.

— Nu, dar sunt sigură că… începu Elizabeth.

— Nu putem risca. Ducele a fost un „prieten” de-al tatălui meu, mormăi Judith. Ştiu unde sunt

toate cele patru domenii ale familiei Lorillard şi nu cred că un alt Montgomery mai ştie asta. Raine s-ar putea să le ştie, că a luptat în turniruri în Franţa, dar dacă s-au despărţit... nu, e hotărât.

Se ridică.

— Pe naiba el urlă bărbatul de lângă ea, John Bassett, şi se ridică, dominând-o cu statura lui.

Judith nici nu clipi, rămase calmă.

— Caii sunt gata şi vom porni la drum în curând. Bronwyn, ai destule fuste scoţiene din alea de-ale tale? Sunt potrivite pentru o călătorie lungă.

John o luă brutal de braţ.

— N-o să-ţi rişti din nou viaţa, spuse el. Era să ne omori pe toţi când te-ai dus după Gavin. De data asta, doamnă, vei rămâne aici şi-i vei lăsa pe bărbaţi să se ocupe de asta.

Ochii lui Judith luceau ameninţător.

— Şi unde-l vei căuta pe soţul meu? atacă ea. Ai fost vreodată în Franţa? Şi dacă, din întâmplare l-ai găsi, unde îi vei spune să-l caute pe Miles? Vino-ţi în fire, John. Lasă-le pe celelalte femei aici, dar Elizabeth şi cu mine trebuie să mergem cu tine.

Alyx se uită la Bronwyn, apoi ţipă atât de tare „NU!”, de căzu praful de pe tavan.

Chipul lui Alyx se înroşi violent şi ea îşi privi mâinile.

— Vreau să spun că Bronwyn şi cu mine am merge 286

Mai degrabă cu voi. Poate că vă vom fi de ajutor, şopti ea.

— Bronwyn, începu Tam, în timp ce Sir Guy o privea de sus pe Elizabeth, încercând s-o facă să renunţe. Imediat, în cameră izbucni cearta. Alyx care nu avea niciun bărbat care s-o bată la cap, se strecură neobservată, urcă în fugă scările spre camera lui Bronwyn şi a lui Stephen şi luă câteva pleduri dintr-un cufăr. Chiar şi de sus putea auzi vocile agitate de jos.

Din instinct, înşfăcă un cimpoi de pe perete. Cu păturile multicolore pe umăr, începu să cânte în timp ce cobora scările. Când ajunse în holul mare toţi priveau la ea tăcuţi.

Se opri din cântat.

— Dacă voi bărbaţii, plecaţi fără noi, zise ea în tăcerea generală, noi vom pleca singure, după o oră. Călăriţi cu noi, sau înaintea noastră?

Bărbaţii tăceau, încruntaţi, cu buzele strânse.

— Cât noi pierdem timpul, continuă Alyx, Miles e ţinut prizonier şi poate bă e torturat chiar în acest moment. Propun să pornim. ACUM!

Judith făcu un pas în faţă, îi luă chipul în mâini şi o sărută pe amândoi obrajii.

— Pornim! declară Judith, luând pledurile de pe umărul lui Alyx şi aruncând unul spre Elizabeth. John, ocupă-te de provizii. Guy, du-te

la vătaful meu. Vom avea nevoie de aur pentru călătoria asta. Tam, vezi să avem săgeţi destule şi verifică corzile arcurilor. Bronwyn, vezi să avem cai pe care să călărim. Alyx, ia ceva cu care să cântăm. S-ar putea să avem nevoie.

Elizabeth zâmbi de cum auzi prima poruncă.

— Şi eu? întrebă ea, când ceilalţi se îndreptau în direcţii diferite pentru a-i îndeplini poruncile lui Judith.

— Vino cu mine, zise Judith şi începu să urce scările.

La jumătatea drumului, Judith se opri, privind-o fix pe Elizabeth.

— Alice Chatworth s-a îmbolnăvit de vărsat de vânt şi, deşi a trăit, i-au rămas semne şi pe obrazul pe care nu avusese cicatrici. Judith tăcu. Şi-a luat viaţa – s-a aruncat dintr-unul din turnurile de pe domeniul ei. Privi în lături, apoi spuse în şoaptă. Acelaşi turn din care a căzut şi bătrâna Ela.

Elizabeth nu înţelesese ultima parte; dar, urmând-o pe Judith pe scări, era bucuroasă că Alice era moartă. Acum ştia că fiul ei era în siguranţă.

Elizabeth auzise cel fel de om e Judith Montgomery, dar în curând îşi dădu seama că era un adevărat demon. Nu admitea nicio greşeală şi nu-ţi dădea vreme să te odihneşti.

Făcură călătoria spre sudul Angliei în numai

două zile, schimbând adesea caii. Nimeni nu vorbea, ci călăreau cât puteau de repede. În unele locuri nici nu existau drumuri şi ei o tăiară peste câmpuri abia semănate în timp ce fermierii ridicau pumnul cu mânie. De două ori Tam şi Gay săriră de pe cai şi doborâră garduri cu topoarele. În urma lor oile păşteau liniştite.

— Proprietarul o va da în judecată pe Judith, spuse Elizabeth, pentru că se vedea că turmele numeroase aparţineau cuiva bogat.

— Pământul acela e al lui Judith, îi strigă Bronwyn peste umăr şi-şi îndemnă calul înainte.

Alyx şi Elizabeth schimbară priviri de admiraţie şi dădură şi ele pinteni cailor.

Când ajunseră în zori, în sudul Angliei, în a treia dimineaţă, un bac aştepta să-i ducă pe insula unde locuiau şi alţi Montgomery.

— Clanul meu e mic în comparaţie cu familia asta, spuse Bronwyn obosită. Înainte de a se aşeza în fundul umed al bacului, îşi trase pătura peste cap şi adormi.

După o oră se treziră şi, ca somnambulii, încălecară pe cai odihniţi şi porniră spre domeniile familiei Montgomery. Deşi era ostenită, Elizabeth văzu că fortăreaţa era veche şi inspira linişte, stând acolo de două sute de ani, de când cavalerul cunoscut sub numele de Black Lion pusese prima piatră de la temelia ei.

Intrară pe poartă şi Judith îi atinse braţul lui

Elizabeth făcându-i semn spre o fetiţă care se uita la ele din uşă. Avea cam un an şi jumătate şi părul îi era murdar, hainele rupte şi avea o privire de câine hăituit.

— Unul din copiii lui Miles, zise Judith, privind-o drept în ochi.

O umbră de mânie trecu pe faţa lui Elizabeth.

— Va fi a mea când mă voi întoarce.

Elizabeth îi mai aruncă o privire, trecu pe lângă ceilalţi şi intră în casă.

Rămaseră la vechiul castel doar cât să mănânce, apoi se îmbarcară pe corabia care-i aştepta. Toţi şapte se întinseră pe punte şi adormiră.

După câteva ore, odihnite, femeile începură să-şi discute planurile.

— Va trebui să ajungem la castel şi să intrăm înăuntru, zise Judith. Muzica lui Alyx va deschide toate uşile. Ştie vreuna să cânte sau să danseze.

Bronwyn jură că avea o voce groaznică; Judith admise că era afonă.

— Eu ştiu să dansez, şopti Elizabeth cu gâtul uscat.

— Bine! declară Judith. Când ajungem înăuntru…

— Nu veţi face nimic, spuse John Bassett din spatele ei. Tu ne vei arăta unde e domeniul noului duce şi noi îi vom găsi pe soţii voştri şi-i vom duce acolo. Ei îl vor salva pe lordul Miles.

Spunând acestea, se întoarse pe călcâie şi le lăsă singure.

Judith le surâse cumnatelor ei.

— Cu ani în urmă, am avut probleme când am încercat să-l scap pe Gavin. John nu m-a iertat şi, de când s-a căsătorit cu mama, se simte răspunzător pentru mine. Se aplecă în faţă. Va trebui să ne facem planurile în taină.

Elizabeth se sprijini de parapet şi se strădui să nu izbucnească în râs. În faţa ei stătea Judith, atât de frumoasă, atât de delicată, cu mâinile în poală, încât toată lumea ar fi zis că e o tânără neajutorată, cuminte. Era greu de crezut că avea o asemenea voinţă. Bronwyn stătea rezemată de parapet şi soarele care se reflecta în apă îi contura trăsăturile puternice. Elizabeth ştia ce femeie pasionată, curajoasă, credincioasă era Bronwyn. Şi Alyx, atât de tăcută şi timidă, de parcă i-ar fi fost frică de toate trei, dar Elizabeth simţea o hotărâre în vocea ei minunată.

Şi Elizabeth? Se potrivea ea cu aceste femei? se întreba dacă îndeplinea cerinţele lui Judith.

Făcură rost de cai de îndată ce ajunseră în Franţa şi Judith îi conduse spre sud-vest. În ultima zi Judith fusese de acord cu tot ce-i spuseseră bărbaţii. O dată Bronwyn o ciupi pe Elizabeth să se uite la John Bassett care-şi spărgea pieptul dându-i sfaturi lui Judith. Tam îi dădu şi el lui Bronwyn ordine scurte. Sir Guy îi

vorbi doar o dată lui Elizabeth.

Privindu-l printre gene, arătând ca un înger cuminte, ea îl întrebase ce-i mai fac degetele de la picioare. Cicatricea uriaşului se albise şi plecă de lângă ea. Bronwyn se ţinea de burtă şi simţea că se sufocă de râs.

Când auzi povestea degetelor lui Sir Guy, Judith se uită la Elizabeth cu admiraţie.

Alyx îşi acordă lăuta, parcă vrând să le demonstreze cine va câştiga bătălia finală.

John Bassett închirie camere la un han, nu departe de domeniul ducelui – cel la care locuitorii din partea locului spuneau că se află în prezent. Cei trei bărbaţi fură nevoiţi să le lase singure pe femei, plecând în căutarea soţilor lor. John era gata să plângă, când o imploră pe Judith să jure pe Dumnezeu, că va aştepta întoarcerea lor şi ea tăcu, încăpăţânată.

— Trebuie să vă pun o gardă? întrebă John disperat.

Judith stătea şi-l privea.

— Aş vrea foarte, mult să vă iau cu mine, dar va trebui să ne despărţim şi e nevoie de mai mult decât un singur bărbat pentru a se descurca cu o pacoste ca voi. Ar trebui să fie un sfânt special, care să-i apere pe soţii, precum Gavin.

— Îţi pierzi vremea, John, zise Judith, răbdătoare.

— Are dreptate, spuse Guy neuitându-se la

niciuna dintre ele.

John o luă în braţe pe Judith şi o sărută pe frunte.

— Domnul să te aibă în pază!

Cu asta, cei trei bărbaţi plecară.

Judith se sprijini de uşă şi oftă adânc.

— Îmi vrea binele. Şi acum, putem să trecem la treabă,.

Elizabeth îşi dădu sema în curând ce bună organizatoare era Judith şi cum ştia să-şi folosească aurul. Angajă douăzeci şi cinci de oameni pentru a răspândi vestea despre cea mai mare cântăreaţă a lumii şi dansatoarea cea mai exotică. Voia ca nerăbdarea aşteptării să fie în toi când vor apărea Alyx şi Elizabeth,. Pentru că voia ca toţi ochii să fie aţintiţi asupra lor, în timp ce ea şi Bronwyn se strecurau nevăzute.

La amiază, Judith se îmbrăcă în zdrenţe şi-şi înnegri un dinte din faţă cu un amestec scârbos de cenuşă şi cauciuc. Se duse la castelul ducelui să-i ofere pâine proaspăt coaptă. Se întoarse cu veşti minunate.

— Miles trăieşte, zise ea, dezbrăcându-se de hainele murdare. Se pare că ducele are întotdeauna prizonieri şi îi ţine în turn. Asta are un gust îngrozitor! spuse ea, frecându-şi dintele. Toţi cei din familia Lorillard sunt maeştri ai torturii şi acum se ocupă de fată. Îmi pare rău, Elizabeth, adăugă repede Judith. Din ce se

vorbea nu ştiu dacă e în viaţă sau nu, dar cei doi bărbaţi sunt în viaţă.

— Dar rana lui Miles? întrebă Elizabeth.

Judith întinse braţele, cu palmele în sus.

— Nu puteam să întreb direct şi tot ce-am putut să aflu e că prizonierii sunt ţinuţi întotdeauna în vârful turnului.

— Ar trebui să fie uşor, spuse Bronwyn. Le punem cailor aripi şi zburăm până-n vârf.

— E o scară, zise Judith.

— Nepăzită? întrebă Bronwyn.

— Uşa camerei unde sunt ţinuţi prizonierii e păzită, dar o altă scară dă spre acoperiş. Judith îşi puse pe cap o bonetă curată. În camere sunt ferestre şi dacă putem să coborâm de pe acoperiş…

Numai Bronwyn văzu ridurile care se formau la colţul gurii lui Judith. De obicei, Judith părea neînfricată, dar avea groază de locurile înalte. Bronwyn îi atinse braţul.

— Tu rămâi să dansezi pe muzica lui Alyx. Eu şi Elizabeth vom coborî şi…

Judith îşi ridică mâna.

— Nu pot să dansez, cum nu pot să fac caii să zboare. Alyx va cânta şi eu nu voi ţine ritmul şi o să mă uit la mese şi o să mă gândesc în câte coşuri a încăput mâncarea aceea. Probabil că aş uita să dansez şi aş începe să dau porunci servitorilor.

Cele trei femei încercară să nu râdă, dar fără succes. Judith se descrisese foarte bine şi avea o figură de om nenorocit.

Judith le privi.

— Sunt puternică, micuţă şi pot să cobor cu uşurinţă pe o frânghie şi să mă strecor printr-o fereastră. Nimic nu putu s-o convingă pe Judith să-şi schimbe hotărârea şi se întinseră să se odihnească, fiecare cu gândurile ei despre primejdiile care le aşteptau. Elizabeth nu pomenise de frica ei de bărbaţi şi nu se mai vorbi nici despre groaza lui Judith de locuri înalte.

Începea să se întunece; Judith îngenunche şi începu să se roage şi în curând celelalte trei femei i se alăturară.

CAPITOLUL 20

Alyx fu cea care le surprinse cel mai mult. În ultimele zile, ea avusese cele mai puţine lucruri de spus, le urmase pe cele trei cumnate ale ei, frumoase şi inegalabile, fără să se plângă şi fără să facă vreo observaţie. Dar când Alyx avu în mână un instrument muzical şi începu să cânte, îşi depăşi cumnatele în strălucire.

Judith şi Bronwyn îmbrăcate în zdrenţe murdare, care le ascundeau, se amestecară printre cei care le urmau pe Alyx şi pe Elizabeth. Elizabeth, mergând semeaţă, atrăgea atenţia

asupra corpului ei bine făcut şi purta haine de pânză ieftină, în culori ţipătoare, care-ţi luau ochii.

Când Alyx intră în sala cea mare a castelului, scoase o notă care-i făcu pe toţi să se oprească în loc. Bronwyn şi Judith nu auziseră niciodată vocea lui Alyx în adevărata ei măreţie şi rămaseră o clipă locului, mute de admiraţie.

— Îţi voi da un ritm, îi şopti Alyx lui Elizabeth. Urmează-l cu trupul tău.

Toţii ochii erau aţintiţi asupra lui Alyx şi a femeii frumoase din spatele ei. Brusc, Alyx îşi coborî vocea şi cei din sală respirară şi, râzând şi aplaudând, începură să se aşeze.

— Acum! şuieră Judith spre Bronwyn şi cele două femei dispărură într-o intrare întunecoasă.

Cu fustele lor foarte grele pe mână, urcară în grabă scările vechi de piatră, câte două odată, câte trei odată şi, când aproape că ajunseseră în vârf, un zgomot le făcu să se lipească de perete. Ascultând cu atenţie, aşteptară ca garda să treacă de ele.

Judith făcu semn spre o crăpătură întunecoasă, în partea stângă, unde nu puteau fi zărite. Se strecurară fără zgomot în crăpătură. Şobolanii chiţăiră a protest şi Bronwyn lovi cu piciorul una din creaturile scârboase şi o trimise în jos pe scări.

La capătul scărilor era o trapă: o trapă

încuiată.

— La naiba! şopti Judith. Ne trebuie o cheie.

Dar, fără o vorbă, Bronwyn se duse la trapa îngustă şi începu s-o pipăie pe margini. Când ajunse într-o parte, se întoarse spre Judith şi-i zâmbi triumfător; ochii şi dinţii ei se zăreau în întuneric. Bronwyn trase un zăvor şi trapa se deschise uşor. Un scârţâit puternic le făcu să se oprească, dar nu auziră paşi pe scări. Se strecurară prin deschizătură şi se văzură pe acoperiş.

Se odihniră o clipă şi respirară aerul curat al nopţii.

Bronwyn se întoarse spre Judith şi o zări pe femeia micuţă uitându-se la creneluri cu frică.

— Lasă-mă pe mine, spuse Bronwyn.

— Nu. Judith clătină din cap. Dacă se întâmplă ceva, eu nu pot să te trag înapoi. Dar tu poţi.

Bronwyn o aprobă. Fără multe vorbe, începură să-şi scoată fustele aspre de lână şi să desfăşoare funia groasă de dedesubt. Judith plătise patru femei care cususeră fustele astea toată după-amiaza. Lumina lunii strălucea pe fustele făcute din pleduri: albastru şi verde pentru Bronwyn, galben şi maron pentru Judith.

Îndată ce-şi adună frânghia, Bronwyn cercetă acoperişul turnului rotund şi se uită în jos printre creneluri.

— Sunt patru ferestre, o informă ea pe Judith.

Care e de la camera lui Miles?

— Să mă gândesc, spuse Judith, având frânghia pe braţ. Fereastra aceea e deasupra scărilor, cea opusă se află în faţa scărilor, deci una din astea două trebuie să fie de la camera lui.

Arătă spre dreapta şi spre stânga. Niciuna nu trebuia să pomenească faptul că, dacă Judith apărea în dreptul ferestrei greşite, asta ar fi însemnat moartea ei.

— Haide, zise Judith, de parcă se îndrepta spre execuţie.

Bronwyn folosise frânghii toată viaţa ei şi făcu un fel de scaun din noduri pentru Judith. Fusta groasă fu îngrămădită între picioare şi prinsă în centura lată de piele. Cu inima cât un purice, Judith îşi potrivise legăturile în jurul mijlocului şi între picioare.

Stând lângă creneluri, Bronwyn îi zâmbi.

— Gândeşte-te la ce faci şi nu te gândi unde eşti.

Judith dădu din cap. Nu putea să mai vorbească de frică.

Bronwyn legă frânghia în jurul unui crenel de piatră şi se folosi de el ca s-o lase în jos, uşor, pe Judith.

Judith murmura psalmi, jurând credinţă în Dumnezeu şi căuta puncte de sprijin în zid. De trei ori bucăţi de zid se prăbuşiră de sub picioarele ei şi de fiecare dată îi sărea inima din

piept şi se oprea, aşteptându-se ca, în orice clipă, o gardă să taie funia de deasupra ei.

După minute lungi, care treceau greu, ajunse la fereastră şi puse piciorul pe pervazul ei, când o mână o apucă de gleznă.

— Linişte! îi porunci o voce când ea gemu de groază.

Braţe puternice o prinseră de pulpe, apoi de şolduri şi o traseră înăuntru. Judith, bucuroasă că se afla din nou pe teren solid, apucă marginea ferestrei atât de strâns, încât era să-şi rupă degetele.

— Nu tu eşti aceea căreia îi e frică de locuri înalte?

Judith se întoarse să privească faţa calmă a lui

Roger Chatworth. Cămaşa lui atârna în zdrenţe pe trupul său puternic.

— Unde e Miles? zise ea gâfâind.

Un zgomot din afara celulei îl făcu pe Roger s-o ia în braţe, protector.

— Vorbeşti singur, Chatworth? strigă garda, dar nu veni până la celulă.

— Dacă n-am cu cine, răspunse Roger, ţinând-o pe

Judith care tremura.

— Cine e sus? şopti el în urechea ei.

— Bronwyn.

Răspunsul lui Judith fu răsplătit cu o înjurătură din partea lui Roger. Voia să se dea deoparte,

dar atingerea lui o liniştea. Roger o trase, cu tot cu funie, într-un colţ al camerei.

— Miles e în cealaltă cămăruţă, şopti el. E rănit şi nu ştiu dacă are putere să se caţere pe frânghie. Garda va adormi în curând şi vom putea ieşi. Eu mă duc primul, apoi te trag şi pe tine. Dar nu poţi rămâne singură în cameră. Stai pe pervaz şi dacă garda se uită înăuntru, sări. Înţelegi? Când ajung sus, te trag şi pe tine, repetă el.

Judith se gândi la ce-i spusese. Era duşmanul familiei ei, din cauza lui murise Mary Montgomery. Poate voia s-o omoare pe Bronwyn şi să taie funia care o ţinea pe ea.

— Nu… începu ea.

— Trebuie să ai încredere în mine, Montgomery! Bronwyn nu poate să te tragă şi tu nu poţi să te caţeri pe funie. La naiba cu femeile! De ce n-aţi trimis nişte bărbaţi?

Asta era prea de tot. Ochii ei ardeau.

— Nerecunoscător…

El îi puse mâna la gură.

— Fii fată cuminte! Chiar dacă nu-mi plac cei din familia Montgomery, îmi plac femeile lor. Şi acum, hai să nu pierdem timpul.

Cu asta o duse, aproape trăgând-o, pe Judith la fereastră, o ridică şi o aşează pe marginea lată.

— Ţine-te de asta, îi arătă el. Când te voi trage în sus, foloseşte-ţi mâinile şi picioarele, ca să nu

te loveşti de zid.

O scutură puţin, văzând că Judith privea pierdută la pământul care se afla atât de departe de ea.

— Gândeşte-te la furia soţului tău când va afla că ai scăpat un Chatworth înaintea fratelui lui.

Judith aproape că zâmbi – aproape. Îşi înălţă fruntea şi îl văzu pe Gavin în faţa ochilor şi-şi închipui că e în braţele sale puternice. Jură că nu va mai face niciodată ceva atât de nebunesc, nu va mai încerca să salveze pe cineva. Doar dacă, bineînţeles, Gavin avea nevoie de ea. Sau fraţii lui. Sau una din cumnate. Sau mama ei, de asemenea. Şi, fără îndoială, copiii ei. Şi…

Roger apucă frânghia deasupra ei şi funia se smuci, aproape dărâmând-o.

— Gândeşte-te la ce faci, femeie! îi porunci el..

Ea îşi strânse picioarele, în timp ce el atârna deasupra ei, apoi îşi dădu capul pe spate şi îl urmări cum se căţăra încet pe frânghie.

Bronwyn îl aştepta sus pe Roger cu un cuţit îndreptat spre gâtul lui şi-l lăsă să atârne acolo, lângă zid, ţinându-se numai în mâini.

— Ce-ai făcut cu Judith? urlă Bronwyn.

— Aşteaptă jos să o trag şi orice minut de întârziere o poate costa viaţa.

În clipa aceea, se întâmplară mai multe lucruri deodată. Judith, de frică sau de nevoie, sări de pe pervazul ferestrei şi smucitura era gata să-l

facă pe Roger să dea drumul frânghiei.

— Gărzi! se auzi o voce de dedesubt.

— Trapa! zise Roger, chinuindu-se să se caţere pe zid. Încuie trapa!

Bronwyn reacţionă imediat, dar când ajunse la trapă, o gardă trecuse deja prin ea. Fără ezitare, îl străpunse cu cuţitul între coaste. Căzu deasupra uşii şi Bronwyn fu nevoită să-l tragă deoparte, ca să închidă zăvorul.

Alergă înapoi la Roger care trăgea funia cu Judith şi se aplecă deasupra crenelurilor să-l ajute.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bronwyn, înainte ca Judith să ajungă pe acoperiş.

— Alyx şi Elizabeth au fost aruncate în aceeaşi celulă cu Miles. Am stat şi am ascultat cât am putut, dar când garda l-a căutat pe Chatworth, a strigat. Ce s-a întâmplat cu el?

Bronwyn o ajută pe Judith să urce pe acoperiş.

— E acolo, îi arătă ea, făcând un semn spre bărbatul mort.

— Cine l-a auzit că a strigat? o întrebă Roger:

— Nu cred că l-a auzit cineva, zise Judith. Repede! Trebuie să-i scoatem de aici!

— Nu avem timp. Unde sunt bărbaţii voştri? întrebă Roger.

— Aici în Franţa, dar… începu Judith, dar se opri când îl văzu pe Roger că ia o a doua frânghie de pe jos şi o legă de un crenel. Sunt pe

partea cealaltă.

Fi aici în câteva minute.

Roger n-o luă în seamă.

Trebuie să coborâm şi să mergem după ajutor.

— Laşule, şuieră Bronwyn. Du-te tu. Judith şi cu mine ne vom salva rudele.

Roger o apucă brutal de braţ.

— Taci din gură, proasto! Uiţi că Elizabeth e sora mea? N-am timp să mă cert, dar dacă suntem prinşi cu toţii, nu va mai avea cine să-i scape. Acum, poţi să coborî singură pe funia aia?

— Da, dar… începu Bronwyn.

— Atunci, fă-o!

El aproape că o împinse peste zid, ţinând-o strâns de mâini.

— Du-te Bronwyn! îi porunci el, apoi îi zâmbi. Roger o luă pe Judith de subţiori şi o ridică.

— Bine! Nu eşti mai grea decât armura mea. Se lăsă în jos. Ţine-te de spatele meu cu toată puterea.

Judith dădu din cap şi se supuse, îşi îngropa faţa în umărul lui şi închise ochii. Nu se uita când el începu să coboare. Transpiraţia curgea pe gâtul lui şi ea îşi dădu seama că se chinuia.

— Laşi un englez să te întreacă? ţipă Roger spre Bronwyn.

Judith deschise un ochi şi privi cu admiraţie la cumnata ei. Bronwyn avea frânghia înfăşurată în jurul unei glezne, piciorul opus deasupra, şi cu

mâinile pe funie, cobora încet. Când îl auzi pe Roger, se grăbi mai mult.

Judith nu se gândi să se dea jos din spatele lui Roger nici când ajunseră pe pământ. Ca şi cum ar fi făcut asta în fiecare zi, el îi desfăcu uşor mâinile şi picioarele din jurul lui.

Tremurând, Judith îl văzu cum aleagă spre capătul frânghiei lui Bronwyn. Ea mai avea câţiva metri până jos.

— Sări, scoţiano! îi porunci el.

Bronwyn ezită puţin, dar se supuse. – Dădu drumul funiei şi ateriză grea în braţele lui Roger Chatworth.

— Eşti cam la fel de grea ca armăsarul meu, murmură el, lăsând-o jos. E prea mult să sper că voi, femeile, aveţi şi cai prin apropiere?

— Vino, duşmanule, spuse Bronwyn, făcându-i semn cu mâna.

Roger o înşfăcă de braţ pe Judith, care stătea nemişcată, privind îngrozită în sus.

— Fugi! spuse el şi-i dădu o palmă la fund. Hai să le scoatem pe sora mea şi pe Chris de aici!

Miles stătea în mijlocul camerei, de parcă le-ar fi aşteptat, când uşa se deschise şi Elizabeth şi Alyx fură împinse înăuntru.

— Să-ţi ţină de urât, Montgomery. Garda râse. Bucură-te de noaptea asta, pentru că probabil va fi ultima noapte.

Miles o prinse pe Elizabeth înainte să cadă,

apoi se duse şi la Alyx. Fără o vorbă, cu pricepere, se aşează jos, ţinându-le pe amândouă de umeri, în timp de Elizabeth începu să-l sărute îndată pe obraz.

— Li s-a spus că ai murit, zise Elizabeth printre sărutări. O, Miles, nu ştiam dacă am să te mai văd vreodată.

Miles zâmbi uşor, cu ochi strălucitori şi le sărută pe frunte.

— Acum pot să mor în pace.

— Cum poţi să glumeşti…? începu Elizabeth, dar Miles o sărută pe buze şi o linişti.

Toţi trei se alarmară când garda strigă urcând scările spre acoperiş. Urmă un zgomot înfundat şi garda dispăru.

În linişte, privind în sus, Miles zise:

— Bronwyn?

Amândouă femeile încuviinţară.

Miles respiră adânc şi oftă.

— Spuneţi-mi ce aţi făcut.

Alyx tăcu şi Elizabeth îi povesti de planul lor de salvare, cum Judith trebuia să coboare pe zid în celula lui Miles. Alyx îl privea pe Miles, se sprijinea de umărul lui puternic, bucuroasă de ocrotirea lui şi văzu că ochii i se întunecă. Raine o să-mi frângă gâtul dacă-i spun de un asemenea plan, se gândi Alyx şi lacrimi fierbinţi i se adunară în ochi.

— Alyx? spuse Miles, întrerupând: o pe

Elizabeth. O să ieşim de aici. Chiar acum fraţii mei…

Ea îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii.

— Ştiu. Mă gândeam că Raine o să mă bată la fund pentru asta.

Ochii lui Miles luciră poznaş.

— Da, o va face.

— Eşti rănit! izbucni brusc Elizabeth şi mâna ei alunecă peste un pansament murdar care-i acoperea coastele.

Nu mai rămăsese mult din cămaşa lui şi ea îşi strecură mâna dedesubt. Se îndepărtă de el. În cameră era lumină numai de la lună, dar chiar aşa, dându-i cămaşa la o parte, putea să-i vadă toate cicatricele.

— Nu aveai semne când te-am cunoscut şi pe toate le ai din cauza mea.

El îi sărută palma.

— O să-ţi fac eu câteva semne – semne pe care le vei avea de la naşterile celor douăzeci de copii ai mei. Acum vreau să vă odihniţi amândouă, pentru că îmi închipui că dimineaţa va aduce… lucruri noi.

Principala preocupare a lui Elizabeth fusese să-l vadă pe Miles teafăr şi acum, spijinindu-se de el şi ştiindu-l puternic şi în regulă, era mulţumită. Închise ochii şi adormi imediat.

Nu şi Alyx. Nu călătorise atât de mult ca Elizabeth şi nu era la fel de obosită. Închise ochii

şi rămase liniştită, dar se gândea.

După o oră, când abia începea să se lumineze, Miles le mişcă uşor pe amândouă şi se duse lângă fereastră. Cu ochii pe jumătate deschişi, Alyx îl urmărea şi văzu că se mişca greu.

— Vino lângă mine, Alyx, şopti el şi ea se miră că ştia că era trează.

Alyx păşi peste Elizabeth, care dormea şi se apropie de Miles, iar el o luă în braţe, ţinând-o cu spatele spre el.

— Ai riscat mult să mă salvezi, Alyx. Îţi mulţumesc.

Ea zâmbi şi-şi puse obrazul pe mâna lui.

— Din cauza mea ne-au prins. Ducele mă văzuse cântând undeva în Anglia şi şi-a adus aminte de mine şi, de asemenea, şi-a amintit că am devenit o Montgomery. Ce crezi că a spus Bronwyn când l-a văzut pe Roger pe acoperiş, în locul tău? Se întoarse în braţele lui. Crezi că au scăpat, nu-i aşa? Nu-i aşteptau gărzi la capătul funiilor, nu? O să vină Raine?

Cu un zâmbet, el o întoarse înapoi spre fereastră.

— Ştiu că au reuşit. Priveşte acolo spre vest, în depărtare.

— Nu văd nimic.

— În lumină, vezi sclipirile alea?

— Da, zise ea încântată. Ce sunt?

— Aş putea să greşesc, dar cred că sunt

oameni în armuri. Şi acolo, spre nord.

— Alte sclipiri! O, Miles.

Se întoarse, îl îmbrăţişă cu putere, apoi îi dădu drumul.

— Eşti rănit mai grav decât i-ai spus lui Elizabeth, zise ea, acuzatoare.

El încercă să zâmbească, dar în ochi i se citea durerea.

— Vrei să-i spui şi s-o îngrijorezi şi mai tare? A fost curajoasă că a dansat pentru toţi bărbaţii ăia străini, nu-i aşa? zise el cu mândrie.

— Da, rosti Alyx, întorcându-se.

Împreună stăteau acolo; se crăpa de ziuă şi punctele de lumină se vedeau mai aproape şi mai aproape.

— Cine sunt? întrebă Alyx. Ştiu că sunt Montgomery şi în Franţa, dar aici sunt sute de cavaleri. Cine sunt ceilalţi?

— Nu cred că sunt şi alţii, îi răspunse el. Sunt Montgomery în toată Franţa, în Spania şi în Italia. Când eram copil şi mi-am făcut prieteni, mă deranja că nu puteam să mă duc nicăieri, unde nu aveam un unchi sau câţiva veri care să mă urmărească, dar acum cred că rudele mele sunt minunate.

— Sunt de acord.

— Acolo! spuse el, arătând drept înainte. Ai văzut?

— Nu, n-am văzut nimic.

El zâmbi fericit.

— Asta am aşteptat să văd. Uite, din nou!

Pentru mai puţin de o secundă, Alyx văzu o altă sclipire.

— E steagul unchiului meu Etienne. Întotdeauna am făcut glume pe seama steagului pe care-l poartă cu el. E mare cât o casă, dar Etienne spune că mulţi o iau la fugă numai când văd cei trei leoparzi; şi el vrea să le dea timp să plece.

— Am văzut! ţipă Alyx.

La orizont apăruseră trei puncte aurii, unul deasupra celorlalte.

— Leoparzii, şopti ea. Cine crezi că...? începu ea.

— Raine îl conduce pe unchiul Etienne. Stephen vine cu oamenii din nord şi Gavin va sosi dinspre sud.

— De unde ştii?

— Îmi cunosc fraţii. Zâmbi. Gavin îi va aştepta la câţiva kilometri de aici pe fraţii săi şi toate trei armatele vor ataca odată.

— Atacă? zise ea printre dinţi.

— Nu te îngrijora. O mângâie pe tâmplă. Nu cred că ducele de Lorillard va încerca să se împotrivească forţei unite a familiei Montgomery. I se va da o şansă să se predea paşnic. Şi apoi, pe el îl interesa Christiana, nu familia Montgomery.

— Christiana. Fata pe care a salvat-o Roger Chatworth? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu ştiu, dar voi afla-o, spuse Miles cu atâta hotărâre, încât o făcu să tacă.

Ea ştia că nu trebuia să se certe cu un Montgomery care-şi pusese ceva în cap. Împreună, urmăriră armatele care se apropiau şi, când Elizabeth se trezi, Miles o luă şi pe ea în braţe.

Încercând să le înveselească, Miles făcu o glumă deocheată pe seama hainelor lui Elizabeth.

— Dacă Judith şi Bronwyn l-au eliberat pe Roger Chatworth şi dacă toţi trei s-au dus după ajutor, la care dintre fraţi crezi că au ajuns mai întâi? întrebă Alyx.

Nici Miles, nici Elizabeth nu puteau să-i răspundă.

— Mă rog să nu fi fost Raine, şopti Alyx. Cred că Raine ar fi lovit mai întâi şi apoi ar fi ascultat.

În tăcere, priveau cum se apropiau salvatorii lor.

CAPITOLUL 21

Lângă Raine şi Etienne Montgomery, călare, se afla Roger Chatworth, cu gura strânsă de durere, cu mâna dreaptă, mâna pentru spadă, legată strâns, dar care încă sângera şi lângă el era

Bronwyn, cu un ochi învineţit. Roger era rănit la braţ pentru că Raine se înfuriase de cum îl văzuse pe duşmanul său, iar Bronwyn se alesese cu un ochi vânăt când se aşezase între Raine şi Roger.

Judith ar fi intervenit şi ea, dar John Bassett sărise de pe cal şi o trântise la pământ.

A fost nevoie de patru oameni care să-l ţină pe Raine să nu-l sfâşie pe Chatworth, dar, în cele din urmă, se linişti oarecum şi le îngădui lui Judith şi lui Bronwyn, care-şi doftoricea ochiul vânăt, să-i spună ce se întâmplase. Toţi încălecaseră la jumătatea povestirii. Când Judith îi spuse lui Raine că Alyx a fost aruncată în celulă cu Miles, Raine se năpusti din nou asupra lui Roger. Roger îl ţinu la distanţă cu o spadă, cu mâna stângă, în timp ce rudele lui Raine îl potoliră.

Acum toţi erau tăcuţi, apropiindu-se de castelul Lorillard.

Gavin Montgomery stătea neclintit în şa, tăcut, cu trei sute de oameni înarmaţi în spatele lui, şi-i urmărea pe ceilalţi Montgomery care se apropiau. Lângă el era Sir Guy, cu faţa imobilă. Gavin nu voia să-şi amintească de izbucnirea lui Gavin când aflase că Judith venise în Franţa cu ei.

— N-are deloc minte! uriaşe Gavin. Crede că războiul e totuna cu căutarea unui heleşteu. O,

Doamne, se rugă el cu ardoare, dacă o mai găsesc în viaţă, o s-o omor. Înainte!

Stephen îşi aranjase oamenii pe partea de est a castelului, când el şi cu Tam se îndreptară spre Gavin, care-i aştepta la sud.

— Femei? răcni el, înainte să ajungă la Gavin.

— Niciuna! îi răspunse Gavin, atât de tare, încât calul i se ridică în două picioare.

Într-un nor de praf, Stephen şi Tam se întoarseră spre vest, spre Raine. Când Stephen o văzu pe Bronwyn, aproape că plânse de uşurare, apoi se încruntă când îi zări ochiul vânăt.

— Ce s-a întâmplat? strigă el, acoperind zgomotul făcut de cai; nu o atingea, dar o mânca din ochi.

— Raine, fu tot ce apucă Bronwyn să spună înainte ca Stephen să hohotească.

El se uită cu drag la forma masivă a lui Raine, care se ţinea drept în şa.

Bronwyn nu-i mai aruncă nicio privire soţului ei şi se duse lângă Tam.

— Stephen, ţi strigă Judith, Gavin e cu ei? şi arătă spre sud.

Stephen dădu din cap că da şi Judith, cu John după ea, porni ca un fulger spre celălalt grup.

Nu s-a dat nicio luptă.

Noul Duce de Lorillard, evident trezit din somn, cu ochii roşii, cu pielea înverzită de o noapte de beţie, nu trăise până la venerabila

vârstă de cincizeci şi opt de ani, ca să încerce să lupte cu o mie de oameni furioşi care-i înconjurau castelul. Jurând credinţă numelui de Montgomery, se duse la cavalerii înarmaţi şi îi spuse lui Gavin că în schimbul libertăţii sale, ei pot avea ce sau pe cine vor din castelul lui, fără să moară nimeni.

Raine nu vru să fie de acord cu condiţiile lui, pentru că ducele nu le promise numai domeniul lui, ci şi pe doi dintre fiii lui. Raine credea că un om care face aşa ceva merită să moară.

Şi Bronwyn, şi Judith pledară pentru calea cea mai uşoară de a-i salva pe cei din turn,

În cele din urmă, Gavin, fiind cel mai mare, hotărî. Ducele şi cinci din oamenii lui fură lăsaţi să plece, după ce deschiseră porţile.

Deşi se împotriveau, femeilor li se porunci să rămână în urmă, în timp ce trei fraţi, Roger şi o duzină de veri intrară în fortăreaţa ducelui care se predase.

Sau cei dinăuntru nu ştiau, sau nu le păsa că sunt atacaţi, sau poate, cum sugerase Stephen, li se întâmplase adeseori. Nu se treziră din beţie. Bărbaţi şi femei erau întinşi pe jos şi pe bănci.

Precauţi, cu spadele trase, bărbaţii păşiră printre ei şi căutară scara despre care le spuseseră Bronwyn şi Judith.

La capătul scărilor, cei trei fraţi sparseră uşa încuiată care ducea spre celule.

— Aici, zise Roger, înşfăcând o cheie din perete şi deschise uşa grea de lemn.

Fură întâmpinaţi de Miles, calm şi mulţumit de sine, ţinându-le de umeri pe cele două femei.

Alyx alergă în braţele lui Raine şi el o ţinu strâns şi avea ochii umezi când îşi îngropă faţa în gâtul ei.

— De fiecare dată când eşti cu cumnatele tale… începu el, faci ceva de felul ăsta. De acum înainte…

Râzând, Alyx îl sărută, făcându-l să tacă.

Elizabeth se desprinse din braţele lui Miles, şi se duse spre Roger, îl mângâie pe obraz şi-i atinse braţul însângerat.

— Mulţumesc, şopti ea.

Se întoarse spre Gavin şi privirile li se încrucişară. Ea îi făcu un semn scurt din cap. Nu putea să uite insultele pe care i le adresase.

Gavin, cu un zâmbet care-i îmblânzea trăsăturile, îşi deschise braţele spre ea.

— N-am putea s-o luăm de la început, Elizabeth? o întrebă ei încet.

Elizabeth se duse la el şi-l îmbrăţişă şi când Bronwyn şi Judith ajunseră şi ele, urmară alte îmbrăţişări şi sărutări.

Cuvintele lui Miles rupseră vraja regăsirii fericite. Privindu-l ţintă pe Roger, zise:

— Mergem?

Roger îl aprobă şi Miles luă o spadă din mâna

unui văr mai tânăr.

— Nu e momentul să vă luptaţi, începu Stephen, dar se potoli când îl văzu pe Miles.

— Chatworth m-a ajutat. Acum mă duc cu el.

— Cu el? izbucni Raine. Ai uitat că el a ucis-o pe Mary?

Miles nu răspunse, ci ieşi din cameră în urma lui Roger.

— Raine, spuse Alyx cu cea mai blândă voce. Miles e rănit şi Roger la fel şi sunt sigură că se duc după femeia pe care o vrea Roger.

— Christiana, zise Elizabeth, revenindu-şi din uluire. Nu ştia unde plecase fratele şi soţul ei.

— Judith, Bronwyn.

Se întoarse. Fără ezitare, cele patru femei porniră spre uşă.

Fără o vorbă, de comun acord, bărbaţii îşi prinseră nevestele la mijloc, Raine o prinse şi pe Elizabeth, şi le duseră în celulă unde le încuiară pe loc. Doar pentru o clipă, bărbaţii clipiră, miraţi de forţa şi varietatea înjurăturilor care ajungeau până la ei. Judith blestema din Biblie, Bronwyn înjura în scoţiană, Elizabeth avea limbajul unui soldat. Şi Alyx! Alyx făcea să se clatine zidurile cu vocea ei minunată.

Bărbaţii îşi zâmbiră triumfător unul altuia, le făcură semn verilor să-i urmeze şi ieşiră din cameră.

— Nu mi-am închipuit vreodată că voi trăi ziua

în care să ajut un Chatworth, murmură Raine, dar se opri când auzi zăngănit de arme.

Şase gărzi păzeau camera în care era ţinută Christiana, şi-i atacară pe Roger şi pe Miles de cum îi zăriră.

Rana lui Miles se deschise imediat ce-şi trecu spada printr-una din gărzi; păşi peste trupul căzut şi se duse spre alţi doi. Spada lui Roger îi zbură din mâna stângă, el se împiedică de trupul celui ucis de Miles, căzu, apucă spada cu dreapta, se ridică şi-l ucise pe omul care venea ameninţător asupra lui. Rana de la braţ i se deschise.

Un alt om venea spre Roger şi el îşi ridică neajutorat braţul rănit. Dar când spada gărzii se apropie de pântecele lui Roger, omul căzu mort. Roger se feri la timp şi-l văzu pe Raine, trăgându-şi spada din spatele omului.

Cei trei fraţi se uniră să-i protejeze pe Roger şi pe Miles şi terminară repede şi cu celelalte gărzi. Îşi şterseră spadele de perdelele care atârnau lângă ei.

Raine îi oferi mâna lui Roger şi, pentru o clipă, Chatworth îl privi de parcă ar fi primit o ofertă de prietenie de la un şarpe veninos. Cu ochii mari de mirare, Roger îi luă mâna şi-i îngădui să-l ajute să se ridice dintre trupurile căzute. Se priviră ţintă câteva secunde, apoi Roger se duse spre pat şi îndepărtă ce mai rămăsese din

perdele.

În mijlocul patului stătea Christiana, încolăcită, purtând doar o bucată de pânză, cu trupul învineţit. Ochii ei erau umflaţi, buzele crăpate. Încet, Roger îngenunche lângă pat şi-i atinse tâmplele.

— Roger? şopti ea şi încercă să zâmbească, ceea ce făcu ca buza de jos să-i sângereze.

Cu furia întipărită pe faţă, Roger se aplecă şi o luă în braţe.

Raine îi puse o mână pe umăr.

— O ducem spre sud, la familia noastră.

Roger dădu din cap şi ieşi cu ea din cameră.

Gavin îl ajută pe Miles să se ridice.

— Unde sunt femeile? întrebă Miles.

Fraţii erau ciudat de tăcuţi şi parcă puţin speriaţi.

— Noi, ăă… începu Stephen.

Gavin îşi ridică ochii spre Miles.

— Cred că o să o iau înainte. Ţine. Îi aruncă o cheie lui Miles. Mai bine ai tu grijă de ele.

— Da, adăugară în grabă Stephen şi Raine; toţi trei se împiedicau unul de altul, încercând să iasă mai repede din cameră.

Miles se uită la cheia din mâna lui, dându-şi seama că era de la celula unde fusese închis.

— Doar n-aţi… zise el, dar fraţii lui plecaseră.

Rămase o clipă pe loc, apoi, în cele din urmă, începu să râdă cum nu mai râsese niciodată în

viaţa lui. Cu câţiva ani în urmă, el şi fraţii lui trăiau singuri în lumea lor mică şi sigură de război şi lupte. Apoi, pe rând, s-au însurat cu patru femei frumoase, încântătoare, şi au învăţat ce înseamnă cu adevărat războiul.

Chiar acum, el şi fraţii lui cuceriseră un castel şi omorâseră câţiva oameni şi nu observaseră primejdia, dar când era vorba să dea ochii cu patru femei înfuriate, încuiate într-o celulă, deveneau laşi şi fugeau.

Miles porni spre uşă. Doamne ajută că el nu fusese când le încuiaseră! îi era milă de fraţii lui, când vor da ochii cu nevestele lor, din nou.

Pe naiba îi era milă! îşi aminti de câte ori l-au tratat ca pe „fratele mai mic.” Acum vor plăti pentru toate răutăţile pe care i le făcuseră.

Aruncă cheia în sus, o prinse şi, zâmbind, se îndreptă spre celula plină de femei frumoase. Poate că se va încuia el înăuntru pentru câteva zile.

EPILOG

Christiana şi-a revenit complet, s-a măritat cu Roger Chatworth şi după zece ani, după ce aproape că nu mai sperau, au avut o fiică, ce, spre disperarea lui Roger, s-a măritat cu un Montgomery din sudul Franţei. Numele de Chatworth s-a stins, doar aşa, din când în când,

un copil a fost botezat Chatworth Montgomery.

Miles şi Elizabeth au făcut sau au adoptat în total douăzeci şi trei de copii şi unul din fiii lor, Philip, a fost ’ favoritul lui Henry VIII. Mai târziu, doi din nepoţii lui Miles au plecat în noua ţară, America, şi au rămas acolo.

Raine a fost luat la curte de Henry VIII, ca să-i antreneze tinerii cavaleri şi Alyx a devenit doamnă de companie a reginei Chaterine. Curtea era un loc liniştit şi regele a ascultat şi a aplicat unele reforme propuse de Raine.

Raine şi Alyx au avut trei fete, dintre care cea mijlocie a moştenit talentul muzical al lui Alyx. Este o legendă cum că unii dintre marii noştri cântăreţi de astăzi sunt descendenţi Alyxandriei Montgomery.

Bronwyn şi Stephen au avut şase copii, cinci băieţi şi o fată. Numele lui Bronwyn a devenit o legendă în clanul ei şi chiar în ziua de azi clanul Macarran, prin copiii lui, îi cântă virtuţiile.

Fata lui Bronwyn s-a măritat cu băiatul lui Kirsty Macgregor. El şi-a luat numele de Macarran şi, în cele din urmă, a devenit lord.

Lachlan Macgregor s-a însurat cu una din fiicele lui Tam, care l-a făcut să încredinţeze oamenilor săi conducerea clanului. Davy Macarran a luptat pentru putere, a câştigat şi a devenit un Macgregor. Dar fiica lui Lachlan, soţia lui Davy, nu era atât de docilă cum o

credea toată lumea şi până la urmă ea a fost, de fapt, Macgregor.

Judith şi Gavin s-au preocupat de domeniile familiei Montgomery. Au prosperat şi şi-au lăsat proprietăţile într-o stare financiară deosebit de bună, încât astăzi e una din cele mai mari şi mai bogate case de pe glob. Una din urmaşele lui Judith se ocupă de acest loc. E o femeie micuţă, frumoasă, cu ochii de o culoare ciudată, nemăritată, pentru că nu a cunoscut un bărbat care să fi îndeplinit în viaţa lui măcar jumătate din ce a înfăptuit ea. Săptămâna următoare are o întâlnire pentru a cunoaşte un american de treizeci de ani, care a devenit milionar prin propriile-i puteri şi care spune că descinde dintr-un cavaler numit Miles Montgomery.

Am mari speranţe pentru ei.

SFÂRŞIT

Istoria tulburătoare, captivantă a familiei Montgomery ajunge la punctul culminant...

A apărut precum un dar de preţ, ca un înger în zdrenţe. El s-a pierdut în privirea ei de smarald, a fost captivat de părul ei mătăsos, de culoarea mierii. Era subjugat de pasiune... Elizabeth nu voia să se lase cucerită. Urmele războiului sîngeros dintre cele două familii – el era un Montgomery, ea o Chatworth – erau încă proaspete.

Elizabeth s-a jurat să se lupte cu frumosul lord, să reziste în faţa privirii lui înflăcărate de dorinţă şi a sărutărilor lui pline de tandreţe.

Lei 13500